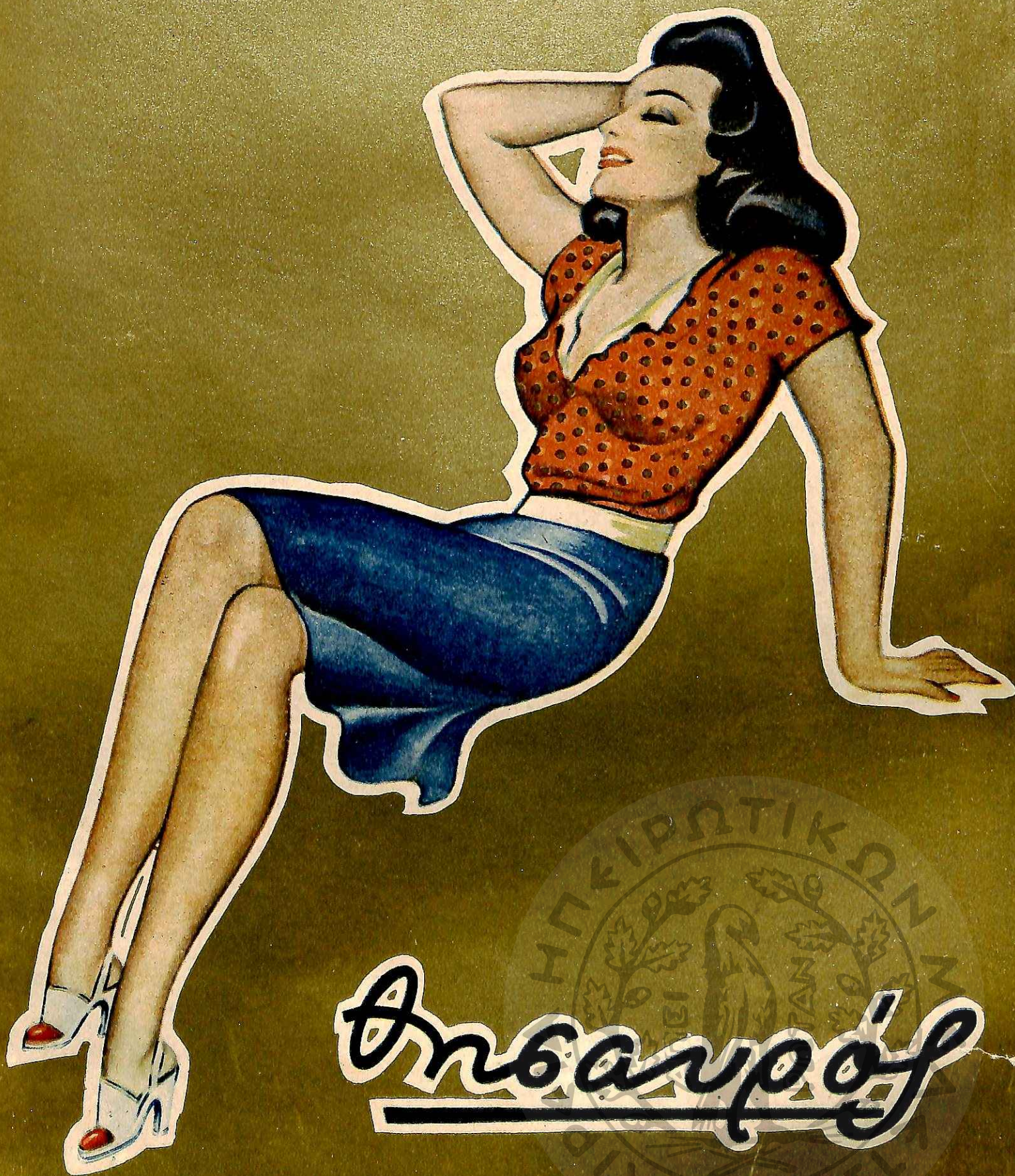

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ... ΛΕΥΚΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

Αναξιοπαθούμεν... Λυπηθήτε μας!

Μετά την πτώση του Στάλιν, γερμανός, ένας Σουηδός ανταποκριτής, μιλούσαν με τον ανώτερο υπάλληλο του γερμανικού Υπουργείου. Έρωσε τον Πάουλ Σχμίτ, τον πρωτόδικό της γερμανίας, αν τυχόν νικήσει απ' τους Συμμάχους. Ο Σχμίτ δεν φάνηκε διόλου αντισυμμάχων. Απάντησε στο συνομιλητή του ότι ο πολιτισμένος κόσμος δεν θα επιτρέψει ποτέ να πάει κακό η πατρίδα του Μπάχ, του Μπετόβεν και του Γκαίτε! Σε μία ανάλογη συζήτηση μεταξύ ενός Έλβετου κι ενός Γερμανού τραπέζιτου, το Μάιο του 1944, ο δεύτερος είπε: «Βασίζομεθα στην παγκόσμια κοινή γνώμη και στον όγκο της γης που την πλημμυρίζει».

Μ' άλλα λόγια, οι Ούλννοι, που έκλειαν πόλεις, που τρυφερίαν ομήρους, που εξώτωναν εκατόμυρια Έλβετους, που καταδικάζαν το μισό πληθυσμό της Ευρώπης να πεθάνει της πείνας, ετοιμάζονταν να συστημιακή έκστρατεία για να τους λυτρώσει ο κόσμος και να μη τους ανταποδώσει τα ίδια! Σας φαίνεται απίστευτο; Κι όμως οι Γερμανοί έχουν μεταχειρισθεί και άλλοτε μ' επιτυχία αυτό το τερτίπι! Στον προηγούμενο πόλεμο, είχαν κλείσει και πάλι καταστrophές, εγκλήματα, τουφεκισμούς όλην και νοσοκομίων, είχαν βυθίσει πλοία με επιβάτες υπηκόους ουδετέρων χωρών.

Όταν ωστόσο νικήθηκαν, έκαναν έκκληση... στον Ιπποτισμό των αντιπάλων τους! Ο Χίντενμπουργκ έλεγε λίγο μετά τον πόλεμο: «Πρέπει να κάνουμε μια έκστρατεία για τη συμπόνοια του κόσμου». Ο φιλελεύθερος πολιτικός Ράτενβουχ δήλωσε ο' ένα Αμερικανό βουλευτή: «Η Γερμανία βρίσκεται χειρότερα απ' τη φτωχότερη δημοκρατία της Κεντρικής Αμερικής». Αν δεν μας βοηθήσετε, θα πεθάνουμε όλοι».

Η προηγούμενη αυτή διευθύνη τότε απ' το δόκτορα Βέγκερ, πρώην μέλος του Γενικού Επιτελείου, που ήταν εξουσιοδοτημένος να ζοδεύει οποιαδήποτε ποσά για το σκοπό του. Η πρώτη προσπάθεια έγινε προς τη Νορβηγία. Κι οι καλότεροι Νορβηγοί πείσθηκαν να πάρουν στη χώρα τους ένα μεγάλο αριθμό παιδιών της Γερμανίας, γά να τα γλυτώσουν απ' τον κίνδυνο του υποσιτισμού. Είκοσι χρόνια αργότερα, τα Γερμανόπουλα αυτά εξαγύρισαν στη Νορβηγία, γά να πληρώσουν τη φιλοξενία με σφαίρες και όπλια!

Πρέπει να κάνουμε τους Αμερικανούς να δοκράσουν και ν' ανοίξουν το πορτοφόλι τους», έλεγε τότε ο Βέγκερ. Και τα κατάφερε περίφημα. Απ' το 1920 ως το 1930, οι Αμερικανοί έστελναν στη Γερμανία αμέτρητα δώρα με τρόφιμα και ρουχισμό. Συγχρόνως τοποθέτησαν στη χώρα αυτή μεγάλα κεφάλαια κι η γερμανική βιομηχανία ξανάναψε. Ο Βέγκερ χρησιμοποίησε πολυάριθμους πράκτορες: Ιερώνυμους, αβελιούς, πολιτικούς, καθηγητές, επιστήμονες, φοιτητές, συγγραφείς...

Μία ανάλογη λοιπόν προπαγάνδα προετοιμάζεται και τώρα. Την έχει αναλάβει το «Γραφείο Π2» του Γενικού Επιτελείου, που φέρεται ως ειδικευμένο στην «Ψυχολογία του Έθνους». Διευθύνει τον είνε στην «Ψυχολογία του Έθνους», πρώην υποσπίτης του ταγματάρχης φόν Τρέγκερ, κι ο φόν Μπάρνιμ, πρώην συνεργάτης του φόν Μανστράιν.

Στο γραφείο αυτό βρίσκεται κι ένας αντιπρόσωπος του Υπουργείου Εξωτερικών, ο φόν Τβερντόσκ. Όλοι αυτοί θα προσπαθήσουν να διαφύσουν τις «διαδόσεις περί γερμανικών υιοτήτων», δηλαδή «διαδόσεις περί γερμανικών ουδετέρων παρατηρητών».

Παρόμοια αποστολή έχει και το «Γραφείο ΝΚ» του Υπουργείου Προπαγάνδας. Αυτό αποκινεί να μεταχειρισθεί ευρύτατα τις γυναίκες, ως εμπροσθοφυλακή της έκστρατειας του.

Θα παίζουν επίσης ρόλο γερμανόφιλοι ξένοι, όπως π.χ. ο Σουηδός εξερευνητής Σβέν Χέντιν, που γράφει συχνά στις ναζιστικές εφημερίδες, κι ο δόκτωρ Ντόμινγκ, ο εφευρέτης των «σουλφονιδίων», ο οποίος άρνηθηκε το βραβείο Νόμπελ στα 1939 γιατί έτσι τον διέταξε ο Χίτλερ. Διάφοροι μεγάλοι Γερμανοί μουσικοί και συγγραφείς θα ισχυρισθούν ότι ήταν ενθροισμένοι στο Ναζιστικό, αλλά ότι δεν μιλούσαν γιατί κινδύνευε η ζωή τους. Αυτό ετοιμάζεται να κάνει π.χ. ο Ρίχαρντ Στράους, μολοντί έρωτοτροπούσε άλλοτε εις άνδρα με τους Ναζίδες.

Όλοι αυτοί θα προσπαθήσουν να συγκινήσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη με τις απελπισμένες εκκλήσεις τους.

Απ' το άλλο μέρος, οι Γερμανοί βιομηχανικοί έχουν παλινύσει δεκάδες και κοινά οικονομικά συμφέροντα με εργοστασιαρχούς των άλλων χωρών, οι οποίοι συνεπώς θα ενδιαφερθούν ζωηρά γά να μη καταστραφεί η Γερμανία... και ζημιωθεί η τοπική τους! Ο διευθυντής ενός απ' τα μεγαλύτερα χημικά εργοστάσια των Ηνωμένων Πολιτειών έχει ήδη δηλώσει ότι δεν βλέπει το λόγο γά να μη συσπειρωθεί με τη Γερμανία μετά τον πόλεμο.

Καιώς έχει κι ο Χίτλερ: «Ενα πέμμα όσο κι αν είναι μεγάλο, αν επαναστατήσει συχνά, γίνεται στο τέλος πιστεύω». Δεν αποκλείεται λοιπόν, έπειτα από λίγο καιρό, να έχει ξαναπιάσει όλους ο κόσμος ότι η Γερμανία είναι... λευκή περιστέρα και άξια κάθε υποστήριξης γά όσα έπαθε δικώς να φταίη!...

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Παράδοξο διηγήματα

Τον καιρό που ήμουν στη Μαρτινίκα αντιπρόσωπος ενός μεγάλου αγγλικού εμπορικού οίκου, είχα υπηρέτη έναν Ιθαγενή με γαλλικό όνομα, τον Μπεντό. Ήταν ένας καλός καρδός και αφέλης νέος, φαντασία άφοσιωμένος σε μένα. Θα ήταν πρόθυμος να περπατήσει στη φωτιά αν του το ζητούσα. Η αλήθεια είναι ότι τον αγαπούσα κι' εγώ και ότι τον θεωρούσα μάλλον φίλο μου, παρά υπηρέτη μου...

Ο Μπεντό έφευγε κάθε Κυριακή και πήγαινε σ' ένα γειτονικό χωριό γά να ισιώσει τη μητέρα του, την Φινέττα, που ζούσε εκεί με τη μητέρα της. Αγαπούσε τρελλά την άρραβωνιστική του και δεν έβλεπε πότε νάρρη ο καιρός να παντρευτούν. Ο Μπεντό γύριζε στο σπίτι τη Δευτέρα το πρωί. Παραδόξως όμως, η Δευτέρα πρωί δεν τον είδα να γυρίζει. Δεν άνησυχισα ωστόσο.

«Κάτι θα του έτυχε», σκέφτηκα. Τέλος, τον είδα να γυρίζει την Τρίτη το βράδυ, αλλά σ' έλεινε η κατάσταση. Κατάλαβα αμέσως ότι κάτι τρομερό θα του συνέβη.

Πραγματικά εκείνο που συνέβη στον καλό μου Μπεντό ήταν όσονορο. Η μητέρα του, η αγαπημένη του Φινέττα, πέθανε ξαφνικά μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες, από δυνατό και ανεξήγητο πυρετό...

Παρηγόρησα τον Μπεντό όπως μπορούσα, με εκείνος μου ζήτησε την άδεια να φύγει απ' την υπηρεσία μου. Ο θάνατος της μητέρας του τον είχε τσακίσει, δεν είχε πια όρεξη γά εργασία. Έξ' άλλου έπρεπε να μείνει τώρα κοντά στη μητέρα της Φινέττας, μια φτωχή γυναίκα που άπομεινε μόνη στον κόσμο...

Η απόχωρήσις του Μπεντό μ' ελύπησε υπερβολικά... Μια καταλάβαινα και μόνος μου ότι εά ήταν άνοηλος γά εμείναι να μείνει κοντά μου...

Πέρασαν τρεις περίπου μήνες από την ημέρα που ο Μπεντό έφυγε από την υπηρεσία μου. Ένα πρωί τον είδα ξαφνικά να μπαίνει στο δωμάτιό μου...

Τον υποδέχτηκα με μεγάλη χαρά. Δεν άργησα όμως ν' αντιληφθώ ότι το πρόσωπό του ήταν εξαιρετικά σασαρό. Τον παρακάλεσα να μου πει τι του συμβαίνει. Κι' εκείνος άρχισε να μου διηγείται:

«Θα σας πω, κύριε, μια ιστορία, που ίσως να σας φανεί άπίστευτη εκ πρώτης όψεως. Μά είναι αληθινή από την άρχη ως το τέλος.

«Από την ημέρα που άποτραξήχτηκα στο χωριό μου, πηγαίνα τακτικά κι' έβλεπα τη μητέρα της καμένης μου της νεκρής... Η γρηά μου είχε μια μέρα πέρα από τον τελευταίο καιρό η κόρη της, από το Ζάν Λαμπά, έναν πλούσιο χτηματία του χωριού μας, που έχει άπεραντες φυτείες με ζαχαροκάλαμα...

«Αυτός ο Ζάν Λαμπά ζήτησε επανεισμένης στη Φινέττα να πηγαί να εργασθώ στις φυτείες του. Άλλα η κοπέλλα μισούσε τον άποφασισμό, γιατί ο Λαμπά φητι τον ποδοστόν. Κατάλαβα τότε και για πόσο μίσος αιδωνόχρητα, βέβαια, ακούγοντας αυτά τα λόγια... Οι βδομάδες περνούσαν μονότονες και πληκτικές μου μ' έδασαν τις μνηστήρες να μη βρίσκω καμιά χαρά σ' αυτό τον κόσμο. Μια φευγαλέα χαρά σ' ημετέρα της Φινέττας ήρθε και με βρήκε στο σπίτι μου σάν τρελή».

«Έλα, έλα! μου είπε με φωνή τρυφερή... Έλα να σου δείξω τη δειχνη της Φινέττας! Άλλά η Φινέττα είχε υποστεί μήνες...

«Μη με κυττάξεις έτσι! Έξακολουθή τη Φινέττα πριν από λίγο! Έλα να σου δείξω κι' εμένα!...»

«Ακολουθούσα τη γρηά μηχανικά. Δεν ήμουν άβλεπτος άνοιξη η αν ζούσα την πραγματικότητα...

«Η γρηά περπατούσε γρήγορα-γρήγορα, τραβώντας προς τις φυτείες του Ζάν Λαμπά, έξω από το χωριό μας... στάθηκε και μου έδειξε με το χέρι της ένα σημείο στις φυτείες, ψηλότερο: «Κυτάξε καλά εκεί!»

«Το φευγάρι φώτιζε την τοποθεσία σάν να ήταν ημέρα».

«Στην άρχη τα βλέμματά μου, θολά από την άρχη μου, δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν τίποτα».

«Μά σε λίγο, είδα μερικούς ανθρώπους στις φυτείες του Ζάν Λαμπά, να εργάζονται άργα, αλλά μεθοδικά... Ήσαν τρεις άνδρες και μια γυναίκα. Άλλά οι σκιές αυτές δεν είχαν τίποτα το ανθρώπινο. Εμοιάζαν σάν νευροπαστα που εργάζονταν χωρίς θέληση και λογική, με μηχανικές κινήσεις. Κι' η γυναίκα ήταν η Φινέττα, η μητέρα μου, στην κηδεία της οποίας είχα παρευρεθεί κι' εγώ!...

«Ένας από τους άνδρες εκείνους ήταν επίσης γνωστός μου. Ήταν ο φίλος μου ο Ζακέν, που είχε πεθάνει πρό ξη μηνών!...

«Μπόρεσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου μπρος στο τρομακτικό αυτό θέαμα, γιατί κατάλαβα αμέσως τί συνέβαινε... Στη Μαρτινίκα πιστεύουμε όλοι, και γά να το πιστεύω τόσος κόσμος θα πη ότι είναι αλήθεια... πως υπάρχει ένας βοτάνι που όταν το πάρη ο άνθρωπος τον πλάτει δυνατός πυρετός, τώσον δυνατός ώστε φαίνεται σάν νεκρός».

«Τόν θάβουν. Μά στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος δεν είναι νεκρός. Κοιμάται χωρίς ν' αναπνέη. Οι συγγενείς και οι φίλοι του ωστόσο τον κλαίει και τον ρίχνουν στο μνήμα».

«Ύστερα όμως από λίγες μέρες, οι κακοί άνθρωποι που τον έπότησαν εκείνο το βοτάνι, πηγαίνουν και τον ξεθάβουν. Ο «νεκρός» άρχίζει πάλι ν' αναπνέη, μ'ά δεν είναι πια όπως έσας κι' εγώ. Δεν έχει πια τα λογικά του. Το βοτάνι κατέστρεψε το μυαλό του. Άκούει και ύπακούει, άλλά είναι άνικανός να σκεφθώ».

«Κόβει εύλα, τραβά νερό απ' το πηγάδι, όργωνει χαράματα, κόβει ζαχαροκάλαμα, χωρίς να καταλάβη την παραμικρή πνευματική προσπάθεια, χωρίς να βγάλλει λέξη από το στόμα του. Και η μόνη άμοιή του είναι μια μπουκιά φαί».

«Κατάλαβα αμέσως ότι το τρομερό αυτό έγκλημα που είχε διαπράξει ο καταραμένος ο Ζάν Λαμπά, γά να δάξη ανθρώπους να του δουλεύουν δωρεάν στις φυτείες του. Και άποφάσισα να τον εκδικηθώ...

«Έλα μαζί μου! Είπα στη μητέρα της Φινέττας, που έξακολουθούσε να κυττάξη την κόρη της με μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες. Η θείας μας δεν είχε δώ... Οδηγήσε με άμέσως στην κυρά Φάλλα, τη μάγισσα του τόπου. Αυτή θα πούλησε στον Ζάν Λαμπά το βοτάνι που κατέστρεψε την κόρη σου, τη μητέρα μου».

«Σεκίνησαμε άμέσως».

«Μόλις η μάγισσα μου άνοιξε την πόρτα, της άκούμνησα το μαχαίρι μου στο λαίμο και την άνάγκασα να δηλώσει ότι αυτή πραγματικά έδωσε στο Λαμπά το μαγικό βοτάνι».

«Έθελω κι' εγώ! έφώναξα άγρια. Νά μου το έτοιμάσεις άμέσως, είδεμ ή θα σε σκοτώσω!...»

«Η άμέσωση τρομοκρατήθηκε κι' έκανε άμέσως ό,τι της είπα. Άφου έπληρα το βοτάνι, κάρφωσα το μαχαίρι στην καρδιά της μάγισσας, γά ν' απαλλάξω τον κόσμο από ένα τέτοιο τέρας... Κατόπιν έτρεξα στο σπίτι του Λαμπά, τον βρήκα μόνον. Ο Λαμπά ήταν ένας κολασσός, άλλά ο φόβος τον έκανε δειλό. Τον έσπλωσα καταγής και του άκούμνησα το πιστόλι μου στο μέτωπο».

«Η θά πάρησ αυτό το βοτάνι, του είπα, ή θα σου τινάξω άμέσως τα μαλά στον άέρα!...»

«Προτίμησε το βοτάνο από τον άμεσο θάνατο... Κατά τα χαράματα, τον έπιασε δυνατός πυρετός... Πηγα τότε και βρήκα όλους τους ανθρώπους που δουλεύαν στις φυτείες του και τους είπα ότι μεταξών των συντρόφων τους ήσαν και... τρεις νεκροί! Όλοι φοβήθηκαν και το έσβησαν στα πόδια... Στο χτήμα μενίναμε, ο Ζάν Λαμπά, ζωντανός νεκρός κι' όσας, χωρίς ταφή, οι τρεις άνδρες και η Φινέττα που ήταν κλεισμένοι σ' ένα υπόστεγο, κι' εγώ, μόνος ζωντανός ανάμεσα σε τόσους βρυκόλακες!

«Την ίδια νύχτα, έθαλα τον Ζάν Λαμπά, που ήταν πια, στο χέρα μου, ένα άμυχο παιχνιδάκι, να πέση από έναν ψηλό βράχο και να γίνη κομμάτια. Τους τρεις άλλους ζωντανούς-νεκρούς, και την αγαπημένη μου Φινέττα, τους σκότωσα κατόπιν με τα ίδια μου τα χέρια και τους έθαψα σε μια έρημη τοποθεσία».

«Τί την ήθελεν τη ζωή».

Ο. Β. ΣΤΑΚΠΟΥΛΑ

ΕΤΟΣ 2'

ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΜΑΪΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 337

Οπτακρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία» — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 60

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Έρωτας χωρίς μυστικά

Κυρία είνε, του καλού κόσμου είνε, μάλλον ώραιο είνε. Σας βλέπει στο δρόμο, σ'ας χαιρετά και σ'ας σταματά γά να σ'ας πη ότι βιάζεστε. (Βιάζεται, άλλά θέλει και να σ'ας βεβαιώσει ότι την περιμένουν, ότι ανυπομονούν γι' αυτήν, ότι βαδίζει στον τόπο της ευδαιμονίας της.

Ρωτήσε την λοιπόν. Βιστική λέει πως είνε. Δεν τη βλέπετε όμως πως σ'ας κυττάζει στα μάτια; Φοβά γά μια έρώτησι, γά την πιο άδιάρκρη έρώτησι που μπορεί ν' άπευθύνη ένας κύριος σε μια κυρία. Άρνεύσεθ' να ρωτήσετε: Άς είνε καλά το πείσμα σας. Τότε θα σ'ας τη κείνη και χωρίς να προκληθώ: Έκει που πηγαίνει δεν είνε ο οίκος Κυρίου. Είνε ο τόπος της μυστικής συναντήσεως, Κι το πρόσωπο που την περιμένει είνε ο έρασστής. Μάλιστα, κύριε, ο έρασστής. Γιατί αυτή η γκριμάτσα; Σας φαίνεται περίεργο μια κυρία του 45 νάχη τον έραστή της; Α, και να τον βλέπατε... Όνειρο. Ήλικια, άναστημα, έκφρασις, τα πάντα όπως τα όνειρεύθηκε. Ο Ιδανικός τύπος του άντρα, φλεγοράς, φυσικά, και μ' άλλους. Αυτός όμως είνε η βάση, ο κεντρικός σταθμός, ο έπιούσιος της.

Άλλά καιρός να σ'ας άφισθ. Το λέει σ'α να είσθε οεις που την κρατούσατε. Σας δίνει το χέρι, σ'ας κυττάζει πάλι στα μάτια γά να της εύχησθε άνέφελη την έρωτική ευδαιμονία της κι' εξαφανίζεται άφίοντος στην παλάμη σας το άρωμα του γαντιού της.

Μένετε καρφωμένος στην πλάκα του πεζοδρομίου. Στέκεσθε και σκέπτεσθε: Γιατί; Τί την έχει πάσει; Ποιός τη ρώτησε; Ποιός ένδοξάφθηκε; Ποιός διανόηθηκε να πληροφωρήθ' το ίδιαίτερα της ζωής της; Άρνεύσεσθε! Δεν το πήρε άκα μωριάς ότι αυτό είνε ή νέα τάσις. Η τάσις του «καλού» μας φυσικά κόσμου. Όρα όλα. Δεν υπάρχουν έρωτικά μυστικά. Όσα πρώτα προσπαθούσαν να κρύψουν με κάθε επημέλεια, άγωνίζονταν τώρα να τα φέρουν στη δημόσια όψη. Με τα όνόματα, με τις λεπτομέρειες, με τα ίδιαίτερα εκείνα χαρακτηριστικά που ή μακρότατη έρωτική παράδοσις ήθελε να μη βγαίνουν έξω από τους τέσσερις τοίχους.

Κάποτε, ύστερα από το ολίσιμμα, ή γυναίκα ήταν εκείνη που σ'ας έκέτευε να καταστείτε το χείμαρσο της φλυαρίας σας και να μη έκθέσετε την ύπαληψιότη. Τώρα άρχίζει να γίνεται το αντίθετο. Σοβαρός άνθρωπος έσας, με την κάποια κοινωνική θέσι, με την κάποια ήλικια, με τη νόμιμο σύζυγο σας, συμβαίνει καμμία φορά να παραστροφάσθε και τότε παρακαλείτε τη συμμετοχή της λοξοδρομίας σας

ν' άποφύγη την έκδοσι άνακινωμένου.

Στους άντρες άνηκε πρώτα το πρόνομο αυτό του κομποσμού. Πληρης αναπαράστασις των γεγονότων. Ένα είδος κοινοδουλευτικού έρωτα. Ο έρωτας χωρίς μυστικά, με την άπόλυτη έννιμωσι και τον έλεγχο ακόμα της κοινής γνώμης.

Περνούσε ή κοπέλλα έξω από το κέντρο σας και της άνοίγατε τη μερίδα στην παρέα των γνωρίμων. —Τη βλέπετε αυτήν; Το και το. Έτσι κι' άλλους.

Συνέβαινε δέ κάποτε ή να είχατε άποκρουσθή απ' αυτήν, ή να την βλέπατε γά πρώτη φορά στη ζωή σας. Μεταβολή σήμερα του καθεστώτος. Περνάτε από το κέντρο, χαιρετάτε τη γνωστή σας και δεν είσθε καθόλου βέβαιος αν δεν άφηγηθ' στη συντροφία της κάποια περιπέτεια που είχατε, ή και που δεν είχατε μαζί της.

Ένα άσυγκράτητο πάθος αυτοδιαφύσεως της έρωτικής δραστηριότητος. Η παράστασις με ύψιμένη την αύλαία. Τα παρακίνητα στο προσκήνιο με το φως των προβολών.

Ο έρωτας χωρίς την άδιαπέραστη κουρτίνα του, με άνοιγμένο το διακόπτη. Μία επίδειξις κυνισμού. Ποιά θα φθάσθ πρώτη.

Έκ των άνω έγινε ή άρχη. Νά είσθε όμως βέβαιοι; Θα φθάσθ και στα κάτω. Είνε τόσο μικρή ή άποστασις μεταξύ Κολωνάκιου και Μπτούλα και τόσο γοργός ο ρυθμός που ακολουθεί ή μόδα, ή κακή μάλιστα μόδα...

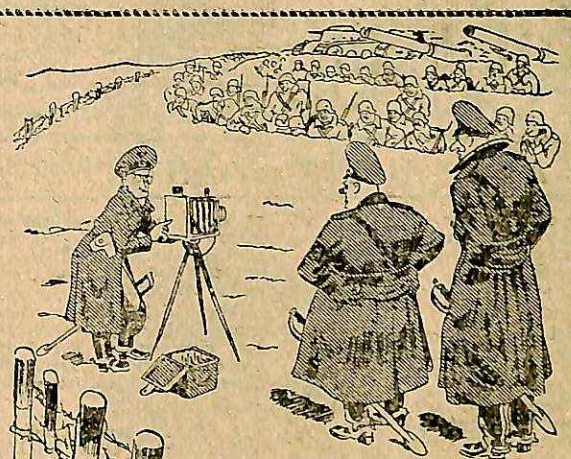
Ρωτήσις όμως κανείς, που να όφειλεται το νέο αυτό κοσμικό μας φαινόμενο; Μήπως αντίγραφον κανένα έξνο φινουριγι; Μήπως γά να κινήσουν το ένδοξόφρον των άνδρών; Μήπως από πνεύμα έκδοκίσεως εναντίον του γένους μας που έπί τόσους αιώνας είχε την πρωτοβουλία στη διαφύση τους; Μήπως κάποιο νεογεννητό βιταίο που θάπρεπε ν' άποσκόλησθ του βίου γάτρούς; Μήπως κανένα κύμα διαστροφής που κατέκλυσε έσφαλμένα ή άδη μας; Μήπως έπιστάφιν ότι γίνονται πιο έπιθυμητές όταν έχουν νά επιδείξουν ζωηρή έρωτική δράσι;

Τί να σ'ας πω; Δε ξέρω. Έκείνο που ξέρω είνε ότι ο έρωτας χάνει ένα από τα μεγάλα του άέλγητρα. Το θέλητρο της σιωπής. Με το άακτυλο στο χείλι παριστάνουν το ποίσι της Άφροδίτης που φρουρεί τα έρωτικά καταφύγια. Με μια σάληπιγγα στο στόμα πρέπει να το ζωγραφίσουν τώρα, μια σάληπιγγα που να σάληπιγγε όσα έκάλυπτε ή σιγή. Με λάστιχα στα πόδια έπιγναιναν οι έρασται στους τόπους των συναντήσεων. Κουδουνάκια θα κρεμούνταν στο λαίμο τους, πάλι ή διακριτικότητα, χάνεται ή σενιτότης, καταπνίγεται ή αιδώς. Με το τσιγάρο στο στόμα, με το ένο ποδι άπάνω στο άλλο, με την έκφρασι του κυνιστέως τους.

Και το άμαρτάνειν έν συστολή άρετή έστιν», λέει ο έκκλησιαστής. Αφού χάνεται ή συστολή...

Άλλά μπορεί ν' άνδρξθ ο έρωτας σε τέτοια άτμόσφαιρα; Λοιούδι σε να θερμαίνεται σε κάλπους παρθέτων άκάλυπτο στο φως του ήλιου; Θα τσουρφυλιωθ' από τις άπό τη δροσιά κι' από την όμορφιά του.

Προστασία των έρωτικών μυστιόσας ής ύπαληψιως σας. Είνε προστασία του έρωτα. Μη του την άρνιπθήτε.

ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ο Μέραρχος: Νά τους βγάλες καλά γιατί θέλω νάχω μια τελευταία άνάμνησι από τη μεραρχία μου...

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ

Τώρα πιά που παίρνουν τέλος του πολέμου οι φασαρίες (σας) και κατά διαδόλου πάνε όλες οι δικτατορίες, έχω μια νοσταλγία έντονη και διαρκή γά να ζήσω, ν' άπολαύω κινήσι εκλογική. Η ψυχή μου το τραβάει, περιμένει, άδμονοει... θέλω νάβω μες στους δρόμους και να βάλω τη (φωνή).

θέλω ζήτω να φωνάξω και τον κόσμο να ταραξώ, θέλω να φωνάξω κάτω θορυβώδες και κεφατό.

Και ν' ακολουθ' βεβαίως... και ή σχετική μαριζα, πουχει και αυτή καθήκον γά να σωθ' την πατρίδα. Έκλογές! Πως τις θυμάμαι! Τις στερηθήκα έννιά (χρόνια).

Τσακνόμενα με πάθος γά του Έθνους την όιο (νοια), έγιουκάιζα με λύσσα τους κουτούς μου αντίθετους και τη γνώμη τη στραθή τους πληρώναν αι κεφαλάι (τους)...

Πίστεια σε κάποιο κόμμα, φυσικά όπως και όλοι, τρώγων διαρκώς φασόλι, όπως θα τρώω κι' άκόμα...

Μά δεν μ' ένοιαζε και τόσο. Σφίγγων πάντα το ζου (νάρ) έρριχνα όλη την εύθυνη στον εκάστοτε άρχοντα. Μούφταγε συχνά ο Λευτέρης, τάβασε με τον Τσαλ (δάρι).

Και ποτέ μου δεν σκεπτόμουν πώπως έφταιγα εγώ. Σήμερα σε τούτον άστρο, αύριο στον ίδιο μαυρό, μ' έδέλεσαν στο τηγμά άπόξω άγριον ώσαν τον (ταύρο).

Μ' έπνιγ' ή ιδεολογία, μ' έπνιγε ο φανατισμός και στις δόξες του π'ά ήταν ο κοινοδουλευτισμός.

Μα κι' ή προεκλογική ή περίοδος, αλήθεια, πόσο συγκινητική! Νά τους βλέπης κάθε μέρα τους δικούς σου βου (λευτάς).

να σε χαιρετούν βάθως, να τους άντικαίρετας και να σε ρωτούν μ' έννεγεια, κι' όχι με άδιαφορία: —Τί μου γίνεται κύρ- Κώστα; Τί μου κάνει ή κυρία;

Πως περνάνε τα παιδιά; —Αι ρε τί χρυσή καρδιά! —

Και να μπαινής στο σάβανο και να παίρνης και ένας πρόλογος ώρσιος γά τον προσεχ' λουφέ. (καφέ).

Κι' έρχεται, ύστερα ή μέρα, ή μοιραία Κυριακή, μες στους δόμους της Αθήνας κινήσις εκλογική... Η αναμονή στο τηγμά

Κι' έπειτα γρηάμη στην κάλην, γά να βρούνη τ' ό (νομά σου).

και να έξασκήσης πλέον το Ιερόν δικαίωμα σου. Και συγκέντρωσις το βράδυ εις τα κέντρα των κομ (μάτων).

έν αναμονή των νέων και των άποτελεσμάτων. Κι' αν το κόμμα σου νικήσθ

ποιός θα το άμειωθήσθ; Είνε ή έκλογή έν τάξι κι' ο έκθρος μας άς λυσάσθ.

Έξω γρήγορα στους δρόμους με τη σχετική μαν (γούρα).

γιά τη σχετική καζούρα... Έκλογές! Πως τις θυμάμαι και τις νοσταλγώ πολύ. θέλω ν'ήρθω να νινούν το καθέκον μου να κάνω, σάν ελεύθερος παλιπτε, που δοξάζει τη φυλή, (ράνω).

Νά ξαναδρεθώ στην κάλην, να ψηφίσω κι' άς πε (ο ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ).

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Σελίδες 28

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 60

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τα δώρα της καρδιάς

ΜΙΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Καταλαβαίνω πόσο θα αστισουν οι φίλες μου, όταν ακούσουν ότι πρόκειται να παντρευτώ.

— Η Κλαίρη: 'Αδύνατον!...

Θα με δικαιολογήσουν όμως, όταν μάθουν όλες τις περιστάσεις που μ' έκαναν να μετανοήσω για τα περασμένα σφάλματά μου και να ιδώ ν' ανήκει επιτέλους μου ένας καινούργιος όριζων ευτυχίας...

— 'Εμεινα όρφανή στα 20 χρόνια μου. Η μητέρα μου είχε πεθάνει πρόωγα απ' τη μαρτυρική ζωή που πενούσε. Δύο χρόνια αργότερα, την ακολούθησε στον τάφο κι ο δήμιός της, ο πατέρας μου, σκοτωμένος απ' το αλκοόλ. 'Ημουν πια ολόμοναχη, αλλά γεμάτη δύναμη και θάρρος. Ο μισός που έπαιρνα ως υπάλληλος ο ένας γραφείο, μου επέτρεπε να ζω ανεξάρτητα και σύμφωνα με τις απαιτήσεις μου. 'Ημουν φανταστική φεμινίστρια, έπαυσα να φορώ τις ιδιότητες των δεινών κλών κι άσπαστη έγκρατη του γάμου — γιατί διατηρούσα ζωντανή την ανάμνηση των καθημερινών σκηνών του πατρικού μου σπιτιού.

Είχα ένα καλό παιδικό φίλο: το Ζεράρ Λωριέ. Όταν ήμασταν παιδιά, παίζαμε συχνά το «άντρωγαν». Κι αν έκλεινε μου φερνόνταν περιποιητικά, τον μάλαυνε:

— Μα όχι, όχι! Πρέπει να με βρίζεις. 'Ετσι γίνεται στα άντρωγαν! Ο άντρας φωνάζει κι η γυναίκα κλαίει.

Πώς να έχω άλλη ιδέα για το γάμο, έφ' όσον έβλεπα κάθε μέρα στο σπίτι μου τη θλιβερή αυτή σκηνή;

— Όσο μεγαλώναμε, η παιδι-

κή φίλα μας έγινε βαθύτερη. Όταν έμεινα όρφανή, όπως ήταν κι εκείνος, ο Ζεράρ μου πρότεινε μία μέρα να ενώσου- με τη μοναξιά μας.

— Όχι, Ζεράρ! απάντησα αυθιτοχρόνως. Θ' αποκοτούσα έτσι έναν αφέντη και θα έχανα ένα φίλο! Όχι! 'Εχω απόφα- σίσει να μη παντρευτώ ποτέ...

— Κι όμως...

— Μην επιμένεις, Ζεράρ! Σ' αγαπώ σαν αδελφό. 'Αλλά αν σε παντρευόμουν, πιστεύω ότι θαρχίζα ελαφικά να σε μισώ!

Η κουβέντα μας σταμάτησε εκεί. Ο Ζεράρ δεν μού ξανά- κανε κουβέντα για γάμο...

— 'Εμεινε για μένα ένας φίλος στοργικός και διακριτικός... Κι όμως αυτή η υπακοή του δεν μ' ευχαριστούσε! Μ' έξε- νεύριζε, μούφερνε ένα κρυφό θυμό, που έκδηλωνόταν με ά- πόστομες κινήσεις και με ζω- ρές φράσεις.

— 'Επι τέλους, κατάλαβα το λόγο: 'Αγαπούσα το Ζεράρ! Κι όσoτoς τον είχα απομακρύνει εγώ η ίδια. Είχα απαιτή- σει να μείνει άπλός φίλος μου. Κι αυτός, επί τρία δόκλιση χρόνια, είχε συμμορφωθεί με τη θέλησή μου, δεν μου είχε πει ούτε μία ερωτική λέξη, δεν μάντευε ότι θα του πρόσφερα τώρα ευχαρίστως το χέρι μου.

Η συμπεριφορά του με πλη- γωνε. Ο έκνευρισμός μου επέ- δρασε στο χαρακτήρα μου, μ' έκανε ιδιότροπη, αυταρχική. Διατύπωνα ιδέες πολύ τολμη- ρές, με τόσο που δεν επέτρεπε αντίρρηση.

Το αποτέλεσμα ήταν ν' απο- γοητεύω ακόμα πιο πολύ το Ζεράρ. 'Αραιώσε τις επισκέψεις του. 'Εμεινα βδομάδες ολόκλη- ρες δίχως να τον ιδώ. 'Ημουν μονιασμένη, απελπισμένη, αη- διασμένη απ' τη ζωή...

Μία μέρα, συνάντησα στο δρόμο το Ζεράρ. Είχα να τον ιδώ δυό μήνες. Η καρδιά μου χτύπησε χαρούμενη. Τούδωσα το χέρι μου, χαμογέλασέ. Με μία λέξη του μόνο, θάπρεπα στην αγκαλιά του... 'Αλλά δεν είπε τη λέξη αυτή. Με κύτ- ταζε μόνο, μελαγχολικά...

Τον ρώτησα γιατί έπαψε να μ' επισκέπτεται.

— Θέλεις να σου μιλήσω ει- λικρινά; Κλαίρη; απάντησε. 'Ε λοιπόν, οι πολύ τολμηρές ιδέες σου με απομακρύναν ά- πό κοντά σου.

— Ανασχημάτισες τους ώμους μου, έκνευρισμένη απ' αυτή την αυ- σπρη κριτική του φεμινισμού μου. Κι' ένοιωσα ελαφικά μία κακή επιθυμία: να βασανίσω τον άνθρωπο αυτό, να τον τι- μωρήσω γιατί δεν έμάντευε τα κρυφά μου αισθήματα.

— Ξέρεις, Ζεράρ, παντρεύο- μαι... το είπα.

Με κύτταζε με μάτια γουρ- λωμένα, και τραύλιζε, κατά- χλωμος:

— 'Α!... Παντρεύσαι!...

Μετανοημένη κύλας για τη σκληρότητά μου, ήμουν έτοιμη να του φανερώσω το ψέμμα μου, όταν έκλεισε η πόρτα. Α- πτότομα, με φωνή πνιγμένη:

— 'Αντίο, Κλαίρη!... 'Αν- τίο!

Κι' έφυγε τρέχοντας, σαν τρελλός.

Πέσoσα δυό μέρες κλαίγον- τας απελπισμένα, σπαράζοντας απ' τον πόνο. 'Επειτα ο εγω- ισμός μου κουρελιασθηκε με δόλoτελα, κι' έγραψα στο Ζε- ράρ:

— 'Σο είπα ψέμματα. Δεν είν' αλήθεια ότι παντρεύομαι. 'Ε- λα να με ιδής, να εξηγηθώ- με.

Την άλλη μέρα, μου απάντη- σε η σπιτιοκυρία μου:

— Ο κ. Ζεράρ Λωριέ είνε βα- ρειά άρρωστος. 'Ισως η πα- ρουσία σας δίπλα στο μαζιλά- οι του τον ώφέληση περισσότερο απ' όλα τα φάρμακα του για- τρού.

— Ο Ζεράρ άρρωστος βαρυά! 'Εξ αιτίας μου!... Μισή ώρα αργότερα, βρισκόμουν στην κά- μερα του, τον βρήκα άνωρίo- στο, άναίσθητο, πιο άσπρο απ' τα σεντόνια του. Ο πυρετός του έψηνε, τα μάτια του ήταν μαυροσπεφωμένα. Με κύττα- ze να τον φιλώ στο μέτωπο, δίχως να μ' αναγνωρίσει. Λέ- ξεις άναρρητες έδωγαν απ' τα χείλη του:

— Προδοσία!... Κλαίρη μου!... Θέλω να πεθάνω...

— Αν συνέλθει και σάς ιδί, θα σωθί... μου είπε ο για- τρός.

Ναι, αλλά θα συνειρόταν άραγε... 'Εμεινα άλλα δυό μερώνινα σ' αυτή την κατά- στασι. 'Επι τέλους, την τρίτη μέρα, άνασκήθηκε λίγο, με κύτταζε και φώναζε μ' άνέκ- φραστη χαρά:

— Κλαίρη!...

Είχε σωθί... Δάκρυα γον- τρά κύλησαν στα μάγουλά του, και πρόσθεσε με πόνο:

— Ω, γιατί νάρθηκες, Κλαί- ρη, αφού θα μ' εγκαταλείψεις για πάντα; Γιατί δεν μ' άφη- σες να πεθάνω;

— Έσκυφα, τον άγκάλιασα και του ψιθύρισα, κατασυγκινημέ- νη:

— Συχωρέσε με, Ζεράρ! Σο εί- πα ψέμματα, δεν πρόκειται να παντρευθώ... έκτός άν με θέλεις εσύ για γυναίκα σου!

Πέσoσα το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του, σαν για να ξεκαθαρίσει τις ιδέες του. Χα- μογέλασε άδύνατα και μού εί- πε, σφίγγοντάς μου το χέρι:

— Θυμάσαι όμως τα λόγια σου;... Θα χάσεις ένα φίλο!

— Ναι, αλλά θα κερδίσω έ- να σύζυγο!... 'Ενα λατρευτό άφέντη μου και σύτροφό μου!

Και το άποφασίσαμε.

Ε. ΓΚΙΝΙΕ

Η «ΚΥΡΙΑ... ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ»

Αμερικανικοί εξωφρενισμοί

Η Μαντελέν Ντάνινγκαν, νέα 22 χρό- νων, με ζωρά γαλανά μάτια, σύζυγος ενός ναυτεργάτου στο Μπρούκλιν της Αμερικής, δεν άνεχόταν να βλέπει γύ- ρω της τη δυστυχία. Απεφάσισε λοι- πόν να βοηθήσει τους φτωχούς του Μπρούκλιν κατά πρωτότυπο τρόπο.

Εργάζoταν ως ταμία και λογιστρία σ' ένα κατάστημα βαλιτζών, στην 5η λεωφόρο της Μανχάτταν με 40 δολλά- ρια μισθό την εβδομάδα. Επί ένα χρό- νιο λοιπόν η Μαντελέν καταχωρούσε στα βιβλία του προϊστάμενου της Γκρόππερ λιγότερες πωλήσεις και έτσι καθώρηναν ν' αντιμετωπίζει τα μεγάλα της έξοδα, υπέρ των φτωχών. 'Εξοκο- νόμωσε στην αρχή τα έξοδα για τη σο- βαρή έγκληση του πατέρα της ο ό- ποιος έπαυσε από καρκίνο. Μα παρ' ό- λες τις θυσίες και τις προσπάθειες της Μαντελέν, στο τέλος πέθανε. Μετά αρ- χισε να κλέβει για να πληρώνη τα έ- ξοδα της άρρωστης μητέρας της.

Ο Γκρόππερ, ένας αγαθός άσoς, εί- χε τόσο μεγάλη έμπιστοσύνη στο προ- σωπικό του, ώστε δεν ήταν δίλογο δύ- σκολο για την Μαντελέν, να αφαιρέ- μετρητά από την πώληση χωρίς να γί- νεται αντίληψη. Τηπρκε όμως τόσο δυ- στυχία και φτώχεια στο Μπρούκλιν, ώ- στε κανένα ποσό δεν ήταν αρκετό για να την άνακουφίση άποτελεσματικά.

Η Μαντελέν ώστόσο έκανε ό, τι της ή- ταν δυνατόν. Μοίρασε στην αρχή 300 και αργότερα άλλα 600 δολάρια σε διάφορες φτωχές οικογένειες. Για να δικαιολογήσει τα ποσά αυτά, ήταν ά- ναγκασμένη να πλαστογραφησει τα βι- βλία του καταστήματος. Σε κάπριο φτωχή μητέρα, χωρίς κανένα εισόδη- μα, έντελώς άγνωστή της, έδινε κάθε βδομάδα 25 δολάρια. Άύχνης, από συμπόνοια το μισθό ενός υπαλλήλου του Γκρόππερ από 35 σε 55 δολάρια την εβδομάδα, κι' ενός άλλου από 3 σε 15 δολάρια την ημέρα. Το παιδί που έκανε θελήματα στο κατάστημα πήρε κι' αυτό αύξηση 10 δολάρια. Όλα τα χρήματα που έκλεβε, η Μαντελέν τα άσπαυσε για τέτοιους σκοπούς. 'Ε- δινε—ή καμμένη—αύξηση στους συν- δέλους της, ενώ ο δικός της μισθός έμεινε πάντα ο ίδιος.

Η Μαντελέν έξακολούθησε αυτό το σκανδαλώδες δουναί και λαβειν επί ένδεκα μήνες.

Ο Γκρόππερ όμως άνακάλυψε ξο- φηικά ότι τα μετρητά του ταμείου του ήταν τόσο λίγα ώστε δεν έφθαναν να πληρώνη τις υποχρεώσεις του. Η Μαν- τελέν άνακαλύφθηκε τότε συνελήφθη και ώμολόγησε όλη την αλήθεια.

Κατάπληκτος ο άνσκριτής, μη γνωρί- ζοντας τι να κάνει στην πρωτότυπη αυ- τή περίπτωση, περιωρίσθηκε στην αρχή να βαρτίσει τη Μαντελέν μ' ένα παρα- τρούκι. Την ώνόμασε: «Η Κυρία... Ρομπέν των Δάσων!» Γιατί βρήκε με- γάλη όμοιότητα μεταξύ της καλκαρ- όνης Μαντελέν και του Ρομπέν, ο ό- ποιος αντιδρώντας στη τυραννία της βασιλιάς της Αγγλίας Ιωάννου Α' βγή- κε με τους συντρόφους του στα βουνά. 'Εκεί έξεβίωσε τους πλούσιους, τους έπερνε χρήματα, και βοηθούσε τους φτωχούς.

Όταν έγινε έλεγχος στα βιβλία του καταστήματος Γκρόππερ, άποδείχθηκε ότι η Μαντελέν είχε αφαιρέσει 35.000 δολάρια μέσα σ' έντεκα μήνες. Κι' όταν τη ρώτησαν πως τόλμησε να μι- ράση ένα τέτοιο ποσό άπάντησε:

— Δεν φανταζόμουν ότι μπορούσε να- ναι τόσο μεγάλο το ποσό.

Το μόνο για το οποίο λυπήθηκε η Μαντελέν είνε ότι θ' άναγκάζoταν να πάση να βοηθήσει τους φτωχούς της.

Η προσπάθεια όμως της Μαντελέν να άνακουφίση τη φτώχεια άλλων, έ- καμε φτωχό τον δυστυχί Γκρόππερ ο ό- ποιος μη μπορώντας να κινήση εκ- νέου το κατάστημα του άναγκάσθηκε να το κλείσει, αντιμετωπίζοντας τη χρεωκοπία, στα 57 του χρόνια.

Την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 1945 όταν η γυναίκα κι' η κόρη του Γκρόππερ είχαν κοιμηθεί στο ξενοδο- χείο όπου έμειναν, ο Γκρόππερ κάθoσε κι' έγραψε το παρακάτω σημείωμα:

«ΟΙ Κ Λ Ε Φ Τ Ε Σ Μ Ε Κ Α Τ Ε- Σ Τ Ρ Ε Φ Α Ν ». Πάνω κατόπι στον εώ- σπη, και ρίχτηκε από το έννατο πάτω- μα στην άσφαλο όπου έγινε κομμά- τιο!...

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΒΡΕΦΩΝ στην Αμερική

Θα το πιστεύατε; Στην Α- μερική άρχισε να γίνεται τε- λευταίως έμποριο νεογεννη- των παιδιών.

Οι Αμερικανοί μάλιστα κοινωνιολόγοι άνησυχούν πολ- υ με την έκταση που πήρε το έμποριο αυτό. Πολλοί άρχι- σαν να χτυπούν τον κάδωνα του κινδύνου και ζητούν από την Κυβέρνηση να λάβη τα άδεια άναγκασμένα μέτρα. Η δίνis Βιρτζίνια Ράιντ άσολογούμε- νη με το ζήτημα αυτό γρά- φει τα έξης σε άρρο της στο γυναίκειο περιοδικό «Φού- μαν'ς Χομ Κομπάνιον»:

«Ο κ. Τζιμ και η κ. 'Ε- λέν Μπρούκιν είνε πολύ πε- ρήφανοι για το μωρό που υι- οθέτησαν. Ο Τζιμ άγόρασε το μωρό αυτό άντι 500 δολ- λαρίων. Οι Μπρούκιν με την πράξη αυτή, συνέτέλεσαν, το κατά δύναμη, να δημιουρ- γήση σήμερα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες η μαύρη άγορά της πωλήσεως παιδιών. Σύμφωνα με στατιστικές του Γραφείου του παιδιού, του Τμήματος 'Εργασίας των 'Ηνωμ. Πολι- τηών, 3 — 4 τοίς εκατό των παιδιών που γεννιούνται είνε νόθα. Κατά την διάρκεια ό- μως του πολέμου ο αριθμός των νόθων άνήλθε σε άπι- στευτο σημείο. Τα μισά άπ' αυτά τα νόθα παιδιά, πω- λούνται από ειδικά πρακτο- ρεία. Πολλά επίσης πωλούν- ται από ύποπτα άτομα ή ψευτογιοπάτρεις με σημαντικό πέντατο κέρδος. Μία γυναίκα π. χ. που διατηρεί ένα τέτοιο γραφείο άποπαιδείσεως μι- κρών παιδιών, έχει έτησιο εισόδημα τολάχιστον 20.000 δολάρια. Ο ψευτογιοπάτρoι φυτρώνουν σ' όλες τις πόλεις. Και μεταξύ των άλλων ύπο- πτων ύπερπαιών, διευκολύ- νουν μία μητέρα να βρή ένα άναρρόγιο που ελκεύοται από θά ύποθετήση το παιδί που πρόκειται να φέρη στον κό- σμο. Με το άζημιωτο φυσικά.

Τα γραφεία προπαιδείας της μητρότητας που λειτουργο- υν σε πολλές πολιτείες, κρατικά γραφεία υιοθετήσε- ων, στα όποια μπορούν εύ- κόλα να καταφύγουν για να διαβέσουν το παιδί, των, τα γραφεία αυτά έρευνούν και η- γουμένους για το ήθικo και την οικονομική κατάσταση των γονέων που πρόκειται να υιοθετήσουν ένα παιδί, έπι- σης δε ένδιαφέρονται για την ύγεια του μωρού. 'Ετσι ά- ποφεύγουν να δώσουν το παι- δι σε οικογένεια που δεν μπο- ρεί να του χαρίση ένα πραγ- ματικά θερμό οικογενειακό περιβάλλον.

Και όμως, πολλές άνηπα- δρες γυναίκες που πρόκειται να φέρουν στον κόσμο μωρό, καταφεύγουν στον πρώτο τσαρτάτο.

Τα νόθα παιδιά, πολλές φορές παλoύνται, πρώτο άκόμη γεννηθούν! Οι μητέ- ρες άπογράφουν με μεγά- λη προθυμία σχετικά συμ- βόλαια... μεταδίδοντας των παιδιών, με μόνο αντίσφα- τισμό την πληρωμή των έ- ξόδων του γιαντρώ ή της κλ- ινικής όπου θα γίνει ο τοκε- τός.

— 'Ισoύ ένα παράδειγμα: Μία κοπέλα 17 έτών, η Τζoν, άντελήφθη ότι θα γί- νoταν μητέρα. Ο στρατός της — μνηστήρας της βρι- σκόταν χιλιάδες μήλια μα- κρoύ της, στο μέτωπο. Για να ξεφύγη το σκάβαλο η Τζoν πήγε στη θεία της 'Ελλά που έμεινε σε μία γει- τονική πόλη.

Η 'Ελλά που μωρίστηκε ένα καλό κέρδος απ' την ύπα- θεσι αυτή συμβούλευθηκε ένα ύποπτο γραφείο υιοθετήσεων. Το γραφείο δέχθηκε να πλη- ρώσει για να πάρη το παιδί

μετά τον τοκετό, τα έξοδα της κλινικής για την Τζoν και έστειλε και στη θεία 'Ελλά μία έπιταγή 500 δολ- λαρίων. 'Υπεγράφη δε και το σχετικό συμβόλαιο.

Όταν γενήθηκε το παιδί, ένα χαριτωμένο άγόρι, η μη- τέρα του το άγάπησε τόσο πολύ ώστε δε μπορούσε να το άποχωρισθί και δήλωσε στη θεία της ότι θα το κρα- τήσει. Η θεία της όμως έτρε- ξε και είδοποίησε το γρα- φείο, το όποιο το ίδιο βoάdu πήρε το παιδί απ' τη κλινι- κή.

Η Τζoν γύρισε τότε στο σπίτι της και φανέρωσε στον πατέρα της όλα όσα συνέβη- σαν. Ο πατέρας της κατέ- φυγε στο δικηγόρο του ο ό- ποιος όμως, του είπε ότι η κόρη του δεν είχε κανένα νό- μιμο δικαίωμα επί του παι- διού της. Η ύπογραφη της στο συμβόλαιο, την άποστε- ρούσε παντός δικαιώματος. Τέτοιες τραγωδίες συμβαί- νουν άπειρες στον Νέο Κόσ- μο.

Η Μάουτι Μόρλοκ, σύμ- βουλος του Γραφείου παιδιών της Ν. Υόρκης, συμβουλεύει τις άνύπαντρες μητέρες κα- τά διάφορα επίσης ζεύγη που σκοπεύουν να υιοθετήσουν παιδιά, να καταφεύγουν στα κρατικά Γραφεία, που λει- τουργούν στις περισσότερες μεγαλοπόλεις. Η κ. Μόρ- λοκ εξ άλλου ύποδεικνύει στις νεαρές μητέρες κα- τ'αρχήν μέλλοντας βετούς γο- ραφεία άποπαιδείσεως μι- κρών παιδιών, έχει έτησιο εισόδημα τολάχιστον 20.000 δολάρια. Ο ψευτογιοπάτρoι φυτρώνουν σ' όλες τις πόλεις. Και μεταξύ των άλλων ύπο- πτων ύπερπαιών, διευκολύ- νουν μία μητέρα να βρή ένα άναρρόγιο που ελκεύοται από θά ύποθετήση το παιδί που πρόκειται να φέρη στον κό- σμο. Με το άζημιωτο φυσικά.

Τα γραφεία προπαιδείας της μητρότητας που λειτουργο- υν σε πολλές πολιτείες, κρατικά γραφεία υιοθετήσε- ων, στα όποια μπορούν εύ- κόλα να καταφύγουν για να διαβέσουν το παιδί, των, τα γραφεία αυτά έρευνούν και η- γουμένους για το ήθικo και την οικονομική κατάσταση των γονέων που πρόκειται να υιοθετήσουν ένα παιδί, έπι- σης δε ένδιαφέρονται για την ύγεια του μωρού. 'Ετσι ά- ποφεύγουν να δώσουν το παι- δι σε οικογένεια που δεν μπο- ρεί να του χαρίση ένα πραγ- ματικά θερμό οικογενειακό περιβάλλον.

Και όμως, πολλές άνηπα- δρες γυναίκες που πρόκειται να φέρουν στον κόσμο μωρό, καταφεύγουν στον πρώτο τσαρτάτο.

Τα νόθα παιδιά, πολλές φορές παλoύνται, πρώτο άκόμη γεννηθούν! Οι μητέ- ρες άπογράφουν με μεγά- λη προθυμία σχετικά συμ- βόλαια... μεταδίδοντας των παιδιών, με μόνο αντίσφα- τισμό την πληρωμή των έ- ξόδων του γιαντρώ ή της κλ- ινικής όπου θα γίνει ο τοκε- τός.

— 'Ισoύ ένα παράδειγμα: Μία κοπέλα 17 έτών, η Τζoν, άντελήφθη ότι θα γί- νoταν μητέρα. Ο στρατός της — μνηστήρας της βρι- σκόταν χιλιάδες μήλια μα- κρoύ της, στο μέτωπο. Για να ξεφύγη το σκάβαλο η Τζoν πήγε στη θεία της 'Ελλά που έμεινε σε μία γει- τονική πόλη.

Η 'Ελλά που μωρίστηκε ένα καλό κέρδος απ' την ύπα- θεσι αυτή συμβούλευθηκε ένα ύποπτο γραφείο υιοθετήσεων. Το γραφείο δέχθηκε να πλη- ρώσει για να πάρη το παιδί

μετά τον τοκετό, τα έξοδα της κλινικής για την Τζoν και έστειλε και στη θεία 'Ελλά μία έπιταγή 500 δολ- λαρίων. 'Υπεγράφη δε και το σχετικό συμβόλαιο.

Όταν γενήθηκε το παιδί, ένα χαριτωμένο άγόρι, η μη- τέρα του το άγάπησε τόσο πολύ ώστε δε μπορούσε να το άποχωρισθί και δήλωσε στη θεία της ότι θα το κρα- τήσει. Η θεία της όμως έτρε- ξε και είδοποίησε το γρα- φείο, το όποιο το ίδιο βoάdu πήρε το παιδί απ' τη κλινι- κή.

Η Τζoν γύρισε τότε στο σπίτι της και φανέρωσε στον πατέρα της όλα όσα συνέβη- σαν. Ο πατέρας της κατέ- φυγε στο δικηγόρο του ο ό- ποιος όμως, του είπε ότι η κόρη του δεν είχε κανένα νό- μιμο δικαίωμα επί του παι- διού της. Η ύπογραφη της στο συμβόλαιο, την άποστε- ρούσε παντός δικαιώματος. Τέτοιες τραγωδίες συμβαί- νουν άπειρες στον Νέο Κόσ- μο.

της συνθήκες ή Υπηρεσία παιδιού πιστεύει ότι θα προ- ληφθώ πολλές τραγωδίες. Οι Άρχες συμφωνούν ό- τoς ότι η μαύρη άγορά επί των παιδιών θα εξακολουθή να όργιζή στην Αμερική, έφ' όσον τα ζεύγη δεν κατα- φεύγουν στα έπίσημα κρατι- κά Γραφεία για βετα παιδιά, άλλα προτιμούν να κάμουν τη δουλειά τους με έπαγγελ- ματίας έμπορους παιδιών.

Συνεπώς οι έμεισες των μω- ρών θα ύπάρχουν, έφ' όσον θα ύπάρχουν στην κοινωνία άσυ- νειδής άνθρωποι που θέτουν το άτομικό τους όφελος πά- νω απ' την εύτυχία και εύη- μερία του ανθρώπου.

Μπορούν όμως να θεσπισ- θούν άυστηροί νόμοι, που θα τασκίσουν αυτούς τους άσυ- νειδήςτους μέιστες των παι- διών. Στο μεταξύ το έμπο- ριο των μωρών εξακολουθεί.

Από ένα άρθρο επί του Ι- διού θέματος, μιας έφημερί- δας της Ν. Υόρκης, παρα- λαμβάνουμε και τα έξης σχε- τικά:

Στην πόλη Χάρρισ του Τε- ξας ένα άνδρoύνο άγόρασε ένα μικρό άντι 112 δολαρίων και το πούλησε για 218 δολ- λάρια, δηλαδή κέρδισε 106 δολάρια. 'Επίσης μία χω- ριστοπόλη 17 έτών άπ' την 'Αλαμπάμα πήγε στο Χάου- στον για να φέρη στον κό- σμο το παιδί της. 'Επεσε όμως στα νύχια ενός άρρελου παι- δομειστή, ο όποιος την πήρε σπίτι του για δύο τοκετό κι' άγόρασε το παιδί, όταν γεν- νήθηκε, μονάχα για... δυό πολλά φουτσένια, άξίος μο- νάχα 5 δολαρίων. Το παιδί άκόμoτερα πωλήθηκε απ' το μείστη για 350 δολάρια!

Η Πολιτεία της Κολομ- βια για να περιορίση τη μαύ- ρη άγορά των παιδιών, άπα- γόρευσε με άυστηρες ποινές τις έξωφρενικές αυτές άγο- ραπωλήσεις. Θα ληφθούν ά- ρρα προέμοια μέτρα και στις άλλες πολιτείες; 'Ιδού το ζήτημα.

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκατό, θα φτάσουν διακόσες...

— 'Εξήκοντα πέντε δρασκάς — άς το σκεφθί ο φουμάρων — ώρισθη τώρα η τιμή ή νέα των ταγίρων. και όπως ήτο έπόμενον και άπό πριν γνωστό τα παίρνουμε έκατό! 'Όπως δε λένε οι κακές μ' κι' οι καλές οι γλώσσες άν τα όρίσουν έκα

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Μαρίνα Ρέντη γνωρίζεται ένα καλοκαίρι στην μικρή παράλια πόλη που μένει με τον Θέμο Πρανιδή και αγαπιούνται τρελλά. Τον συνιστά και στους γονείς της και η ίδια με το όνειρο να τον παντρευτεί. Ο Θέμος που πήγε στη μικρή αυτή πόλη για λουτρό εξομολογείται στη Μαρίνα ότι δεν είναι πλούσιος όπως ποτέ της στην αρχή, αλλά φτωχότατος ορφανό πατέρα. Η μητέρα του είχε θυρωρό σε μια πολυκατοικία στο Κολωνάκι. Αυτό δεν ελαττώνει την αγάπη της Μαρίνας. Αντίθετα, ενισχύει οικονομικά τον αγαπημένο της για να τελειώσει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο και να πάρει το διπλώμα του. Στην ίδια πόλη μένει η Όλγα Δημητρίου, εξοδωμένη της Μαρίνας, η οποία είναι επίσης κρυφά ερωτευμένη με τον Θέμο. Η Μαρίνα παραδίδεται ένα βράδυ στον αγαπημένο της. Συναισθάνεται το κακό που γίνεται με την έλξη της μητέρας ο γάμος. Στο μεταξύ πεθαίνει η μητέρα του Θέμου. Ο Θέμος παίρνει το διπλώμα του, αλλά ο γάμος δεν γίνεται. Η Όλγα επιτίθεται ανένδρως κατά της Έλλας και ο Θέμος φεύγει για την Αλβανία. Η βέβαιη της Μαρίνας είναι βεβαιή. Πώς θα κρύψει το μυστικό της; Στο μεταξύ Ιταλικά αεροπλάνα βομβαρδίζουν τη μικρή πόλη. Μια βόμβα καταστρέφει το σπίτι της Μαρίνας. Η απόγνωση της είναι απεριόριστη. Τότε ακριβώς η οικογένεια της Μαρίνας γνωρίζεται με τον κ. Κόντο, συμπρωτό της που γύρισε από την Αμερική με πολλά χρήματα. Ο Κόντος ερωτεύεται τη Μαρίνα και ζητάει το χέρι της. Φυσικά η Μαρίνα δεν δίνει οριστική απάντηση. Τέλος, η άτυχη κόρη αναγκάζεται να πηδήσει το μυστικό της στη μητέρα της. Για να μην αντιληφθεί τίποτε ο πατέρας της τη στέλνουν στην Αθήνα, στη θεία της Μαρίτσα όπου φέρνει στον κόσμο ένα παιδάκι. Ο καιρός περνά. Ο Θέμος της γράφει από το μέτωπο γράμματα φλογερά. Έξω από δίπλα είναι μια μέρα στο σπίτι της θείας Μαρίτσας ο πατέρας της Μαρίνας. Αντικρύζει την κόρη του με το μικρό στα χέρια. Αντιλαμβάνεται τη φρικτή αλήθεια κι' εξαπλώνει όπως είχε σωρευτεί κάτω. Η Μαρίνα ρίχνεται έξω από το σπίτι.

2ον — Δε θα γυρίσω! Ξανάπε ο Στέφανος και κάρφωσε τα μάτια του στην κόρη του. Η ματιά του αυτή δεν ήταν πια όργισμένη, ήταν μάλλον απελπισμένη. Κι' η φωνή του ακούστηκε σαν θρήνη. — Γι' αυτό ήρθα, για να στο πω με τρόπο... Ηλθε κάποιος συμπολεμιστής του... Τον είδε να πέφτει. — Έσο, πατέρα με σκοτώνει! Βόγγηξε η Μαρίνα, κι' έγειρε σαν πεσμένη κοντά στον πατέρα της. Το παιδικό γέλιο από τα χέρια της κι' έπεισε κάτω. Έβαλε κλάματα δυνατά. Τότε βγήκε η θεία Μαρίτσα, που δεν είχε ιδέα από το δράμα που παίζονταν έξω. Η δύστυχη γυναίκα τάχως. Πήγε να βάλει το φανάρι, να καλέσει βοήθεια, να πάλι συλλογισθεί πως καλύτερα ήταν να μη πάρουν είδηση οι γείτονες που δεν είχαν ιδέα πως το παιδί της Μαρίνας ήταν νεκρό. Προσπάθησε μισήν ώρα να βοηθήσει το Ρέντη να σηκωθεί. Το ένα του πόδι ήταν παρόμοιο, κι' η Μαρίτσα κατάλαβε πως είχε πάθει ελαφρεία ημιπληγία. Έσκυψε λοιπόν στη Μαρίνα: — Τι έπαθε; φώναξε. Τι της είπες Στέφανε; Θέλεις να τη σκοτώσεις; Όχι, έβγαλε, έβγαλε. — Ο Θέμος σκοτώθηκε! είπε ο Στέφανος μιλώντας με κόπο. Τό αμα ανθήκε στο κεφάλι της Μαρίτσας για μια στιγμή. Παρά τριχιά, θα σωριάζονταν κι' αυτή κάτω. Δε άφάνταστη δύναμη συγκρατήθηκε και ψιθύρισε: — Και της το είπες έτσι ξαφνικά; Έσκυψε άπανάω στη Μαρίνα που άνοιξε τα μάτια της και της είπε με φωνή γλυκειά: —

— Μη κάνεις έτσι. Δεν είναι σίγουρο. Τίποτε δεν είναι σίγουρο... Με γέλην σφίχτα, κέρνια, σηκώθηκε η Μαρίτσα. Η φωνή της ακούστηκε σαν να έβγαζε από τάφο: — Θεία, βόηθα με να πάμε μέσα τον πατέρα. Πρέπει να φέρουμε γιατρό. Με πολύ κόπο κατόρθωσαν οι δυο γυναίκες να μεταφέρουν το Στέφανο μέσα. Τον έβαλαν σαν ο' ένα κρεβάτι, κι' η Μαρίνα έλεγε σιγά: — Θεία, τρέχα για το γιατρό. Δε μ' αρέσει διόλου το πρόσωπό του. Έφυγε η Μαρίνα τρέχοντας. Ο Στέφανος άνασσε με δυσκολία. Τα μάτια του φαίνονταν γυάλινα. Τα στήλωσε στην κόρη του και της έκανε νόημα να πάει κοντά του. — Κόρη μου, έλεγε. Μιλώ με δυσκολία. Μά πρέπει να σου πω... Πρέπει να σου πω ότι αυτό που κάνεις δεν ήταν σωστό... Κι' όμως έγινε... και τώρα δεν ξυγνείται... Γι' αυτό έσπασε η καρδιά μου... Όχι, μη κλαίς, Μαρίνα... Δεν ξέρω αν κατάλαβες ποτέ ποσο σ' αγαπούσα, ποσο κοίταρα για σένα... Αν κι' ο Θέμος πρέπει να σε παντρευτεί άμέσως... Καταλαβαίνεις... Θα του πής πως έσπασε η καρδιά μου μόλις αντίκρισα το παιδί... Αν δε γυρίσω... Δάκρυα μαζεύτηκαν στα μάτια του, κι' η Μαρίνα ένοιωσε την καρδιά της να λιώνει από λύπη. — Μαρίνα, έλεγε σε λίγο ο πατέρας της. Αν δεν γυρίσω ο Θέμος να πάρει την απόφαση και να τα πής όλα στο Μιχάλη τον Κόντο. Όλα... Ίσως σε συγχωρήσει... Ίσως θελήσει να σε πάρει. Θα είναι ο μόνος τρόπος να σωθής κι' εσύ, κι' η μητέρα σου, και το παιδί μου. Πρέπει να το συλλογιστείς Μαρίνα... Δε μπορείς ν' αφήσεις τη μητέρα σου να πεθάνει από λύπη, όπως πέθανε η μητέρα σου... — Πατέρα, μη το λες αυτό. Δεν ήθελα να είχα Μαρίνα με τρόπο. Το ξέρω πως έχω σε σκοτώσει, αλλά μη μου το λες. Συχώρε με. Άκούμπησε με κόπο ο Στέφανος το χέρι του στο κεφάλι της Μαρίνας, που ήταν γονατισμένη δίπλα στο κρεβάτι, και ψιθύρισε: — Σε συγχωρώ... Η ζωή δεν είχε πια καμιά αξία για μένα. Δεν ήθελα όμως να σε αφήσω έτσι έμνε και τη μητέρα σου... Στάματησε. Η άναπνοή του έγινε ρόγχο. — Πατέρα! ξεφώνισε η Μαρίνα τραγουχημένη. Δεν πρέπει να τρομάξεις. της είπε ήσυχα ο έτοιμος θάνατος. Τι είναι ο θάνατος; Το πιο φυσικό φαινόμενο, όπως κι' η γέννηση. Θυμάσαι το βομβαρδισμό; Αν είχε πέσει η βόμβα δυο μέτρα πιο κοντά μας τότε, θα είχαμε πεθάνει όλοι... Μαρίνα. Φέρε μου το παιδί... Τρικλίζοντας σε μεθυσμένη, πήγε η Μαρίνα και σηκωσε το μωρό από την κούνια του. Όταν το είδε ο Στέφανος άπλωσε το χέρι του. Άλλά δεν είχε τη δύναμη να το κρατήσει. Τα μάτια του βόλτωναν από τα δάκρυα. Έκανε με το δεξί του χέρι μια αόριστη κίνηση, σαν να το εύλογεσε, και ψιθύρισε: — Έχε την εύχή μου!

ΕΞΟΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Τη στιγμή που το έξηπρες της Θεσσαλονίκης, το οποίο ήταν γεμάτο από ταξιδιώτες, έτοιμοι να ξεκινήσουν για την Αθήνα, το σταθμό των Αθηνών, μπήκε μέσα ο Μπλούμ και αυτοσυνέθηκε στους συνταξιδιώτες του λέγοντας: — Πηγαίνετε στη Θεσσαλονίκη! Έν τοιαύτη περίπτωση έχω να σας κάνω μια πρόταση. Όλοι έχετε ανάγκη να κοιμηθούμε. Ας χωριστούμε λοιπόν σε τέσσερα μέρη κι' ας κοιμηθούμε ο καθένας με την σειρά του. Παραδείγματός χάριν, ενώ θα κοιμηθώ εγώ τη Λαμπρή ο δεύτερος ως τη Λαρίσα και ούτω καθεξής. Η πρόταση του έγινε δεκτή και οι τρεις άλλοι έπιθες παρεκώρυσαν ο Μπλούμ τη μια πλευρά του διαμερίσματος. Εκείνος έαπλώθηκε αναπαυτικά και κοιμήθηκε μακριά. Λίγο προτού φτάσουν στη Λαμία, τον ξυπνάει ο Μπλούμ αρχίζοντας τότε να μαζεύει τις αποσκευές του και μόλις βγαίνει, το τριάντο σταμάτησε, κατέβηκε απ' το τρένο. — Πού πάτε; τον ρώτησαν οι άλλοι. — Εγώ έφτασα! τους απάντησε ο Μπλούμ. Έδω έρχομαι. — Αναμείβεστέ! Και γιατί δεν μας το είπατε; — Μα μήπως με ρώτησε κανείς σας; τους είπε ειρωνικά ο Μπλούμ και χάρηκε μέσα στο πλήθος. Ο ΦΑΚΟΣ

Έπειτα, έβλεπε τα μάτια του. Σε λίγο όταν ήλθε η θεία Μαρίτσα με το γιατρό, άνοιξε ο Στέφανος τα μάτια του για μια στιγμή. Άπλωσε τα χέρια του, σαν να ζητούσε βοήθεια, κι' έπειτα έπεσε βαρύ στα μαξιλάρια. Ο γιατρός πιστοποίησε: — Ημιπληγία θαλατηφόρος. Ο ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΟΝΤΟΣ Η Μαρίνα άφησε το μωρό της στη θεία Μαρίτσα όταν έφυγε για την επαρχία. Για μια στιγμή σκέφθηκε να πατήσει τις προλήψεις και να το πάρει μαζί της. Έπειτα όμως το μετανοήσε. Σκέφθηκε πως η μητέρα της, αν και το ήξερε, θα υπέφερε αφάνταστα. Θα ήταν άποχρωμένη ν' αντιμετωπίζει τα ειρωνικά βλέμματα του κόσμου. Έπρεπε να περιμένει, να περιμένει να έλθει ο Θέμος. Κι' αν δεν έρχόταν... Σταματούσε το μυαλό της σ' αυτή τη σκέψη. Έφτασε μαυροφόρενη στο σπίτι της Όλγας που έμενε τώρα η μαμά της. Οι τρεις γυναίκες άγκαλιάστηκαν κλαίγοντας. — Μην κλαίς, μανούλα, μην κλαίς! Τι άλλο μπορούσε να πη στη δύστυχη αυτή γυναίκα, που είχε θυσιαστεί εικοσιπέντε χρόνια για να δώσει ευτυχία στον άντρα της και σ' αυτή την ίδια; Μάταια η καρδιά της Μαρίνας. Θα μπορούσε να κάνει οποιαδήποτε θυσία για να δώσει λίγη χαρά στη μητέρα της. Οποιαδήποτε θυσία, εκτός από μια: Ο απαντητής την αγάπη της, να μη περιμένει τον πατέρα του παιδιού της, το λατρευτό της Θέμο. — Μαρίνα, έλεγε επί τέλους η μητέρα της, όταν μπορούσε να μιλήσει, τι θα γίνουμε τώρα; — Θεία, αποκρίθηκε γρήγορα η Όλγα. Μην απελπίζεσαι. Μου φαίνεται πως το πρώτο πράγμα που πρέπει να συζητήσω, είναι το ζήτημα του Μιχάλη. Η Βέρα κύτταξε δειλά την κόρη της. — Δεν ξέρω, ψιθύρισε. Δεν ξέρω αν είναι δυνατόν να συζητήσω πριν μάθουμε βετικά για το Θέμο. — Τι έχετε για το Θέμο; ρώτησε η Μαρίνα άχνά. Θέλω να ξέρω, να μου πείτε ακριβώς όλα ξέρετε. — Τιποτε θετικό, αποκρίθηκε γρήγορα η Όλγα. Νά, γύρισε ο γιός της κυρίας Σταματιάδου, και έλεγε ότι άκουσε πως... πως σκοτώθηκε ο Θέμος ο Πρανιδής. Τον γυρνάει από την Αθήνα... Άλλά δεν είναι δυνατόν να το πιστέψουμε, δεν είναι δυνατόν... Μπορεί να ναι και ψέμα. — Γι' αυτό λέω πως δεν μπορεί να δώσει απάντηση στο Μιχάλη, έλεγε η Βέρα. — Δεν ξέρω, αποκρίθηκε σκεπτική η Όλγα. Αυτό πιά εξαρτάται από την ίδια τη Μαρίνα... Άκουσε, Μαρίνα. Ο Κόντος είναι ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Δεν μπορείς να φανταστείς ποσο σ' αγαπάει, και ποσο μας στάθηκε σ' αυτή την τρικυμία. Σε περιμένει για να του δώσεις μια τελειωτική απάντηση. Λοιπόν, σ' εμένα αποκείται ν' αποφασίσεις. Βέβαια, είναι δίλημμα, σκέψου καλά. — Τι να σκεφθώ; αποκρίθηκε μ' ένα μικρό χαμόγελο η Μαρίνα. Άφου έω μονάχα με τη σκέψη του Θέμου, πως μπορώ να σκεφθώ άλλον άντρα; — Ίσως νάχης δίκιο, αποκρίθηκε η ξαδέλφη της άναστενάζοντας. Την κύτταξε η Μαρίνα. Πρώτη φορά που την κύτταξε προσεκτικά. Είχε άδυνατίσει πολύ η Όλγα. Τα μάγουλά της βαθύλωσαν, τα μάτια της είχαν μια παράξενη, άρρωστική λάμψη. Η συζήτηση σταμάτησε απότομα, γιατί ήλθε ο Μιχάλης ο Κόντος. Μόλις είδε τη Μαρίνα, το πρόσωπό του φωτίστηκε ολόκληρο. Έπρεξε κοντά της: — Ηρθες! φώναξε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση. Ηρθες; Έπ' τέλους! Τα μάτια του ήταν βουρκωμένα. Η Μαρίνα έβγαλε χλωμή, κι' ένοιωσε τα χέρια της να παλνούν. Άφου άλλαξαν λίγες κουβέντες γενικές, κάτι έσκυψε ο Μιχάλης και έλεγε στη κυρία Ρέντη. Αυτή έκανε ένα νόημα στην Όλγα, και σε λίγο έφυγαν κι' οι δυο τους. Πήγαν στο πλαγινό δωμάτιο κι' άφησαν μόνους το Μιχάλη με τη Μαρίνα. ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ — Συχώρε με που βιάζομαι, έλεγε άμέσως ο Κόντος. Μα πρέπει να ξέρεις, Μαρίνα, πως ο καιρός αυτός που είπες ήταν κολάσι για μένα... Περίμενα την απάντησή σου. Σίγουρα, θα σου έλεγα ο πατέρας σου για την πρότασή μου. Σταμάτησε και την κύτταξε με τα έξυπνα μικρά του μαύρα μάτια. — Ναι, τραύλισε η κοπέλλα. — Ξέρεις, εξακολούθησε ο Μιχάλης, καμιά φορά συλλογίζομαι μπρος αυτή η ξαφνική φυγή σου από δω είχε καμιά σχέση με την πρότασή μου... Είχα όμως την έλξη να σε άνα να μω μιλήσεις με άπολυτη ειλικρίνεια... — Κύριε Κόντε... τον έκτεσε η Μαρίνα. Μα ο Μιχάλης εξακολούθησε με το γρήγορο ύφος του: — Τώρα, Μαρίνα, πρέπει να μου δώσεις την απάντησή. Πρέπει. — Τις είπες το χέρι, κι' η άνδρα του η ξεστή, της χάσαμε το μάγουλο. Πρώτη φορά παρατηρούσε η Μαρίνα, πως

αν και ήταν κοντός και παχύς, τα χαρακτηριστικά του ήταν γλυκά και κανονικά. Με ξαφνική άποφαση, σηκωσε το κεφάλι. Τον κύτταξε ίσια στα μάτια. — Κύριε Κόντε, το έλε σταθερά, θα σε άπατητήσω με άπολυτη ειλικρίνεια. Θέλετε σύριο να με περιμένετε στο χαλαροπλαιο της παραλίας; — Ευχαρίστως, αποκρίθηκε ο Μιχάλης, λιγάκι αστασιμένος. Σ' ευχαρίστω πολύ. Σε λίγο χαϊρεύσε κι' έφυγε. Την άλλη μέρα άνταμώναν στο χαλαροπλαιο. Άντικρύζοντας τη θάλασσα, έδωσε την απάντησή της η Μαρίνα: — Δεν μω εινε δυνατόν να δεχθώ την πρότασή σας. Άγαπώ άλλον. Η καρδιά μου εινε δομένη, εινε στον Κόντο. Χλώμιασε ο Κόντος. Τα μάτια του άνοιγόκλεισε, νευρικά. — Ναι, εξακολούθησε η Μαρίνα. Θάπρεπε ίσως να σας το πω πριν φύγω. Μα τότε δεν είχα το θάρρος... Είπε στρατιωτικά. Δεν ξέρω αν θα γυρίσω... Μά, είτε γυρίσω, είτε όχι... θα μείνω πιστή στον πατέρα του παιδιού μου... — Το παιδί σου; φώναξε βραχνά ο Μιχάλης, με μάτια πελώρια. — Γι' αυτό πήγα στην Αθήνα, έλεγε η Μαρίνα. Βλέπετε, σας λέω το πιο μεγάλο μυστικό που μπορει να σας έμπιστευθί μια γυναίκα. Την κύτταξε βουδός, χλωμός. — Βλέπετε, έλεγε η κοπέλλα, μ' ένα άχνό χαμόγελο, δεν είμαι άξια να με παντρευτείτε. Έξ άλλου, άναπό τρελλά τον πατέρα του παιδιού μου. Δε θα μπορούσαμε να είμαστε ευτυχισμένοι. — Μαρίνα, τραύλισε ο Μιχάλης, δεν έξω τι να σου πω... Μ' έκανες δυστυχισμένο. Είχα τόση πεποίθηση... — Υπόμονη τόσα κορίτσια, ψιθύρισε επί τέλους η Μαρίνα. Το μυαλό της πήγε στην Όλγα. Άν την έπαυσε ο Μιχάλης ο Κόντος; Θα γλύνανε αυτή μια για πάντα από τις πείσεις της μητέρας της... Μα πιο βαθιά άκούα απ' αυτό το αίσθημα ένοιωσε κάποιο άλλο... Με το γάμο του Μιχάλη με την Όλγα, θα γλύνανε αυτή μια για πάντα από τις όμορφες και τη ήλεια που την τυραννούσε για την Όλγα και το Θέμο. Όλα αυτά πέσαν στον μισό της σαν άστραπη, παραγμένες σκέψεις, τρελλές. Και έλεγε γρήγορα στον Κόντο: — Γνωρίζατε πολύ καλά την ξαδέλφη μου την Όλγα. Δε νομίζετε πως θα μπορούσε να εινε μια σύζυγος ίσωνική; — Άφου σκέφτηκε κάμποσο, αποκρίθηκε ο Μιχάλης με φωνή βαρεία: — Ναι... Η Όλγα εινε αλήθεια ένας αληθινός θησαυρός. Λαμπρό κορίτσι... Άν δεν άποφασίζα εμένα, θα συλλογιζόμουν σοβαρά, να άναθεώσω σ' αυτή την ευτυχία μου... Άλλά, άφου άποφασί, Μαρίνα, άφου άποφασί και μάλιστα τόσο φλογερά, άποφά πως φαντάζεσαι πως μπορώ έτσι εύκολα να σε σέσω από τη σκέψη μου. — Εινε το μόνο που μπορώ να σας πω, του άποφαινε κτυπώντας τον πάλι στα μάτια με θάρρος. Λυπομαι, μα δεν μπορώ να κάμω άλλοιως. — Σ' ευχαρίστω για την ειλικρίνεια σου, Μαρίνα, και για την έμπιστοσύνη σου. Καί... θέλω να σου πω κι' εγώ κάτι άκόμα: Βέβαια, έχεις δίκιο, πρέπει να περιμένεις τον πατέρα του παιδιού σου... Άλλά, αν άπόψης, αν εξακοιμήσης επί άδικα τον περιμένεις... Τότε... Μαρίνα... μη εαχόσης ότι άπόχω κι' εγώ κι' ότι θα είμαι ευτυχής σε όποια στιγμή να σε βοηθήσω να έπουλώσης το τράυμα της καρδιάς σου. Της εινε αυτά τα λόγια χαϊδευόντας της άπαλά το χέρι. — Άνοιξε η Μαρίνα τα μάτια της πελώρια. Δεν είχε βέβαια κακή πείρα από τον κόσμο, αλλά ποτέ δεν φανταζόταν πως μπορούσε να κρυβεται τόση αγάπη και τόσο ευγένεια κάτω από το χοντρό έξωτερικό του Κόντου. Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια της... — Το καταλαβαίνεις αυτό που λέτε; ψιθύρισε... Έγώ το παιδί μου το έχω άφήσει στη θεία μου για λίγο καιρό, ως πω να κανονιστή η θέσις του... Άν κι' ο Θέμος θα το παρουσιάσω μόλις παντρευτούμε. Άν δε κι, θα το παρουσιάσω... Ίσως σαν συγγενικόιό μου... Δεν ξέρω πός... Άλλά πάντως ο μόνος σκοπός της ζωής μου θα εινε αυτό το παιδί στο μέλλον. — Και θα σε στενοχωρήσει αν σε βοηθήσω κι' εγώ σ' αυτό το σκοπό; — Τον κύτταξε πάλι με μάτια έκπληκτα και δακρυομένα. — Είσαστε άγγελος καλωσύνης! ψιθύρισε. — Όχι, την έκαμε αυτός. Μονάχα σ' αγαπώ... Άκου, Μαρίνα... Σου εύχομαι μ' όλη την ψυχή μου να πάρης τον άγαπημένο σου... Άλλά, αν η τύχη δε θελήσει να σου δώση αυτή τη χαρά, να ξέρης πως δεν έχεις παρά να ρηθής να με βρής. Δε θα σου έναγκαλίζω την πρότασή μου. Θα περιμένω... Όσο δεν παρουσιάζεται ο άρραβωνιστικός σου άχρω έλπίδα. Άλλά, θέλω να μω ύποσχεθής πως δε θα δευλιάσης νάρης σ' εμένα, όταν θα πρηνή. — Σου το ύποσχομαι, ψιθύρισε η Μαρίνα.

Ο Μιχάλης σηκώθηκε. — Λοιπόν, έκανε παίρνοντας πάλι το συνηθισμένο του εύθυμο ύφος... Μαρίνα... Αυτά είχαμε να πούμε... Άύριο θάνατον, καθώς μω έλεπαν, παιδιά από το μέτωπο. Θέλεις να πάμε μαζί στο σταθμό να ρωτήσουμε; — Με κανείς να ντρεπούμαι με την τόση σου καλωσύνη, αποκρίθηκε η κοπέλλα. — Έσφίξαν τα χέρια τους θερμά. — Στην άρχή η Μαρίνα αίσθανόταν κάποια ξεστασία μέσα στην καρδιά της συλλογίζοντας τα τρυφερά λόγια του Μιχάλη. Έπειτα όμως, όσο ζύγωνε στο σπίτι της, άνοιγε μέσα της εκείνο το άπέραντο κενό που της είχε μείνει στην καρδιά από τη στιγμή που της ψιθύρισε ο πατέρας της τους φόβους του για το Θέμο. Η Όλγα την περιέμενε με αγωνία. — Λοιπόν; ρώτησε. Τι αποφασίζεις;... Δεν πιστεύω να κάνεις καμιά κουταμάρα;... — Όλγα, έλεγε η Μαρίνα, με φωνή απελπισμένη... Θα ήθελα να γίνης έσύ γυναίκα του Μιχάλη Κόντου; — Ποτέ! αποκρίθηκε γρήγορα αυτή. Την κύτταξε μ' έκπληξη η Μαρίνα. Τα χλωμά μάτια της κοπέλλας είχαν άναψει με μιάς, τα μάτια της είχαν πιά πολύ την άρρωστη γυαλάδα τους. — Γιατί; ρώτησε η Μαρίνα, παραξενεμένη. — Γιατί... γιατί, τραύλισε η Όλγα, κτυπώντας άλλο, δεν θα ήθελα να γίνω γυναίκα ενός άντρα που άγαπάει άλλη. Η Μαρίνα άναστενάξε βαρεία. Κάτι στο ύφος της έξωδελφής της δεν της άρεσε. Ο τόνος της φωνής της είχε μια παράξενη πικρία. Κι' η ματιά της άπέφευγε ν' άναμώση τη δική της. ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ Ο σταθμός την άλλη μέρα είχε μια ταραγμένη και θλιμμένη όψη. Φαντάροι είχαν φθάσει από το μέτωπο... Είχαν διανύσει με τα πόδια χιλιόμετρα ολόκληρα, μέρες και νύχτες. Κι' είχαν πάρει επί τέλους το τριάνο από κάποιο κοντινό σταθμό. Μαυρισμένοι, έξωδον, με θανάσιμη όληνη ξαγναφισμένη στα πρόσωπά τους, φαίνονταν όλοι σαν νεκροί. Είχαν φύγει τόσο γλαστοί και γυρνοδάν τόσο κουρασμένοι. Άλλοι στέκονταν σκυμμένοι, άλλοι κάθονταν κουβαριασμένοι κ' έτρωγαν κανένα ξεροκόμμα. Μαύροι όλοι σαν να γυρνοδάν από την κόλαση. Τα παιδιά που είχαν γράψει το άθανάτο έλληνικό έπος στα άλβανικά βουνά, που είχαν ταπεινώσει μια αυτοκρατορία, γύριζαν νικημένοι... Έτσι τότε έλεγε η μοίρα, άλλοιμονο!... Ο Μιχάλης Κόντος τους ρωτούσε όλους. Ποιος ήταν από τον τάδε λόχο, από το τάδε συνταγμα. Επί τέλους σ' έναν όμιλο, κάποιο παιδί αποκρίθηκε. — Εγώ ύπηρετούσα σ' αυτό τον λόχο. Γιατί; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΦΩΣΕΩΣ

Διά τους ένδιαφερομένους Πολλοί άναγνώστες του «Θησαυρού» παρανοούσανταν ότι γραφεία μας ζήτησαν διάφορες συμπληρωματικές πληροφορίες για το εξαιρετικό ένδιαφέρον επιστημονικό άρθρο που δημοσιεύσαμε στο ύπ' αριθ. 334 τεύχος της 22ας Άπριλίου με τον τίτλο: «Δεν θα υπάρχουν πλέον κουφοί!». Τότε... Τότε άρθρον αυτό περιγράφει η νεωτάτη θεραπευτική μέθοδος του Άμερικανού Ιατρού Ιουλίου Λέμπερτ για την άποσκληρυνση που προκαλεί την κώφωση και την βαρυκοτα. Ο δόκτωρ Λέμπερτ δημοσίευσε τον Ιούλιο του 1938 στο «Άρχαίο της Ότολολογίας» μια περιπεριγραφή μελέτη που στην όποια περιγράφει λεπτομερώς αυτή τη νέα θεραπευτική μέθοδο του. Έπίσης, τον Ιανουάριο του 1945 δημοσίευσε πάλι στο ίδιο επιστημονικό περιοδικό μια νέα μελέτη που για την τελειοποίησι της μεθόδου του. Η άναμνηστική αυτή θεραπευτική μέθοδος του δόκτορος Λέμπερτ έφαρδχι μόνο στην Κλινική του, στη Νέα Υόρκη, αλλά και στην Ιατρική Σχολή Κληδελαν, στο προεδριωτεριανόν νοσοκομείο του Σικάγου, στο Πανεπιστήμιο Πιτσμπουργκ, στην Κλινική Δέχου της Ότολολογίας, στην Όφθαλμολογική και Ότορρινολογική Κλινική της Νέας Κέντρα των Ηνωμένων Πολιτειών. Όσο για το σχετικό άρθρο που δημοσίευσε από το Άμερικανικό περιοδικό του 1945, (τόμ. 46, αριθ. τεύχους 274, διευθυντής: Pleasantville, Νέα Υόρκη).

Η ζωή και ο θάνατος ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ Βαρίτιμα περιέγραφα Ο Άπριλιος δεν εινε μόνο ο μήνας των λουλουδιών, αλλά και των μαργαριταριών. Η άλεια τους γίνεται άποκλειστικά κατά το μήνα αυτό και, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όταν η θάλασσα εινε ήρεμη και δεν πνέουν νότιοι άνεμοι, μπορεί να παραταθί ως τις πρώτες ήμέρες του Μαίου. Τό ξεκίνημα των φαρδών γίνεται τα μεσάνυχτα και τό φάρμα αρχίζει με τις πρώτες λάμψεις της αύγης και άραζει ως την άνατολή του ήλιου. Τό πλήρωμα κάθε βάρκας άποτελείται από τόν καπετάνιο, από δέκα κοππλάτες, δέκα δύτες και ένα πρόσωπο πολύ σημαντικό, που η άποστολή του εινε να βοηθήσει με έξορκισμούς τους χαρκαρίες και να τους κρατήσει άπόστας. Οι δύτες δένουν μια μεγάλη πέτρα στην μέση τους και κατεβαίνουν σε βάθος 20 και 30 μέτρων μέσα στη θάλασσα. Όταν φθάσουν στο μέρος όπου βρίσκονται τα στρείδια, που περιέχουν τα μαργαριτάρια, γεμίζουν μ' αυτά το καλάθι τους, λύνουν την πέτρα από τη μέση τους και άναβαίνουν άμέσως στην επιφάνεια. Όλα αυτά γίνονται μέσα σ' ελάχιστη λεπτά, γιατί, παρά την παρουσία του (μάγου), οι χαρκαρίες καραδοκούν ολόγυρα κι' άλλοιμονο στο δύπ που θα καθυστερήσει λίγη περισσότερο μέσα στο νερό. Η συγκομιδή των φαρδών εινε πολύ μεγάλη σε όγκο. Μέσα σε δύο ή τρεις ώρες, γεμίζουν τη βάρκα τους με σωρούς από στρείδια. Άλλά πολύ λίγα άνάμεσα σ' αυτά κλείνουν μαργαριτάρια. Τα άλλα εινε ολόκληρα άχρηστα. Στ' αλήθεια, τί εινε τα μαργαριτάρια; Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι άποτελούν μια έκκριση των στρείδιών, που προκαλείται από ώριμους μικροσκοπικούς όργανισμούς, που ζουν μέσα στα στρείδια. Άλλά η έκκριση αυτή εινε φυσιολογική ή εινε άποτέλεσμα άρρώστειας και γνρατειών; Πολλοί φυσιοφίλοι πιστεύουν το δεύτερο και χαρκαρίζουν τα μαργαριτάρια σαν καρκινώματα ή σαν ένα είδος ψώρας! Ο χαρκαρισμός αυτός, όμως, δεν το έκαμε ποτέ να φαίνονται λιγώτερο ώρια, ούτε έμεινε την άξία τους. Τα καλύτερα μαργαριτάρια βρίσκονται στον Περσικό κόλπο και στην Κεϊλάν. Τό φάρμα τους γίνεται επίσης στον κόλπο της Άραβίας, στη Μπάρντο, στη Νέα Καλιδονία, στις άκτές της Καλλιφονίας, στον όρμο του Παναμά, στον κόλπο του Μεξικού, στις άκτές της Αυστραλίας και στην Ιαπωνία. Στην πρώτη γραμμή έρχονται τα ροζ μαργαριτάρια, που εινε άρκετά σπάνια. Άκολουθούν έπειτα τα μαύρα και τα γκριά, που η άξία τους εινε πολύ μικρότερη. Κάπου-κάπου, έμφανίζονται επίσης πράσινα και κόκκινα μαργαριτάρια, που πουλιούνται σε μινωδεις τιμές. Τό μαργαριτάρι, σαν να έχη ζωή, άρωσταίνεται και πεθαίνει με τον καιρό. Η λάμψη του ελαττώνεται οίγα-οίγα και μια μέρα σβύνει ολόκληρο. Τίποτε τότε δεν ύπορει να τό ξαναφέρει στη ζωή. Τό καλύτερο μέσον για να παρατείνη τη ζωή των μαργαριταριών εινε μια θάλασσα... κόουρα κάθε δύο ή τρία χρόνια, τό κλείσιμό τους, όλησής, μέσα σ' ένα μεγάλο δοχείο με θάλασσα νερό, που πρέπει, όμως, ν' άνανεώνεται κάθε μέρα. Έκτός από τό περιήμιο μαργαριταρένιο περιέδροιο της Κλεοπάτρας, άξιοσημείωτα εινε μερικά άλλα ιστορικά μαργαριτάρια που δεν ύπάρχουν πιά σήμερα. Ένα απ' αυτά ήταν έκείνο που άγόρασε αντί 50.000 δολαρίων ο βασιλέας της Ισπανίας Φίλιππος ο 2ος. Ήταν μεγάλο όπως ένα όμπρο περισσότερο και είχε τό σκηνά άχλάδιου. Ο πάπας Λέων ο 10ος είχε άγοράσει αντί 350.000 φράγκων ένα ώριο μαργαριτάρι που είχε προσφερθεί άλλοτε από τον Σουλεϊμάν στη Δημοκρατία της Βενετίας. Τό ώριώτερο μαργαριτάρι, που εινε σήμερα γνωστό στην Εύρώπη, είχε πληρωθεί 80.000 δολάρια από τό βασιλέα της Ισπανίας Φίλιππο τον 3ον, που στόλισε μ' αυτό τό κοπέλλο του. Στο μουσείο της Μόσχας ύπάρχει ένα υπέροχο μαργαριτάρι που ζυγίζει 28 καροάτια. Περιήμιο εινε επίσης τό μαργαριτάρι που βρίσκεται στο μουσείο του Σάουθ Κένινγκτον, στο Λονδίνο. Η περιφέρειά του εινε 9 εκατοστά του μέτρου. Ένα ώριο μαργαριτάρinio κολλεί είχε και η Αυτοκρατορία Έλσαβετ, η όποια όταν πνήαινε στην Κέρκυρα κι' έμνε στο Άχιλλεο τό βυθό στη θάλασσα επί μέρες, σε μια ήρεμη άκτι.

Η μητέρα μιας κόρης

Θα σας πω σήμερα μια παράξενη ιστορία γάμου. Είπε η ιστορία του δικού μου γάμου. "Αν θέλετε την πιστεύετε. "Αν δεν θέλετε πολύ πού μ' ενδιαφέρει. Εγώ μία φορά την πιστεύω κι' αυτό με φτάνει. Λοιπόν, δλοι οι άντρες παντρεύονται γιατί τους άρσκει η γυναίκα που παίρνουν. Και λοιπόν, εγώ παντρεύτηκα γιατί μ' άρεσε η πεθερά μου. Σας βλέπω να χαμογελάτε πονηρά, φιλόπονοι άνθρωποι, που βάσκετε πάντα το κακό στο νου σας! "Ω! όχι. Η πεθερά μου δεν ήταν καμμία τριανταχούδρα, καλοστεκούμενη γυναίκα, σαν μερικές που έχουν βρή το μυστικό της αιώνιας νεότητας κι' όταν βγαίνουν έξω με την κόρη τους νομίζουν πως είναι δυο άσπρες. Κι' είνε πολλοί - το ξέρω, το ξέρω - που δεν περιφρονούν την ομορφιά της μάς και την προτιμούν από την ομορφιά της κόρης. "Οχι! Η καμμενούλα η πεθερά μου ήταν μία αξιοσεβαστή γυναίκα πενήντα έξι χρόνων, με άσπρα μαλλιά κι' αρκετές ρυτίδες στο πρόσωπο...

Γνώρισα τη μαμά πριν από την κόρη. Τη γνωριμία αυτή, που έπαιξε τόσο σφοδρό ρόλο στη ζωή μου, τη χρωστάω στο φίλο μου το Νίκο, που ήταν γνωστός της οικογένειας. "Ενα απόγευμα με πήρε και πήγαμε στο σπίτι. Μας σύστησε: "Ο φίλος μου ο Θεοδώρης, η κυρία Μαρίκα. "Ενα υπέροχο χαμόγελο άνοιξε στα χείλη της σεβάστης αυτής κυρίας. "Αν υπάρχουν ηλικιωμένοι άγγελοι στον ουρανό, τέτοιο χαριόμοιο θα έχουν. "Η κυρία Μαρίκα, λοιπόν, τακίσθηκε να μās περιποιηθεί. Και τί δεν μάς έδωσε. Τί μεζέδες, τί κρασί, τί γλυκά ύστερα, πού τάτταζε στα πεταχτά, στην κουζίνα. "Υστερα μάς έπαιξε πικρό, λίγο ξεκούρητο. Μά τα δάχτυλα της κυρίας Μαρίκας γλιστρούσαν με μια ευγένεια άσπαστα κιτρινωμένα, πλίκτρα, που νόμιζες πως τα χάιδευαν. "Επειτα μάς τραγούδησε δυο τραγουδάκια του παλιού καιρού, που έκανούσαν ξεχασμένες, ρωμαντικές όποιες. "Η φωνή της, μα, αβύδατη, οσπασμένη, σούδινε την έντυπση φωνής, γλιστρώντας στο ακρόν, που είνε το έτοιμο να κομματοσθώ. "Εκρούσαν τα μάτια μου να δακρύσουν...

Είπαμε: "Αν για ένα τέταρτο και μείναι τρεις δόκλους ώρες. Πέρασαν σαν δευτερόλεπτα. "Όταν φεύγαμε, η ευγένεια...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο Πρόεδρος της "Αμερικανικής Δημοκρατίας στρατηγός Γκραντ πήναι να μέρη στην κάμαρα του ναυαγίου. "Ο οποίος ξαναβρήκε βλέποντας έναν Πωλίτη να κάνει μόνος του αυτή τη δουλειά. "Πώς τον ρώτησε, γυαλίζετε λοιπόν μόνος σας τα Βεδισιότατα, αποκρίθηκε με ψυχραιμία ο Πρόεδρος. "Αλλως τε καλλίτερα να γυαλίζη κανείς τα δικά του παπούτσια παρά τα παπούτσια των άλλων! Βασίλειοι στίχοι "Ο Λουδοβίκος 14ος είχε τη μανία να γράφει στίχους και φυσικά... άπαιτους. Μά μέρα λοιπόν έδειξε μερικούς από τους στίχους του αυτούς στον ποιητή Μπουαλύ και του ζήτησε τη γνώμη του. "Ο Μπουαλύ με έτοιμότητα πνεύματος αποκρίθηκε: "Μεγαλειότητα, τίποτε δεν είν' αδύνατο στη Μεγαλειότητα σας. Θελήσατε να φτιάσετε κακούς στίχους... και το έπιτύχατε!

παρ' όλες τις τυπικές μου αντιρρήσεις. "Εκείνο το βράδυ γνώρισα και την Καίτη - την κόρη. "Ήταν αληθινά μια κοπέλα όμορφη και χαριτωμένη. Κι' επειδή είμαι κι' εγώ όμορφος και χαριτωμένος, πρόσεξε ότι με πρόσεξε. "Αλλά φαντάζομαι ότι κι' εκείνη θα πρόσεξε πως δεν την πρόσεξε και πολύ. "Όλο μου το ενδιαφέρον ήταν για την κυρία Μαρίκα...

Την άλλη μέρα της έστειλα λουλούδια. Την τρίτη την προσκάλεσα στο θέατρο. Καί, για να μην τα πολυλογούμε, έγινε άνθρωπος του σπιτιού. Κάθε φορά έφευγα και πιο ένθουσιασμένος. "Τι υπέροχη γυναίκα, Θεέ μου! έλεγα.

Είχα σκλαδωθεί με την καλσύνη της, με την ευγένειά της, με την αγαθότητά της, με τις περιποιήσεις της. Την αγάπησα σαν μητέρα μου και κάτι περισσότερο. Κι' όταν βρισκόμουν μόνος στο σπίτι μου, ένοιωθα μια άπεραντη μοναξιά και μια ακατανίκητη επιθυμία να ξαναβρω κοντά στην υπέροχη αυτή γυναίκα. Για να μην τα ξαναπολλολογούμε αδιάναδόμενα το σπίτι μου έζην και το σπίτι της κυρίας Μαρίκας σαν το σπίτι που γεννήθηκα και που ήθελα να ζήσω. Κι' άφου το καλοσκεφτήκα το πράγμα, είπα στον άυτό μου:

"Κυρία Θεοδώρη, δεν πρέπει αυτή η εξαίσια γυναίκα να λείπει από τη ζωή σου. Πρέπει να γίνει αληθινή μητέρα σου. Και υπάρχει τρόπος να γίνει αυτό το θαύμα: Να παντρευτείς την κόρη της! Κι' έκανα την πρόταση στην κυρία Μαρίκα.

Η καμμένη η γυναίκούλα δάκρυσε και μ' έσφιξε στην αγκαλιά της με στοργή. "Όταν ήρθε η Καίτη της είπαμε την απόφασί μας και τη δέχτηκε κι' εκείνη με μεγάλη ευχαρίστησι. Και παντρεύτηκαμε.

Πέρασα πέντε εβδομάδες χρόνια. Να σας πω την αλήθεια, για την Καίτη δεν ένοιωθα κανένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. "Ήταν η γυναίκα μου, βέβαια, - μια γυναίκα ούτε καλύτερη μα ούτε χειρότερη από τις άλλες - την εκτιμούσα, την αγαλλίαζα, τη φιλούσα, μα δεν αδιαβόηδον άυτό που λέμε έρωτα. Ούτε καν συνήθεια. "Η Καίτη ήταν άπλως ένας κρίκος πού μ' έδενε με τη μητέρα. Δεν θέλω να σας κουράσω με την ευτυχία μου. "Ενα μόνο έχω να σας πω. "Ότι αυτή δεν ήταν πεθερά. "Ήταν ένας ηλικιωμένος άγγελος, όπως σας είπα, άν θυμάμαι καλά, και πόν.

Και μια μέρα η καμμενούλα άρρωσταμένη βαρεία... Και μια μέρα πεθαίνει. "Ήμουν σαν τρελός από τη λύπη μου. "Εκλάψα όσο κανείς δεν έχει κλάψει άναγμένο του πρώτου στον κόσμο. Με πολύν κόπο άπόσπασαν το φέρετρό από τα χέρια μου για να το βάλουν στη γη. Και με περισσότερο με πήραν από τον τάφο της.

Πέρασαν μήνες, ο καιρός άπάλυνε τον πόνο του χαμού της. "Η Καίτη ήταν μια έξαιμιά μου τίποτα πού να με πείθανε. Τί την ήθελα κι' έκοι; Κι' ένα βράδυ της είπα πως άπρεπε να χωρίσουμε. Νέα ήταν ακόμα, παιδιά δεν είχαν, μπορούσε να βρή μια καλύτερη τύχη. Είχε την ελκική την παντρεύτηκα. Χαμογέλασε μούσκεψε την ελευθερία και...

Αυτή είνε η ιστορία μου... μου μου, κυρίες και κύριοι, μ' άκούτε τόσο την τιμή να τώρα που σας τη διηγούμαι συνυμνήστε με... Πάντα, όταν θυμάμαι την υπέροχη εκείνη γυναίκα κλάω. Κλάω τον άγνότερο έρωτα της ζωής μου. ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τά είδη των ζώων

Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατιστική, υπάρχουν στην ξηρά και στη θάλασσα περίπου 400.000 είδη ζώων και 150.000 είδη φυτών. Τα έντομα αντιπροσωπεύουν 280.000 είδη, τα πουλιά 130.000, τα ψάρια 12.000, τα έρπετα 3.800, τα αμφίβια 1.300, τα άραχνοειδή 2.000, τα μαλάκια 50.000, τα σκουλήκια 8.000.

Η κατανάλωση καπνού

Μια πρόσφατη στατιστική μάς πληροφορεί ποιάς είναι ο μέσος όρος της ετήσιας κατανάλωσης καπνού για κάθε κάτοικο των διαφόρων χωρών του κόσμου: "Ολλανδία 3.400 γραμμάρια καπνίσματος. "Ηνωμ. Πολιτεία 2.110, Βέλγιον 1.552, Γερμανία 1.485, Αυστραλία 1.400, Νορβηγία 1.335, Δανία 1.125, Καναδάς 1.050, Σουηδία 940, Γαλλία 930, Ρωσία 910, Πορτογαλία 850, "Αγγλία 680, "Ιταλία 635, "Ελβετία 610, "Ισπανία 550.

Ένας γιγάντιος σωλήνας

"Ο μεγαλύτερος σωλήνας ύδραγωγείου όλου του κόσμου βρίσκεται στο καναδικό τμήμα των κατορηκτών του Νιαγάρα και χρησιμεύει για τη διακίνηση του νερού σ' ένα ύδρευτικό εργοστάσιο. Έχει μήκος 2 χιλιομέτρων και περιφέρεια 1,90 μέτρον. Είνε άσταλμένος, με πάχος 2½ πόντων. Για τη συνένωση των διαφόρων κομματιών του χρησιμοποιήθηκαν 200 τόννοι καρούα. Μπορεί να περάσει μέσο άπ' αυτόν ένα δόκλτρο ποτάμι μεσαιόνα μεγέθους.

Τι τραβούν οι γερουσισασί της Χιλής Οφίνεται ότι το κοινό, που παρόκοιουθεί τις συνειδησεις της Γερουσίας της Χιλής, είνε πολύ κακοκρημένο! "Όταν θέλν ν' άποδοκιμάσει ένα γερουσισασί, την ώρα της συνεδρίασεως, του πετάει άπ' το θεωρείο, ντεκάτες κι' οπατάες! Το κακό μάλιστα έπτεσε σέ τέτοιο σημείο, ώστε ο Πρόεδρος της Γερουσίας ζήτησε άπ' την Κυβέρνηση να λάβη μέτρα προστασίας των γερουσισαστών... και της αξιοπρεπείας των.

Με λίγες γραμμές

Στο Χοκάντο της "Ισπανίας υπάρχουν χρυσωρυχεία, όπου ένας ή έσάγνηγυη του πολυτίμου μετάλλου γίνεται με μεθόδους πρωτόγονες ακόμη.

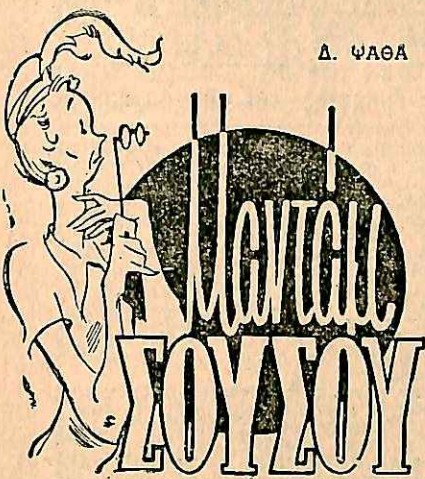
"Έχει υπολογισθεί ότι οι Παριζιάνοι κατανάλουν κάθε χρόνο περισσότερα από 1 δισεκατομμύριο σούνα το 88% άπ' αυτά είνε ένχαιοιοι παραγυνής, ενώ τα υπόλοιπα εισάγονται άπ' το έζωτερικό.

"Έγνε πρόταση από μια άμερικανική εταιρεία να χρησιμοποιηθεί για στέγη σπιτιών το πεπιεσμένο χαρτί. "Ο στέγη αυτή είνε πολύ άνθεκτική, σκεπάζεται δέ από πάνω μ' ένα βερνίκι πού την κάνει γυαλιστερή. Στοιχίζει φθηνά και μπορεί να φτιαχθεί σύμφωνα με το γούστο κάθε πελάτου ως προς το σχήμα και το χρώμα.

"Υπάρχει στη νήσο Φορμόζα ένα έπιβλητικό δάσος από 120.000 καμφούλα δένδρα. "Ο κορμός των δένδρων αυτών έχει περιφέρεια από 2½ έως 6 μέτρα.

Τα μέταλλα "κουράζονται" κι' αυτά, όπως τα ζωντανά πλάσματα. Στην "Αγγλία, όπου τις Κυριακές δεν στέλνονται τηλεγραφήματα, παρεπρήθη ότι το σύρμα είνε πολύ καλλίτερος άγυός του ηλεκτρισμού της Δευτέρας, παρά το Σάββατο, γιατί άναπαύθηκε όλη την Κυριακή.

"Ένας φυσιοδίφης παροτήθηκε ότι, σης καταγίνες, ώρισμένες πυγολαμπίδες παρονομάζουν παράξενες οφθαλμικές της λειψές τους. Σβύνουν άπ' έλπίς ένα δευτερόλεπτο, έπειτα άλσθ έπ' έλπίς άστροπλή, και κοτόπιν ξαναπαίρνουν την πρώτη λάμψη τους.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Τις ημέρες αυτές είχε μ ά βαθεία μελαγχολία η μαντάμ Σουσου. "Βλέπεις Πανγινωτάκη; "Τί να δώ Σουσου; "Δεν διεσάζει έφημερίδας πτωχέ; Καταπνέφουν όλος τας μεγάλας πόλεις και δεν έμεινε τίποτε εις την Ευρώπη. "Όρισε πού ήθελα να τρεθείουν εις Βερολίνον και πού Βερολίνον. Έμνηκαν μέσο τα στρατεύματα των συμμάχων και το μετέβαλαν εις ρημάδι. Τόν καυμένο ένα δόκλτρο ποτάμι μεσαιόνα μεγέθους.

"Αστείον πράγμα! Γνωρίζεις ότι άνεκασθ η έκτιμηση μου ήταν μεγάλη προς τόν "Αδόλφο. Και τί έκανες στο κάτω κάτω ο άνθρωπος; Παρεκτός τούτου και ήταν χροίμορος εις την αριστοκρατία, και εις πολλά συμπίπτει. Έννοεις τί έννοώ.

"Δεν έννενω τίποτε. "Είσαι βλάξ και άσε με κάμω.

Κάθε φορά πού η Σουσου μ' έχονταί προκερότερο άνθρωπο να συζητήση για την διεθνή πολιτική άναγκάζοταν ν' άνοιξη κουδούντα με τόν Πανγινωτάκη νεύρισε. Τόν έλεγε "βλάξ" και έτελειώνε η συζήτηση προτού καλά-καλά άρχιση.

"Οπωσδήποτε αυτή τη φορά έδλεπε ότι το τέλος του "Αδόλφου ήαν πολύ κοντά και άνάλαβε το σκέδιο να βγάλη λόγο στην κηδεία του. Γιατί τόν εκτιμούσε και τόν αγαπούσε πολύν τόν "Αδόλφο η μαντάμ Σουσου. Πολλοί τόν άγνοούσαν και τόν εκτιμούσαν έπος εδω στην "Ελλάδα. "Αλλά εκείνη μόν μόλις ήπρε την κατασκευή ο ώρειος "Αδόλφος τόν άπαρνήθησαν και τόν εκλάττησαν. "Η Σουσου όμως γυνίκα σ' άβερη και ντόμπρα έπέμενε στα είσθηματά της. Γι' αυτό έτοιμας ένα λάνο για τόν έκφωνήση στην κηδεία του:

"Μεγάλε νεκρέ, "Δεν γνωρίζω εάν άπέθανες άκόμη, πάντως και εάν δεν άπέθανες τα ψωμά σου είνε όλγια. Προσπικώς σέ βλέπω κείμενον κάμω εις πτωχών κάσα και εάν δεν είνε σήμερον θα γίνει αύριον. Δι' αυτό, πτωχέ "Αδόλφε, μια μαντάμ Σουσου τόν Κολωνάκιου, σου εκφράζει τα είσθηματά άνάπη, λύπη, συγκινησεως, ευγνωμοσύνης κτλ.

"Υπάρχεις μέγας! Και πώς τα κατάφερες έτσι, πτωχέ μου, να σέ τσουδελιάσουν οι "Αγγλοι, οι "Αμερικανοί και οι Ρώσοι; "Εξέκρινες να συνάτησης με μυστοκαφόνος εις την πρωτεύουσά του και ήλθε και σέ βρήκε ο μυστοκαφόνος εις την πρωτεύουσά σου. Πώς έγινε αυτό "Αδόλφε; Και εσύ είχες μυστοκακί και εκείνος είχε. Και μάλιστα το ίδιόν σου μυστοκακί ήτο μικρόν και κομψόν και το ίδιόν τόν μεγάλο και λαϊκόν. Και καθώς λέει, φαίνεται η παροιμία, το μεγάλο μυστοκάκι τρώει το μικρό.

Πτωχέ, "Αδόλφε! Γνωρίζεις τόν όνειρα σου και καθώς σέ βλέπω τώρα κατακείμενον

διωπτόλιν, έρημόν, αίγινμάτιόν, με το σουλουφάκι σου περμένον εις το κούτελο και το Βερολίνον εις έρείπια κλάιη την μοίραν σου την κακήν. Είπες να κυριεύσης τόν κόσμον. Είπες να κτηνώσης όλους τούς εκθρούς. Είπες να ρίξης βούβας εις τας πόλεις και να καύσης όλους τούς άνοήτους. "Εσύ τα είπες και εκείνοι τα έκαναν. Και εκκυριεύσαν τόν κόσμον. Και εκτύπησαν τας πόλεις σου. Και έρριψαν βούβας εις το Βερολίνον και το έκαναν γής Μαριάμ. Τί ταπεινός άνθρωποι και άπολίτιστοι. "Αλλο να το έκανες εσύ και άλλο πού το έκαναν εκείνοι. Τα σκέδια ήσαν ίδια σου, πτωχέ "Αδόλφε, και σου τα άφήρησαν και αυτό όνομάζεται κλοπή πνευματικής ιδιοκτησίας να συλλάβης εσύ μεγαλοφύας με τόν εγκέφαλό σου και να έλθουν εκείνοι να τας εφαρμόσουν εις τη καμπούρα σου και να άπό δώ και να άπό και να σου κάνουν δόκλκρη τη Γερμανία και πρό πάντων το ώρειόν Βερολίνον όπου ήθελα να ταξιδεύω και πού να το βρω τώρα.

Πτωχέ "Αδόλφε! "Υπάρχεις μέγας. Σε ένθυνοίμαι πού άνηρέσο εις τα υπακόνα και έδνγες λόνους και έτρεμε ο κόσμος όλος. "Ο τί ώρειοι ήμείροι. "Εξομολογείσαι τα άεροπλάνα σου και τούς στρατούς σου και έτρεμε όλη η Ευρώπη και όλος ο κόσμος. Και ώρμησες εις τας "Ερυθρές Ρωσείας να σβύσης άπό το πρόσωπον της γης τούς μυστοκαφόνους τούς Σταλιν. Και σου τα έσβυσεν εκείνος. "Αναλογίζομαι "Αδόλφε, το πάθημα τώρα καθώς σέ βλέπω πτωχα κάμω και τρέχουν τα δάκρυα μου. Και τρέχουν παραμύσιες τα δάκρυα πολλών άλλων δεν τολμώ να τα δείξω. Κησθί και εις όλον τόν κόσμον και εις την "Ελλάδα είχες φέρει την ευτυχίαν εις τόν καθώς πρέπει κόσμον.

Μάλιστα, πτωχέ μου! Διότι να σέ κατηγορούμεν όλοι οι κηδώς πρέπει κύριοι και κυρες της αίσιοκρατίας; Τι κακόν μάς έκανες; Τίποτε. "Εσύ ήξερες ποιους ευύννυοσε και πολύν καλά τούς έκανες. "Αντ'έστω, προς τόν καλόν κόσμον υπήρξες ευνής, άπείδεις ό τι όποιος ήχοτε κοντα σου και λίρες έμφορξες και εργασίες τούς άνέθετες και άξίωστα τούς έδιδες και ύπουρους τούς έκανες. "Ολίγοι έπαύθησαν εξ αίτίας σου και εις την "Ελλάδα; Σου το έλεγα εγώ!

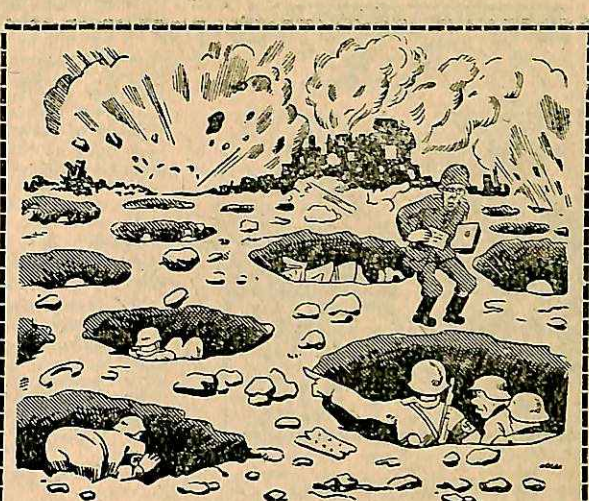
"Ελα, πτωχέ μου, εις την "Ελλάδα. Τί κάθεις και κάνεις εις Γερμανίαν; "Αλλά δεν με άκουσες! "Υπάρχεις, βλάξ! Και τί εκάταλαβες, πτωχέ μου; "Εξώσεσ οικτόν τ'έλος εις τη ζωή σου και μετέβαλες το Βερολίνον εις έρείπια. Και τώρα επαναλυσθάνω, πού θέλω να ταξιδεύω εγώ εις Ούτερ ντέ Λίντεν - πώς το λένε - τί θα ένωρ. Κονιορτές, ούτε λίθον επί λίθου. Ούτε και έπαναζόσαν ποτέ πορτομπαίν λαχτάρας και να πού την έπρεως ώσαν άναούσας. Και πού θή πάς τώρα; Εις τόν Ποσάδισον; Εις τόν Κόλσων; Και ή βρεξ τάχα εκεί πέρα, όπωσδήποτε ήσυχία; Δεν το φαντάζομαι.

"Απέθανες! Και εάν δεν άπέθανες θα άποθάνας. Μια μαντάμ Σουσου εκπρόσωπος όλον τόν καλό κόσμο σου εκφράζει τα συλλυπητήρια της και ή ζωή σέ λόνω μάς. "Όσον διά τόν φίλον μου Μπεντιν άλλας βλακειας να τού βγάλω λόγον. Γιαίν έχεις έλαφράν.

"Αμίν. Καί εάν δεν άπέθανες θα άποθάνας. Μια μαντάμ Σουσου εκπρόσωπος όλον τόν καλό κόσμο σου εκφράζει τα συλλυπητήρια της και ή ζωή σέ λόνω μάς. "Όσον διά τόν φίλον μου Μπεντιν άλλας βλακειας να τού βγάλω λόγον. Γιαίν έχεις έλαφράν.

Μετά δακρύων πολλών Μαντάμ Σουσου Αυτός ήταν ο λόγος. Τόν εδιάβησε τόν Πανγινωτάκη η μαντάμ Σουσου και ρώτησε: "Πώς σου φαίνεται; "Εκτακτός είνε. "Εάν άπέθανε θα τόν έκφωνήσω. άποθάν προσεχώς. Είνε άμαρτία λείψαν. Και μί μαντάμ Σουσου πού σεις να τα ή.

Και τα έλεγε. Δ. ΨΑΘΑΣ

ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

"Ο άγγελοφόρος (με δυσπιστία:) Μά πού να είνε άρανε ο ύμνερ μας; "Ο καλώς πληροφορημένος: Στόν 532ο λάκκο άριστερά.

Αθηναϊκά επίκαιρα

Θλιβερός επίλογος

"Αλήθεια τί τα θέλετε, αγαπτοί μου, ήτο πολύ σκληρό και άσέβο το τέλος του Μπεντιν, πού δίκως ίκνος άνδριότου και δίκως συστολή, φόδο και με βάσι, φορώντας μία βρωμερή γερμανική στολή έπαιγε ν' άποδράση.

"Από παλιά συνήθεια, παλιά κι' αγαπημένη του, ο Ντούτος συνωδευτο από την έρωμένη του κι' ένα μεγάλο έσερνε μαζί του καρεζάνη πού ένο ώβε, όπως κι' αυτός, την ίδια την τρομάρα. Μά δυστυχώς τόν έπισσαν, παιδιά, οι παρτιζάνοι κι' άγριεμένοι τούπανε: "Βρέ, πού την πες τήν... (Κ λ ά ρ α;...)

"Αμέσως τόν άνάγκασαν ν' πάρη άλλο δρόμο και θέλοντας μή θέλοντας τόν γύρισαν στο Κόμο μαζί με την Κλαρεττα του και με τη συνοδεία του κι' εκεί τόν έξετέλεσαν κι' έκάσαν την κηδεία του. "Όλος ο κόσμος χάρηκε, αλλά εγώ λυπάμαι πού στο έξης δεν άκούμε τόν Ντούτος να γελάει!

Ιαπωνικά νέα

"Εσχάτως παρακολουθώ με πίκρα και με πόνον τ' άστέρητα και άτέλειστα δεινά των "Ιαπώνων. Τους βομβαρδίζουν διαρκώς κι' οι μπόμπες τους οι σαν στάχμα τούς θερίζουν τούς δυστυχείς "Ιάπωνες το τρίτο σκέλος ήταν το "Αζονακί θαρρ... Μα ναι! Το τρίτο βέβαια... Τρίτο και... τυχερό!...

Ευλογός άπορία

"Αγαπημένε Μύνη μου, θα σου τή σταράτα γιατί δεν μου άρέσουν τα "μούρες" και το "σούπα"; "Αν κι' όλοι σου φωνάζουμε κοιρό ("Αιάν! σταμάτα) εσύ και πάλι πρόκειται να μάς μοιράσης σούπα. "Η εύφορος "Αμερική, βρέ Μύνη μου, αλήθεια σούπες παράγει μοναχά, μπιζέλια και ρεβύθια;...

Ενίσχυσις

Οι Σύμμαχοι μάς δήλωσαν ότ, χωρίς ν' άργήσουν, θα κάνουν ό τι μπορούν για να μάς ένισχύσουν. "Ακούσανε περίλυποι το χάλι μάς εκείνο πού ο Βαρβαρικός εκτένως τούς είνε στα Λονδίνο. Κι' εκείνοι συγκινηθήκαν και δάκρυσαν άμέσως γιατί τα είν' ευγενικά, αν κι' είνε... Βαρ... (θα ρέσος!...)

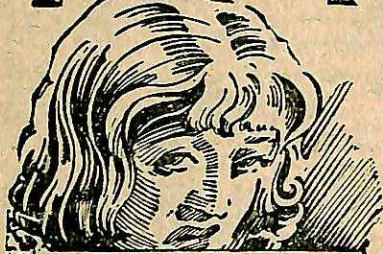
Αγανάκτησις

Τι να σας πω συγκίζομαι πολύν, πάρα πολύν, κι' ένας θυμός ακράττος συχνά με πυρπολεί γιατί διαβάω τακτικά και μού το λένε τόσοι πως τάχα οι "Αμερικανοί, οι "Αγγλοι και οι Ρώσοι το Βερολίνο πρό καιρού το έχουν κάνει δρόμο. Ποιό Βερολίνο, βρέ καζοί; "Υπάρχει τέτοιο πράγμα;

Νοσταλγία

Κακοί καιροί και πονηροί, ή δυσκολία της ζωής άπέννυνι μάς φέρνει κι' άδσκαρία φοβερά άλύπητα μάς δερνει! Πούν' η άξέσπστη έποχή τότε πού πτον "λαχτάρες και στραπάτος και ίσως μέν παθόντες λαχτάρες και στραπάτος μά τα... έκατομμύρια τα είκαυ' όλοι μάστα!... ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Ξαναγύρισμα...

Κατά τις έννιά το βράδυ, η οικογένεια όλη βρισκότανε στο τραπέζι. Ο γέρο - Φαρίδης στην τιμητική θέση, δεξιά του η κόρη του η Έλλη, δίπλα της ο άντρας της ο Λαμπρίδης, αριστερά στο φαρδύ το γυαλί του ο Δημήτρης, και δίπλα του η γυναίκα του η Φωτεινή. Στην απέναντι ακριβώς θέση του Φαρίδη, στεγνή κι επίσημη η αδελφή του, η γεροντοκόρη η Άγλαϊα.

Το φαί εξακολουθούσε με γέλιο, αστεία και δρέξι. Έκει, κατά το φρούτο, η πόρτα άνοιξε και η υπηρέτρια πλησίασε το γέρο - Φαρίδη και κάτι το ύπνε σ' αυτό. Ο γέρος παραξενεύτηκε:

— Ποιά είναι;... ρώτησε.

— Δεν είπε... Γύριψε μόνο να σας δει...

— Τέτοια ώρα;... Τρώμε... Άς έρθει αργότερα...

— Όχι, Μάρκο... Θα σε δώ σήμερα... Θα σας δώ όλους...

— Όλοι γύρισαν προς το μέρος εκείνης που μιλούσε: Μπροστά τους, στο κατάφωτο της πόρτας, στεκότανε μία χλωμή γυναίκα, κουρελιασμένη, αξιοθρόνηνη. Ο Φαρίδης σηκώθηκε:

— Ποιά είσαι;... Τι θέλεις;...

— Η γρηούλα ζήγωσε στο τραπέζι, με βήμα όχι και πολύ σταθερό, άκουμπώντας πάνω σ' ένα ψηλό σιδερένιο μπατονίκι.

— Δεν με γνωρίζεις, Μάρκο;... Την κούτασε καλά - καλά ο γέρος, κι' όστερα κιτρίνισε.

— Εύτυχια... μουρμούρισε τα χείλια του.

— Ναί, έγω είμαι...

— Ο γέρος της ρώτησε σκληρά: — Καλά... Καί, τι θέλεις;...

— Είμαι άρρωστη... Θα πεθάνω...

Δέν τό θέλω αυτό το χλυκό...

Δέν είναι απ' του καρρά... "Βαλκάνια" Β.Δ.ΚΑΡΡΑΣ

Πανεπιστημίου & Θεμιστοκλέους_τηλ. 23081

Πριν πεθάνω, θέλησα να σας δώ όλους μαζί, όπως απόψε...

— Έκανες πολύ άσχημα!...

— Δέ μου προσφέρεις μία καρέκλα, Μάρκο;... Κι' ούτε έσύ, Έλλη;... Κι' ούτε σύ, Δημήτρη;...

— Ποιά είν' αυτή;... ρώτησε χαμηλόφωνα η Έλλη τον άντρα της.

— Ποιά είν' αυτή;... ρώτησε κι' ο Δημήτρης τη γυναίκα του.

— Κανένας δέν ήξερε. Η υπηρέτρια έδωσε μία καρέκλα στη γρηούλα, πούπεσε πάνω της βαρειά.

— Ούτε σύ, Άγλαϊα, δέ με γνωρίζεις;... ρώτησε την αδερφή του Φαρίδη.

— Η γεροντοκόρη φαίνεται τη γνώρισε γιατί γύρισε το πρόσωπό της αλλού.

— Δημήτρη μου, Έλλη μου, δέ χτύπησε διόλου η καρδιά σας;... Ναί, ήσαστε μωρά όταν με χάσατε, μιά θάπρεπε να γνωρίζετε τη μητέρα σας...

Το τραπέζι άναστατώθηκε:

— Τι μητέρα μας;... ρώτησε ο Δημήτρης.

— Μητέρα μου, αυτή;... άπόρησε η Έλλη.

— Άπίστευτο, σχολίασε η Φωτεινή, η γυναίκα του Δημήτρη.

— Περιέργα πράγματα... μουρμούρισε ο Λαμπρίδης, ο άντρας της Έλλης.

— Κι' ένώ που είχα έλπιει πως είχε πεθάνει, έδώ και χρόνια!... μονολόγησε η Άγλαϊα, η γεροντοκόρη.

— Ο γερο - Φαρίδης σηκώθηκε όρθός, άφρισμένος:

— Τι θές;... Γιατί ήρθες;... Ού- γε!

— Η γρηούλα χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Τώρα πιά, δέ μπορείς να με διώξεις... Μ' έδιωξες όταν ήμουν νέα κι' όμορφη...

— Μι' σφιγμένα δόντια, ο Φαρίδης μούγ-

— Σου άξιζέ!

— Μπορεί... Σήμερα όμως, είνε λιγάκι δύσκολο να κάνεις τό ίδιο...

— Γιατί;

— Δέ διώχνονται τ' άσπρα μαλλιά, Μάρκο.

— Η φωνή της ήταν άπαλη, ήσυχη. Ο Φαρίδης, για να κρύψει την ταραχή του, ρούφηξε ένα γεμάτο ποτήρι κρασί.

— Η γρηούλα σηκώθηκε, και προχώρησε προς την Έλλη. Της χάιδεψε τα μαλλιά με τό αδύνατο χέρι της που τρέμει:

— Μικρή μου Έλλη... Σαθόθ μου άγγελούδι, με τό φωτεινά κατασάρια με- τάξια... Σε κοιμίζα, τότε, μέσα σε μιά μικρή κούνια, πηγμένη στα ρόζ αιλιάκια... Η φωνίτσα σου ήτανε για μένα ούδράνια μελωδία... Καί τά μικρά χεράκια σου όνειρο...

— Προχώρησε, όστερα, προς τή Δημή- τρη, και τόν χάιδεψε κι' αυτόν με λα- τρεία:

— Κι' έσύ, μικρέ μου Δημήτρη με τό κατάρια μαλλιάκια... Πόσες φορές παρακολουθούσα με λαχτάρα τήν ανάν- σα σου, όταν κοιμώσουν... Ησαν έ- να μελαχρινό λατρεμένο χερουδεύει...

Τά χάδια της άγνοιας γρηούλας ή- τανε μάλλον ένοχλητικά για τήν Έλλη και για τή Δημήτρη. Είνε λιγάκι δύ- σκολο ένας άντρας και μία γυναίκα να διατάζουν τήν καρδιά τους ν' άγαπή- τη έρωτικά μιά μητέρα, πού δέν τη συνήθισανε για μητέρα...

— Η γρηούλα έφτασε τώρα μπροστά στην έρση επισημότητα της Άγλαϊας:

— Εσύ, Άγλαϊα, δέ μ' άγαπούσες ποτέ... Ησαν ή μεγαλύτερη άφορη σ' ε- σ' ε, που μ' έκανε να τό χάσω όταν δύο μ' όσο κρατά κακία... Καί σ' άπορίετο τό χιόνι, πού σκέπασε καί γλάτα...

— Μιά βαθιά ασηπή κυριαρχούσε μέσ' σ' α τό δαμάτιο. Κανένας δέν ήξερε τί σ' α- πούχε προκαλούσε τή γενική δυσφορία, θε να ταυτοποίησι ή γρηούλα: Κιτρί- ρι στην καρδιά της, κύλησε νεκρή στο πάτωμα.

— Ο Φαρίδης δάκρυσε. Η Έλλη ση- κώθηκε και της έκλεισε τα μάτια. Ο Δημήτρης τη φίλησε στο μέτωπο.

— Στής άγνοιας τά ματιά χείλια είχε παγώσει ένα χαμόγελο: τό χαμόγελο της στερηλής ετυχίας... Είχε έψει, δυστυχισμένη τόσα και τόσα χρόνια μα- κρυνά τους, είχε πεθάνει ετυχισμένη λι- γα δευτερόλεπτα στο πλάι τους...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το μυστήριο της όμορφιάς και της άσχημιάς

Βέβαια, δέν είνε μικρό άτύχημα να είνε κανείς άσχημος, γράφει σ' ένα ένδοξο έργο ό Άμερικανός καθηγητής Έρμπερτ Άνταμς. Άπε- ναντίας είνε ένα ελάττωμα πού έχει αντίκτυπο όχι μόνο στις σχέσεις μας με τό ωραίο φύλο, αλλά και πολλές φορές στον άγώνα της ζωής.

Ποιάς όμως είνε υπεύθυνος της άσχημιάς; Στο ζήτημα αυτό πολλοί έχουν μιά σφαλερή γνώμη. Οι άσχημοι και ίδιως οι άσχημες γυναίκες, στίς ό- πλεις τό ελάττωμα αυτό είνε αιοθητότερο, τά βά- ζουν με τους γονείς τους και άποδίδουν σ' αυτούς τήν αίτια της δυσμορφίας τους. Καί όμως, οι άτυ- χείς αυτοί δέν είνε διόλου υπεύθυνοι για τήν άσχη- μιά των παιδιών τους.

Φαντάζεται όστόσο κανείς ποιοί είνε υπεύθυνοι γ' α τήν άσχημία μας ή τήν όμορφία μας; Άπλού- στατα, όλη αυτήν τη βαρεία ευθύνη τήν έχουν δυο μικροσκοπικοί αδένες του σώματός μας. Ο ένας άπό αυτούς βρίσκεται στην κάτω επιφάνεια του χρανίου κι' άπό εκεί εξέρχεται τήν επιδερμίδα του στό δέρμα, σ' ότους ιστούς, σ' ότους μύς και γενικά σ' όλους τους παράγοντες πού συντελούν στον σχηματισμό της εξωτερικής διαμορφώσεως του άνθρώπου.

Ο άλλος αδένας είνε ο λεγόμενος θυροειδής και βρίσκεται στο λαιμό και ακριβώς κοντά στο (ψηλό του Άδάμ). Η όμορφία λοιπόν ή η άσχημία είνε άποτέλεσμα της επενεργείας αυτών των δυο αδένων, πού λειτουργούν δέ συνδυασμό με τους άλλους αδένες του σώματός μας. Κι' έτσι, τό άπο- τέλεσμα αυτής της μυστηριώδους επιδράσεώς τους είνε άλλοτε ένας άδωνις ή μιά Άφροδίτη κι' άλ- λοτε ένας άσχημάνθρωπος ή μιά τερατόμορφη γυ- ναίκα!

Η επιρροή αυτών των μικροσκοπικών αδένων έ- ξασκείται, όπως έχει εξακριβωθεί άπό τίς τελευ- ταιές ανακαλύψεις της επιστήμης, με ένα μυστη- ριώδες και παντοδύναμο ύγρο, πού εκκρίνουν στο αίμα του ανθρώπου. Καί τό ύγρο αυτό έπιδρά στο δέρμα και σ' ότους ιστούς του σώματος, καθώς και σ' ότα όστα και ρυθμίζει όλη τη σωματική κατασκευή μας.

Πρέπει τώρα να τονισθεί ότι, άν δέν υπήρχαν αυ- τήν οι αδένες, όλοι οι άνθρωποι θα ήμαστε ο ένας πιστό αντίγραφο του άλλου, μέχρι τού σημείου μά- λιστα, ώστε να μ' ήμπορ να γίνη καμμία άτομική διακρίσι μετώξ μας. Εύτυχώς όμως συμβαίνει τό αντίθετο κι' έτσι ή ανθρώπινη σ' ωζεται άπό αυτό τον κίνδυνο της όμοιομορφίας!

Στήν Άμερική, πού είνε ή μόνη χώρα, όπου ή λατρεία της γυναικείας όμορφιάς φθάσε πολλές φορές σ' άπίστευτους εξωφρενικούς, λένε συνή- θως για μιά καλλονή ότι είνε (όμορφη όσα ένα έ- κατομμύριο δολάρια!). Κι' αυτό κατά βάθος δέν είνε καμμία υπερβολή, γιατί έξέρουμε ότι οι περιήρ- μες για τήν όμορφία τους χορεύτριες του Ζιγκφιντ, μες για τήν όμορφία τους χορεύτριες του Μπρόντγουάι, μες για τήν όμορφία τους παντρεύονται Άμερικανούς πολυεκατομμυριούχους και ζούν με μιά άφάνταστη κλιθή και πολυτέλεια. Έχουν μέγα, πανάκριβα άυτοκίνητα, θαλαμηγούς και ή- διαίτερα άεροπλάνα...

Τό ίδιο μπορεί να ή κανείς και για τίς ώραιές (βεντέττες) τού Χόλλυγουντ. Χάρις στην εξαιρετι- κή όμορφία τους παίρνουν κολοσσιαίους μισθούς και σ' έ λίγο χρόνο όχηματίζουν μιά περνούα άπό πολλά έκατομμύρια.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ή όμορφία στο έλαφρό θέα- τρο και στον κινηματογράφο, καθώς και γενικά σ' όλη ζωή, έχει μεγάλη έμπορική άξία πού υπολογίζεται σ' έκατομμύρια. Η όμορφη γυναίκα κάνει πάντα τήν τύχη της, όπως και ο όμορφος άνδρας, πολλές φορές, παντρεύεται μιά γυναίκα με μεγάλη πρ' οίκα.

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Κι' όστόσο, ή όμορφία δέν έχουν καμμία διαφορά έπισημώνα, ένα χυμικό πρόγραμμα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα... Όλοι μας, ώ- και δέν άξίζουν πολλά πράγματα...

Οί παράξενοι «έπαγγελ- ματίαι» τού Χόλλυγουντ

— Ο «άνθρωπος-σεισμός». — Ο άνθρωπος πού παλύνει τά έπι- πλα. — Ο «άνθρωπος-άρχηγος». — Ο προμηθευτής ζώων και έντόμων. — Ο άνθρωπος, τών σκελετών.

Είνε αδύνατον να φαντα- στήτε πόσοι άλλοι άνθρωποι, συνεργάζονται για τό «τύ- ρισμα» ενός φιλμ, έκτός άπ' τους ήθοποιούς και τους ρε- ζισέρ! Πολλοί άπ' αυτούς έ- χουν ειδικευθεί σ' «έπαγγέλ- ματα» περιεργότατα και πρω- τοφανή.

Υπάρχει π. χ. στο Χόλ- λυγουντ ο λεγόμενος «άνθρω- πος - σεισμός». Άς υποθέ- σουμε ότι πρόκειται να γυ- ρισή μιά σκηνή σε περιβάλ- λον όπου είνε ένας καυτός, πριν άρχίσουν να λειτουργή- γουν οι κινηματογραφικές μηχανές, ο «άνθρωπος-σει- σμός» μπαίνει στο δωμάτιο και κάνει κομμάτια ό,τι υπάρχει εκεί μέσα: έπιπλα, λάμπες, βάζα, γαλαματάκια... Αυτό γίνεται σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα και με πολύ μικρή κατανάλωση ενέργειας, γιατί, στο Χόλλυγουντ, ο χρόνος κι' ή ενέργεια υπολογίζονται με χρήμα.

Ο «άνθρωπος - σεισμός» είνε ικανός να μεταβάλι μιά κουρτίνα σ' εσώ από μι- κρά - μικρά κουρελάκια, μέ- σα σ' έ λίγα δευτερόλεπτα. Τό θεωρείτε εύκολο, αυτό; Δο- κίμαστε και θα ίδείτε ότι δέν θα κατορθώσετε, στο ίδιο χρονικό διάστημα, παρά μόνο να τραβήξετε κάτω τήν κουρ- τίνα άπ' τό κοντάρι της...

Άλλος ειδικός τού Χόλλυ- γουντ είνε ο «παλαιολόγος». Αυτός έρρει να παίρνει έπι- πλα καινούρια και να τους δίνει τήν όψη παλαιών, μ' έ- να κατάλληλο βερνίκωμα και με διάφορες τοπικές μικρο- ζημιές. Καταφέρνει να κρύ- η τά όφθαλματά να ξεθαριά- ζουν, σ' άν «κοιμμένα» άπ' τόν ήλιο. Επίσης με τίς μυογιές του και με τήν κατάλληλη χρ' σ' άφθονη σκηνή... καταφέρνει αληθινά θαύματα.

Άν τώρα τά «παλιά» έ- πιπλα πρέπει να φαίνονται συγχρόνως κι' άρχαϊσμένα, προσκαλείται ο «άνθρωπος- άρχηγος». Αυτός έχει κάνει μιά έρευνα, με τήν όποία κερδίζει πολλά λεπτά. Τό η- γαίωμα του άποτελείται άπό ένα συνηθισμένο ηλεκτρικό άμειστρούρα συνδυασμένο μ' ένα είδος αντίλας. Ένα μι- κρό τελεότιο της αντίλας με- μίζεται με ύγρο καουτσούκ, τό όποιο έκτοξεύεται με πίε- σ' σ' έ λεπτός κλωστής. Καί, με τό συνδυασμό του άνεμι- στήρος, σ' αημιτίζονται οι ρε- αλιστικώτεροι ιστοί α- χυμής! Μέσα σ' έ λίγα δευτερό- λεπτα, ένα κελλάρι ή μιά σφί- φα έμφανίζονται γεμάτα ά- ράχνες!

Όστόσο, μπορεί σ' όρισμέ- νες σκηνές να χρειάζονται άπαραίτητως άράχνες αλη- νές. Αυτή είνε δουλειά του «προμηθευτή ζώων», ο ό- ποιος αναλαμβάνει παραγύ- ρειε για κάθε είδους ζώο πού ήρ' α, πετάει, κολυμ- πάει, καλπάζει ή σέρεται σ' α τή γή... Κάποτε, πού ή- τσαν έπισημώτα, 320 άκού- ρες, 225 μεγάλα χροσάρια, 160 φύλλους και 60 κασώ- ριδες! Έξαιρετικά άμέσως διάφορους πράκτορες του, για να τά βρουν. Ένας άπ' αυτούς μάζεψε όλους τους ά- παιτούμενους φύλλους άπό δυο κρεβάτια κάποιου οικο- τροφείου της κινεζικής συνο- κίας τού Άγιου Φραγκίσκου. Κι' ένας άλλος ήρ' α τις ά- κριδες, σ' ένα έμάζι κοντά στο λόο. Άντέλεξε και τίς κατασάριδες σ' ένα όπώνιο!

Άλλά και χ' αρία ήρ' α και κάθε είδους ζώων, όπως γρά-

φιστή κόκκαλα κι' όλόκλη- ρους σκελετούς, για κινημα- τογραφικές σκηνές της έρ' α- μου ή τού Φάρφ. Γουέστ. Άλ- λοτε, μάζεψε τά κόκκαλα α- τά σ' άφθονία στις έρήμους τού Νέου Μεξικού, της Ά- ριζόνας και τού Κολοράντο. Τώρα όμως ή... πηγή του εξατμήθηκε, κι' έτσι άναγ- κάζεται να προμηθευτεί τά κόκκαλα άπ' τά σφαγεία και να τά συναρμολογή μόνος του σ' έσκέλετους.

Ο «άνθρωπος τών σκελε- τών» μπορεί, μ' όλο του τό δίκιο, να διεκδικήσει τό ρε- κ' όρ του π' ο παράξενου έ- παγγέλματος, στο Χόλλυ- γουντ, σ' άνεπ' ας ο' όλόκληρο τον κόσμο.

Τά 10 καλλίτερα φιλμ παραγωγής 1944

Άπό τους 479 κριτικούς πού παρηκολούθησαν κατά τόν παρελθόντα Δεκέμβριον τήν προβολή πολλών ταινιών κατά τήν Άμερικανική Κινη- ματογραφική Έβδομάδα, οι 428 έψήφισαν τήν ταινία της «Παραμύθου» «Ακολουθάν- τας τό δρόμο μου», ως τό καλλίτερο φιλμ πού βγήκε άπό τά άμερικανικά στούντιο κατά τήν περίοδο 1/11/1943 - 3/1/10/1944.

Άπό τών 10 καλλιτέ- ρων φιλμ τής χρονιάς είνε ή έξής κατά σειράν πλειοψη- φίας. 2) «Τό τραγούδι της Μπερντ» (ταινία τής Φόξ). 3) «Από τότε πού έ- φυγες» (ταινία τών 'Ηνωμέ- νων Καλλιτεχνών). 4) «Κυ- ρία Κιουρί». 5) «Ο Άράκων Σήντ». 6) «Οι λευκές άκτές τού Ντόβερ». 7) «Φως φα- ντασμα». 8) «Ένα παιδί πού λέγεται Τζέι» (ταινίες όλες τής Μέτρο - Γκολντγουίν Μά- γερ). 9) «Η Ιστορία τού γιαντρου Βάσσελ» (Παραμύ- θου) και 10) «Ναυαγισμοί σ' ατική λέμβος» (ταινία τής Φόξ).

Εκ τών ταινιών αυ- τών, οι έξη είνε βγαλμένες άπό σεναρία τά όποια ή ό- θνη παρουσιάζει για πρώ- τη φορά. Οι τρεις άπό διά- φορα βιβλία και ή μιά («Φως φαντασμού») είνε μιά μεγάλη θεατρική έπιτυχία.

Κινηματογραφικά νέα

Τά ρωσικά φιλμ

Μετά τό «Ουράνιο Τόξο» και τή «Ζώ- γισ», ο Ρωσικός κινηματογράφος έτοιμά- ζεται να μ' ας παρουσιάσει μιά σειρά άπό τά καλλίτερα φιλμ πού έχουν βγί τελευ- ταιώς άπό τά ρωσικά στούντιο.

Μερικά άπ' αυτά είνε όπως τό «Ουρά- νιο Τόξο» και ή «Ζώγισ» δραματικά και πατριωτικά συγχρόνως και στήν κατηγο- ρία αυτή ανήκουν τά φιλμ «Μεγάλη ζωή», «Φίλενάδα στο μέτωπο», «Έξη ώρες μετά τόν πόλεμο», «Χοράκωματα τής Μόσχας», «Εκδικήτης τού λαού», «Η Ούκρανία σ' α κατοχή», «Μεγάλη γή» και «Βαλερία Τσα- κάλωφ».

Πατριωτικά έπίσης είνε τά φιλμ «Αυτή ύπερασπίζεται τήν Πατρίδα της», «Τό Λέ- νινγκραντ σ' α μάχη», «Δυο πολεμιστές», «Προχωρεί ο λαός», «Ο Άγωνιστής», «Στά- λινγκραντ», «Ουράνους τής Μόσχας», «Τό Ουράλια σφυρηλατούν τή Νίκη», «Άμυνα στο Λένινγκραντ».

Υπάρχουν και τέσσερα φιλμ Ιστορικά τά όποια ως γνωστόν ο Ρωσικός προεόχειν όλος ιδιόπτερος. Οι τίτλοι των τεσσάρων αυτών έργων είνε οι έξης: «Σουδόροφ», «Κουτούζωφ», «Χμυλνίκου» και «Ιβάν ο Τρομερός».

Κάτι όμως πού περιμένουν με άνυπομο- νωσία οι φίλοι τής όθνης είνε οι κωμω- δίες και φάρσες τής ρωσικής παραγωγής. Τό είδος αυτό είνε κάτι τό νέο για όλους μας και δικαίως πολλοί είνε περίεργοι να ίδούν πως ένοούν τό χιούμορ ο Ρωσός.

Ιδού οι τίτλοι των ταινιών αυτών: «Ο Άντάν 'Ιδανόιτς θυμώθει», «Σβέτλ», «Ο Νορρεντίν Χότζα σ' α Μπουσάρα», «Μασκο- ράτα», «Ο άμαρτίας τού άέρου».

Στόν ίδιο κατάλογο των ρωσικών φιλμ, υπάρχουν και πέντε μουσικά ρομάντς: «Περιμένοντας», «Μουσική Ιστορία», «Τοι- μενικό Ειδύλλιο», «Κονσέρτο - Φίλι», και «Βάλα - Κονσέρτο».

Τέλος ο κατάλογος κλείνει με δυο βιο- γραφικά φιλμ σχετικά με τή ζωή και τή δράση του μεγάλου άνδρος τής Σοβιετι- κής Ένώσεως, Λένιν. Τό πρώτο μ' ας παρουσιάζει τόν «Λένιν σ' α 1918» και τό δεύτερο τόν «Λένιν τόν 'Οκτώβριο».

Καθώς βλέπετε ο πόλεμος δέν περιώ- ρισε καθόλου σκεδόν σ' α Ρωσία τήν πα- ραγωγήν κινηματογραφικών ταινιών και μά- λιστα έκλεκτών ως έπί τό πλείστον.

Άπό τά φιλμ αυτά άρκέτα θα παιχθούν και στήν Άθήνα, ώστε θα μπορούσαν να τά άπολαύσουν και οι κινηματογραφόφιλοι Άθηναίοι.

IPEN NTAN

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

— Νομίζω ότι σ' αυτό συν- τελεί και τό όνομά μου! Εξή- σπαινε Είρηνη, καθώς έα γνωρίζετε. Παρά τήν έπικρατούσα αντίληψη ότι διατρεί τό όνομά της από υπερβολή για τήν άστική καταγωγή της, ή ίδια ή 'Ιρέν όμολογεί ότι δέν τό άλλαξε γιατί τό θεωρεί τυχερό, δε- δομένου ότι και τό πρώτο έργο στο ό- ποιο ένεφανίσθη στο Μπρόντγουάι έ- φερε τόν τίτλο «'Ιρέν».

Τό μόνο πράγμα πού φοβάται είνε τό ναυάγιο. Μόλις βρεθεί σ' έ πλοίο, πριν άκόμη τοποθετηθ' α άποσκευές της, φροντίζει να έξασφαλίσ' α σω- σίδιο. Ο φόβος αυτός της έχει μείνει άπό τότε πού μικρούλα άκόμη κινδύ- νευσε να πνιγί σ' ένα ταξίδι πού έ- κανε μαζί με τόν πατέρα της.

Η «άριστοκράτισσα» βεντέττα περ- νά τίς ελεύθερες ώρες της σ' α μονα- χική θαυμασία βίλλα της, όπου περι- ποιείται τά λουλούδια τού κήπου της, διαβάσει, ή παίζει γκόλφ με τήν πα- ρέα της. Της άρέσει να περνά ώρες όλόκληρες έαυλωμένη σ' α μιά πολυθρό- να τού ιδιόπτερου δωματίου της και να ζή μόνη με τίς σκέψεις της.

— Η άυτοσυγκέντρωσις είνε για μένα κάτι τό άπαραίτητο, λέγει ή 'Ιρέν. Νομίζω καλά πως μ' α χρειάζεται περισσότερο συγκέντρωσις και σκέψις παρά αίσθημα. Προσπαθώ πάντοτε να ά- νωλύ τους ρόλους μου και να προσεγγίζω σ' α τον χαρακτήρα τού προσώπου πού πρόκειται να υποδυθώ, όπως όποτε, όταν παίζω, να έχω τό συναίσθημα ότι ζω πραγματικά τόν ρόλο μου.

Τελειώνοντας αναφέρουμε ότι ή 'Ιρέν λατρεύει τό Χόλλυγουντ και τό θεωρεί ως ιδέωδη τόπο για άυτοσυγκέντρωσις και έργασια!

100

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στο χρηματοκιβώτιο. Το χέρι του απλώθηκε προς την κλειδαριά. Τα δάχτυλά του άγγιξαν τη βέση των κλειδιών...

Ο Ντιντιέ πρόλαβε να του πιάσει το χέρι. Τον έσπρωξε όμως μακριά ο Ρενέ, με μία βράουση κίνηση:

— Άθλιο! φώναξε ο Ντιντιέ. Τι πιάς να κάνεις! Φεύγα γρήγορα από δω μέσα!

Κατάχλωμος, με σφιγμένα δόντια, λυσσώντας απ' το κακό του, ο Ρενέ τραύλισε:

— Άρπεις, λοιπόν, να με βοηθήσεις; — Φεύγα σου λέω! — Είπε η τελευταία σου λέξη! — Φεύγα γρήγορα σου είπα!

— Ε, όχι, λοιπόν! Δεν θα βγω από δω μέσα αν δεν πάρω αυτό που αρνείσαι να μου δώσεις. Ναί, δά το πάρω μόνος μου!

Ο Ντιντιέ τον κυτούσε σαν άποστολόμενος. Δεν είχε τη δύναμη να κινηθεί, να προλάβει τη συφορά που τον απειλούσε.

Και ξαφνικά — σαν μέσα σ' ένα κακό δεινόρο — είδε τον αδελφό του ν' ανοίγει το χρηματοκιβώτιο.

Ένας δυνατός πόνος του έσχισε την καρδιά. Άρπασε μία κραυγή φρίκης και δόνησε:

— Ω, Ρενέ! Ρενέ! Τι κάνεις; — Ενοώσε να του φεύγει απότομα κάθε δύναμη αντίστασης, κάθε θέλησης.

Σχεδόν ξένοτικτο, ώριμης προς το μένος του Ρενέ και προσπαθώντας να κλείσει την πόρτα του χρηματοκιβωτίου, απ' το άνοιγμα της οποίας έφαιναν τα χρυσά νομίσματα και τα τραπεζογραμμάτια.

— Άθλιο, τι πιάς να κάνεις! φώναξε με σπασμένη φωνή, που έμοιαζε περισσότερο με ικεσία.

Επάνω στον παροξυσμό της βιασύνης του, ο Ρενέ, θαυματούμενος απ' τη λύπη του χρυσάφιου, τον έσπρωξε με δύναμη παράφορη:

— Άρπασε με, άρπασε με, είς' άλλως... Ο Ντιντιέ τον είδε, με δόντια σφιγμένα, με μάτια έξω απ' τις κόγχες, το χέρι υψωμένο απειλητικά, έτοιμο να χτυπήσει.

— Σκότωσε με, μη γίνεσαι όμως κλέφτης! του φώναξε.

Ο Ρενέ γέλασε σαρκαστικά.

— Για να σωθί κανείς τολμά τα πάντα... ελπε.

— Θα πιάς χαμένους, δυστυχισμένε! — Εσύ θάσαι αιτία Τραβήξου πίσω!

— Ποτέ!

Ο Ντιντιέ, γαντζώθηκε απειλισμένα από τα ρούχα του αδελφού του και προσπαθώντας να τον τραβήξει μακριά. Τότε, τρελλός από θυμό ο Ρενέ στράφηκε, άρπασε απ' το λαιμό τον αδελφό του και μία άγρια πάλη άρχισε μεταξύ τους.

Δεν κράτησε πολύ η πάλη αυτή. Ο Ντιντιέ, έπεσε κάτω αναίσθητος, χωρίς ν' αφήσει ούτε του αδελφού του.

Ο Ρενέ, στάθηκε σαν χαμένος πάνω απ' τον αδελφό του.

— Διάβολο! Μήπως τον σκότωσα;... τραύλισε.

Έσκυψε και άφουγκράστηκε.

Η άναπνοή του Ντιντιέ άκουγόταν σιγανή.

Ο Ρενέ χαμογέλασε και γέλασε:

— Λιποθύμησε μόνο... Τόσο το καλλίτερο. Θά μ' αφήσει να κάνω άνερόχλητος τη δουλειά μου.

Πλησίασε το χρηματοκιβώτιο, το άνοιξε δι' άπλάτα κι' άρχισε να γεμίζει τις τσέπες του... Ο Ντιντιέ, που είχε ανακτήσει στο μεταξύ τις αισθήσεις του, προσπάθησε να συρθεί προς το μέρος του. Με πολύ κόπο, το κατάρρωσε τέλος. Τον άρπασε από το πόδι κι' άρχισε να τον τραβά...

— Δυστυχισμένε! Θέλεις να σ' αποτελειώσω, λοιπόν; Άφασε με! του φώναξε ο Ρενέ.

— Κλέφτη! Κλέφτη! τραύλισε με κόπο ο Ντιντιέ.

— Σιωπή, ήλιθιε!

Κι' έκανε να του καταφέρει μια κλωτσιά στο στήθος. Συγκρατήθηκε όμως...

Την ίδια στιγμή, το αίμα πάγωσε στις φλέβες του. Είσε την πόρτα ν' ανοίγει.

Καθώς έστρεψε το κεφάλι, αντίκρυσε τον κ. Σαμπρύ.

Άρπα, βήμα προς βήμα, σαν κυνηγημένο θηρίο, όπισθοχώρησε προς τον τοίχο, έτοιμος να πληρώσει πολύ ακριβά τη ζωή του.

Έφτασε ως το βάθος του γραφείου, συνάντησε το τραπεζί, στρίχθηκε επάνω του, τα δάχτυλά του έψαξαν στα τρυλά, έπιασαν ένα κομμάτι χυτοσίδηρου, απ' τα δειγμάτα του έργουσαίου. το άρπασε, τσούφιζε νευρικά και με τα νύχια άναστατωμένε, περίμενε το θύμα του.

Κατ' άρχάς ο κ. Σαμπρύ δεν τον πρόσεξε. Έφερνε στον Ντιντιέ την άπάντησι που του είχε υποσχεθεί και φαίνονταν χαρούμενος για την εύτυχιά που θα χάριζε στον νεαρό συνεταίρο του.

Συλλογιζόταν επίσης την Κολέτ, την άγαπημένη άνεψιά του που έλάτρευε τόσο. Η εύτυχία του ενός θα ήταν εύτυχία και του άλλου. Έκανε επί τέλους εύτυχιμένα τα δυο αυτά παιδιά.

Με πόνη χαρά θα τον υποδεχόταν σε λίγο στο σπίτι η Κολέτ. Και τι τρέλλες θάκανε όταν της άνήγγελε την άποφασί του. Τα ώραια γολαντά μάτια της θα φωτίζονταν από ένα χαρούμενο φως της υπέρτατης εύτυχίας.

Θά ριχνόταν επάνω του γεμάτη εὐνομοσύνη, θα τον γεμίζει φιλία, θα τον άγκαλιάζε με άπεριτη τρυφερότητα, δεν θα έφερε πώς να τον ευχαριστήσει.

Αυτά όλα σκεφτόταν ο κ. Σαμπρύ καθώς μιλούσε στον γραφείο, γι' αυτό και το πρόσωπό του ήταν γελαστό και χαρούμενο.

Ξαφνικά καρφώθηκε στη θέσι του αντίκρυζοντας κάτω τον Ντιντιέ.

Άμέσως όμως ανάκτησε την ψυχραιμία του κι' έσπεσε κοντά του.

— Τι έπαθες παιδί μου; τραύλισε.

Ο νέος άνασφάλως το κεφάλι. Ο κ. Σαμπρύ, αντίκρυζοντας το κατάχλωμο πρόσωπό του με τ' άλλοιμένα χαρακτηριστικά, τρώμαξε.

— Μά, τι έπαθες, λοιπόν, Ντιντιέ; — Ο Ντιντιέ καταδύονταν μία μεγάλη προσπάθεια κατάφερε ν' άνασκησθή στα γόνατα, να μ' άβραχη φωνή, που μόλις έβγαίνει απ' τον λάρυγγά του ψιθύρισε:

— Κύριε Σαμπρύ! — Παιδί μου!

— Μή με κατηγορήσετε... δεν είμαι εγώ ο ένοχος, σάς το όρκίζομαι.

— Ο ένοχος;... — Πρό δόλιγος σας είχα ζητήσει το χέρι της δίδος Κολέτ... Τώρα, ο γάμος αυτός εινε πια άδύνατος και άπορούω την αίτησί μου... Πάντως θέλω να έξερετε ότι είμαι ένας τίμιος άνθρωπος.

— Μά, περί αυτού δεν άμφέβαλα ποτέ... — Και όμως,

— Έπεισε το χέρι του προς το άνοιχτό χρηματοκιβώτιο.

— Κυτάχτε! τραύλισε.

Ο κ. Σαμπρύ τινάχτηκε απ' τη θέσι του, άφρονισμα μία κραυγή τρόμου:

— Άθλιο!

— Μας έκλεψαν!

— Ναί. Και θέλω να σάς έξηγήσω ότι δεν έλυναι καθόλου ύπευθυνος γι' αυτή την κλοπή. Θά ποτιμούσα να είχα πεθάνει γ' όλες φορές παρά να σάς έναναδά και νάμαι άναγκασμένος να υπερασπισθώ τον εαυτό μου...

— Μά, γιατί να τον υπερασπισθείς; Ποιος σε κατηγορεί; Δεν έξερεις ποιος εινε ο ένοχος;

— Ο Ντιντιέ δίστασε.

— Γιατί δεν άπάντας;

Κι' έπειδή ο νέος έξακολουθούσε να σιωπά, ρώτησε έκπληκτος:

— Μά, τι συμβαίνει, λοιπόν; Τι μυστήριο εινε αυτό;

Καθώς όμως έρωξε δλόγους τα βλέμμάτα του, έμεινε σαν χαμένος αντίκρυζοντας μπροστά του, κάτωχρο, με άλλοιμένα χαρακτηριστικά, τον Ρενέ Λαθέρν...

Τότε, σαν να σκόπηκε ξαφνικά ένας μαυρός πέπλος μπροστά απ' τα μάτια του, κατάλαβε όλα, μάντεψε τα πάντα.

Για μία στιγμή έμεινε άκίνητος, άναποφασιστος στη θέσι του, με το χέρι υψωμένο προς τον ένοχο.

— Εσύ είσαι, λοιπόν, ο κλέφτης; φώναξε. Και όστερα από μία μακριή, θανάσιμη σιωπή, πρόσθεσε:

— Έφτασα, λοιπόν, επάνω στην ώρα! Ο έσος μ' έστειλε. Θάχης μαζί μου να κάνης...

Ο Ρενέ σήκωσε τα μάτια του και κάρφωσε άπειλητικό το βλέμμα του επάνω στον κ. Σαμπρύ.

Ο γρηναίος έργοστασιάρχης άνατρίχιασε. Και για πρώτη φορά κατάλαβε ότι ήταν χαμένος... Τρομοκρατημένος, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω, τραυλίζοντας:

— Έλεεινέ, πώς τόλμησες...

Προσπάθησε να φωνάξει, να καλέσει βοήθεια. Ο φόβος του όμως του έπνιγε τη φωνή μέσα στον λάρυγγα.

Απ' το στόμα του βγήκε μία υπόκωφη κραυγή.

Η άγωνία του τον παρέλυσε και τον κάρφωσε, άνικανο για κάθε κίνηση, στη θέσι του.

Συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις, σε μία τελευταία προσπάθεια, και έκανε να προχωρήσει προς την πόρτα.

Την ίδια στιγμή όμως ο Ρενέ μ' ένα πήδημα βρέθηκε πλάι του και του κατάφερε κατακέφαλα ένα τρομερό χτύπημα με το κομμάτι του χάλυβα που κρατούσε στα χέρια.

Ο κ. Σαμπρύ έμεινε για μία στιγμή όρθιος. Κι' όστερα, κύλησε καταγής νεκρός, μέσα σε μία λήνη αίματος...

Μέσα στα λίγα λεπτά που κράτησε η σκηνή αυτή, ο Ντιντιέ έζησε τον πιο τρομακτικό έφιάλη της ζωής του. Είχε καταφέρει να σηκωθεί όρθιος και γαντζώμενος πάνω στον Ρενέ. Φώναζε:

— Ρενέ... Ρενέ...

Μία γροθιά που δέχτηκε κατάμουτρα τον έκανε να ένακυλισθή κάτω και να σωπάσει.

Στο μεταξύ ο Ρενέ έτρεξε στην πόρτα της αούλης, την άνοιξε και βγήκε έξω τρέχοντας...

Πέρασαν μερικά λεπτά νεκρικής σιγής.

Όστερα, ο Ντιντιέ συνήλθε από το χτύπημα και άνοιξε τα μάτια. Αναζήτησε παντού τον Ρενέ. Δεν βρισκόταν πουθενά. Και η πόρτα από την οποία είχε φύγει ήταν κλειστή.

Μηχανικά, το βλέμμα του έπεσε επάνω στο πτώμα που κειτόταν πλάι του.

Κατέβαλε μία προσπάθεια να σηκωθεί. Με κόπο το κατάρρωσε. Σύρθηκε προς το πτώμα του θείου της Κολέτ, το άνασκήωσε με δυσκολία και είδε το κεφάλι του άνοιγμένο, βαμμένο στο αίμα, παραμορφωμένο...

Έβαλε το χέρι στην καρδιά του, στάθηκε για λίγο άκίνητος, κι' όστερα, σαν τρελλός, άρχισε να φωνάζει:

— Νεκρό! Είνε νεκρός. Θέε μου! Δεν ήξερε πια τί του γινόταν. Τι να κάνει, πώς θα ένεργήσει, πώς να φερθή; Τα είχε χάσει όλα.

Άσυναίσθητα, πλησίασε στην πόρτα, την άνοιξε, διέσχισε το διάδρομο, όστερα τα έργαστήρια.

Περπατούσε σαν μεθυσμένος, σαν χαμένος, τρικλίζοντας, παραπατώντας.

Και κάθε τόσο άνοιγε το στόμα του και φώναζε:

— Τον σκότωσαν! Τον σκότωσαν. Μά, η φωνή έβγαίνει σαν ρόγχος απ' το λάρυγγά του.

Κατάπληκτοι, οι έργατες μαζεύτηκαν δλόγους του και τον κυτούσαν μη καταλαβαίνοντας τίποτε.

— Τι συμβαίνει; Τι έπαθες; άναρωτιόντουσαν περιέργοι.

Ο Ντιντιέ διέσχισε το έργοστάσιο, χωρίς να δώσει σημασία στους έργατες, βγήκε στην αούλη, όστερα στο δρόμο...

Τραβούσε στην τύχη, χωρίς να ξέρη ποθι πηγαίνει, χωρίς προορισμό...

Από μακριά έξαώρισε τη σιλουέττα του μικρού σπιτιού της κ. Λαθέρν. Όστερα, την κομψή βίλλα του Σαμπρύ. Ένας δυνατός πόνος του έσχισε την καρδιά...

Και για πρώτη φορά, συναισθανθηκε την τραγική θέσι του. Για πρώτη φορά σκέφθηκε την Κολέτ, την άγαπημένη μηνοτή του, την λατρεμένη που θα τον περίμενε με άγωνία και την οποία ήταν μοιραίο να μην ένασθί ποτέ πιά...

Ο πόνος του ήταν τόσο δυνατός, τόσο δάσταχτος, που νόμιζε πως δεν β' άντεχε περισσότερο σ' αυτόν... πώς θα πέθαινε.

Άνοιξε μ' άπελπισία τα χέρια του, προς το μέρος του άγαπημένου σπιτιού, όπου για πάντα θα έμεινε η δυστυχία, κι' άφησε μία κραυγή άπογνώσεως:

— Καλή μου Κολέτ!

Κι' έπεσε πάνω στο λιθόστρωτο, άποκαμωμένος, έξουθενμένος...

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Όλος ο κόσμος έκτιμοσε τον κ. Ντεμαρέ. Πολλές φορές του είχαν προτείνει να τον προσάγουν μεταθέτοντάς τον άλλου. Δεν είχε δεχθί με κανένα τρόπο.

Ήταν ένθουσιασμένος με την έξοχή που έμεινε, στα περίχωρα, σ' ένα χαριτωμένο σπιτάκι.

Η γυναίκα του, ένας τύπος ήουχης νοικοκυράς, που άφενεργε τον δούρο και την έπιδείξι, ήταν άνθουσιασμένη από το ήρεμο αυτό περιβάλλον.

Μέσα στο άπνομο αυτό σπιτάκι, μπορούσε να κλαίει μη την άνεισι της χωρίς να φοβάται την παρορία άκανεώς άδικοκρίτου. Και ήσαν, πολλές οι ώρες της θλίψεως γι' αυτήν, γιατί το γλυκό νεανικό πρόσωπό της ήταν αλσικωμένο από βαθιές ρυτίδες πόνου.

Με κόπο θ' άνεγνώριζε κανείς στο κορσάμένο πόσσοπο της γυναίκας το κ. ελασγελώς την χαριτωμένη Ζαννί που παρελθόντος.

Κι' όποιος την έβλεπε έτσι πρόωρα γερασμένη, καταβελημένη, σκεφτόταν άμέσως:

— Φαίνεται ότι υπέφερε πολύ στη ζωή της αυτή η γυναίκα.

Πραγματικά, η άμοιρη Ζαννί δεν είχε έχασει ποτέ την τρομερή εκείνη ήμερα της ζωής της, που ο σούγνος της την άρπασε μέσα από τις φλόγες για να την σώσει... Και η θλίβεση άνάμνησι του παιδιού που είχε γεννηθεί μέσα στις φλόγες και που τόσο άστοργα έγκατέ-

λεψε — όπως νόμιζε — μέσα στο φλεγόμενο σπιτί, την κυνηγούσε άδίκαια σαν βραχνάς.

Το μαρτύριο που υπέφερε την τραγική εκείνη ήμερα και τις ήμέρες που άκολουήσαν άβήσανε να την κάνει να χάσει τα λογικά της. Μά αν ο πόνος δεν της χάριζε την παραφροσύνη, άφησε όμως βαρεία στην ψυχή και το σώμα της την άνεξίτηλη σφραγίδα του.

Όταν η Ζαννί, άφω άνάσμως, έφυγε από το φλόζένο σπιτί της κ. Ζάμπ, ήταν γερασμένη κατά δέκα τουλάχιστον χρόνια.

Επί πολλές ήμέρες τριγύριζε σαν χαμένη μέσα στους έρημους δρόμους. Μία άλλοκοτή δύναμις την τραβούσε συνεχώς μπρος στο έρεπωμένο σπιτί της. Στεκοταν ώρες δλόκληρες κυττώντας τις μαυρισμένες πέτρες, σαν να έλε να τους άποσπάσει το μυστικό που της κρατούσαν, το μυστικό του χαμένου παιδιού της.

Άραγε είχε πεθάνει μέσα στις φλόγες; Άραγε είχε έπιζήσει, είχε σωθί από κανένα; Είχε ρωτήσει τον Γκοστον:

— Δεν είχε μείνει κανείς μέσα στο σπιτί, όταν φύγαμε;

— Κανείς, εύτυχώς, γιατί όταν κατέβαινα τις σκάλες το σπιτί γκρεμίστηκε.

— Κανείς; Είσαι βέβαιος;

— Πολύτως.

— Αί!

Και σκεπτόταν:

— Άραγε υπέφερε πολύ το παιδάκι μου; Ένώ εγώ η μητέρα του το έγκατέλειψα; Άραγε ήταν άγριο, κορίτσι;

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν ήξερε.

Είχε προσπαήσει άπειρες φορές να μάθι κάτι για το παιδί της. Μάταιος κόπος... Κά έμέρες πηγαίνε στο έρεπωμένο σπιτί, το τριγύριζε, ρωτούσε, έρευνούσε, χωρίς κανένα όμως αποτέλεσμα.

Και γυρνούσε στο σπιτί τσασκισμένη απ' τον πόνο, σκατωμένη απ' την άγωνία.

Σιγά-σιγά η άγωνία αυτή της κλόνισε την ύνεια.

Ο κ. Ντεμαρέ κατάλαβε ότι έπρεπε να την άπομακρύνι απ' τα μέρη αυτά που της έφεραν τόσο άυνηρη άναμνήσεις.

Έγκαταστάθηκε λοιπόν σε μία έσοχη, όπου άγορσε ένα μικρό έσοχικό σπιτάκι...

Τις όχ-ές ενός ποταμού και κατοίκησε εκεί με τη γυαίκα του.

Ο Γκοστον έπωφελήθηκε τότε της εύκαιρίας να ξεληρωθή ένα παλιό χρέος που ένωιδε ότι είχε άπειναίσι της κ. Ζάμπ. Και την παρακάλεσε να δεχθή τη υεία της ευωρούς στη νέα του κατοικία.

Η Ζαννί δεν έμαθε αυτό το σάξδιο παρά άφω έπραγματοποιήθηκε. Δεν μπορούσε έτσι να το άποτρίψι. Κι' έπειτα, με ποιά πρόσαι; Πώς μπορούσε ν' άρνη γ' τις ύπηρεσίες της καλής κ. Ζάμπ, χωρίς να έγερη ύπονοις η στάσις της αυτή;

Ότε είχε συμφέρει να κάνει έχθρα της την γυαίκα αυτή που μ' ένα λίγο της μπορούσε να την καταστρέψι...

Όταν, για πρώτη φορά την αντίκρυσε μέσα στο σπιτί, λίγο έλειψε να ληστούμη. Άπότα μάλο το κακό παρελθόν έναυχρησε στη μνήμη της, όλες οι πονεμένες ήμέρες που πέρασε, όλη η όδυνη που της σπάρσε την καρδιά.

Και όμο την ήμερα εκείνη κατάλαβε ότι η σκαληρή άνάμνησι του παρελθόντος δεν θα την έγκατέλειπε πιά, θα την άκολουούσε έπιμονα και σά την βασανίζει διαρκώς. Θά ήταν γι' αυτή μία διαρκής τωγιά για το σάμά της που διέπρεπε στο παρελθον και μία συνεχής άπειλή για το μέλλον.

Από δω και μπρος, η παρουσία της κ. Ζάμπ μέσα στο σπιτί της, έα της ήταν μία όδυνηρη ύπενύμνισι του παρελθόντος.

Και, πραγματικά, οι μέρες της άρχισαν να περνούν εφιαλτικές. Δεν ύρισκε πούθενά ήσυχία και μία παράξενη νευρικότητα την κατείχε...

Όρες-ώρες κλεινόταν μόνι στο δωμάτιο της και σκεπτόταν:

Θέε μου, ποθι πά αυτή η κατάσταση; Ο άντρας μου θα παραξενευθί μία μέρα για τη στάσι μου, θα μω έζητη έξηγήσεις...

Η ζωή της σιγά-σιγά έγινε άνυπέρφορη στη σκέψι αυτή. Διαρκώς περιεμε το κακό, την άποκάλυψι του τρομερού μυστικού της απ' το σούγνο της...

Εύτυχώς, ο κ. Ντεμαρέ, άποσχολημένος με τις πολλές δουλειές του, δεν καθόταν να προσέχι τίποτε.

Βέβαια έλάτρευε τη γυνίκα του. Δεν είχε άναυχησει όμως ποτέ για την νευρικότητα και την θλίπι που την έπιανε τόσο συχνά, γιατί νόμιζε ότι ήξερε την άφορμή τους.

— Έπασε η δυστυχής — σκεφτόταν — Ένα τόσο δυνατό κλονισμό την ήμερα εκείνη που κινδύνευσε να καθί μέσα στα φλογισμένα έρείπια, που εινε ζήτημα αν θα μπορούέ ποτέ να συνέλθι.

Κατ' άρχάς είχε προσπαήσει να της άπασχολήση τη σκέψι άλλω, έβγαίνε τακτικά μαζί της έξω, την πηγαίνε όπου μπορούσε για να διασκεδάσει. Μάταιος κόπος. Η Ζαννί δεν έδιασκεδούσε. Μάταιος κόπος.

Άπεναντίας στενοχωρεόταν καιμια βελτίωσι. Άπεναντίας στενοχωριόταν περισσότερο, Η συνεχής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Τό κρησφύγετο ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Στο μυστηριώδες Μπερχτεσγκάντεν

Στη μέση της πιο γραφικής και της πιο δμορφης περιοχής της Νοτίου Βαυαρίας, μία λωβία γής ήπικους και πλατύς δέκα περίπου χιλιομέτρων εινε η πιο όχυρα τοποεία της Γερμανίας. Έκει άκριβώς, άνάμεσα σε ψηλά δέντρα με πυκνά φυλλώματα βρίσκεται το «Έξοχό σπιτί» του Αδόλφου Χίτλερ, το περιήωμο Μπερχτεσγκοφ στο μυστηριώδες και άπληωστο Μπερχτεσγκάντεν. Ο ύιος ο τρελλός Φύρερ, όταν μιλούσε στους φίλους του γι' αυτή την περιοχή, συνήθιζε να λή ότι είχε μία «μικρή έσπαι στο βουνό»...

Τό έσοχικό σπιτί του Χίτλερ εινε ένα μεγάλο οικόσημο, έπιλωμένο με πολυτέλεια. Έχει όλες τις σύγχρονες άνάσεις και έξωριστές μικρές κατοικίες για το πολυάριθμο ύπηρετικό προσωπικό.

Αίτια άκριβώς σ' αυτό βρίσκεται η θρυλική «έσοφωλή» του, το παράξενο κι' άποσέλαστο κοσμήγητό του: εινε μία μικρή έπαυσις χτισμένη στην κορυφή ενός άποκρημνυ βράχου που ύψωνεται απότομα επάνω σ' ένα ύψηλο κι' άγριο βουνό. Η «έσοφωλή» αυτή άποτελείται από ένα κοιτάνα, μία κουζίνα, μία αίθουσα ύπαισης κι' έναν τσάματό έξωσπη, απ' όπου ο Χίτλερ μπορεί να βλέπη, πέρα από τα βουνά, την ύδιαίτη πατρίδα του, την Αυστρία.

Όλη ώρα η περιοχή, από το Μπερχτεσγκάντεν ως τα μικρά χωριά του Χάλτουν και του Γκνιδνί έξεκινώθι από τους κατοίκους της, που ήσαν ως έπί το πλείστον χωικοί, και οι σωματοφύλακες του Χίτλερ έγκατεστάθησαν στα σπία τους. Όσο για τους έξωμωτικούς αυτών των πραιτριανών, καθόνταν στα έξωδοχά, έδω κι' έκει, γιατί άλλοτε η περιοχή αυτή ήταν ένα από τα περιήωμότερα τουριστικά κέντρα της Γερμανίας.

Είσιμοι μηχανικοί έργάζθησαν άρεκτά καιρό για να κάνουν άπρόρητη αυτή την ήσοχη περιοχή. Δυό χιλιάδες Πολωνοί και Ράσοι αχμώλατοι πολέμου ύπνωμέναν το έδαφος, έσκαφαν ύπνεγες στοές μέσα στους βράχους κι' έκρυψαν μεγάλες ποσότητες δυναμιτός μέσα στα βάσις σπηλας του Ούντερμπεργκ, ενός βραχώδους βουνού που βρίσκεται ένα χιλιόμετρο μακριά από το Μπερχτεσγκοφ, το έσοχικό σπιτί του Χίτλερ.

Έτσι, το βραχώδες αυτό βουνό έγινε ένα τρομερό κι' άπόρρητο φρούριο, με κανονία και άνατριαιτικά πυροβόλα. Για να φάση κανείς στίς στοές του και στα μυστηριώδη ύπνεγιά του, πρέπει ν' άκολουθήσει δυό δρόμους. Είτε πρέπει να υπή από την κορυφή του βουνού και για να το κατοράσθι αυτό πρέπει να χρησιμοποιήσι ένα έλ-κόπτερο, για να ύπορρη να προσγειωθή κατέωρα, είτε από μία είσοδο που έχει γινεί στη μέση ενός άποκρημνυ βράχου ύψους χιλίων μέτρων!

Πολύ δύσκολο εινε να φάση κανείς στην «έσοφωλή» του Χίτλερ. Πρέπει ν' άκολουθήσι ένα δρόμο με άνορθιμητες στροφές, μικρούς βόδες περίπου χιλιομέτρων, που έχει κατασκευασθί άπάνω στο βρέχο.

Ο δρόμος αυτός στοματιά στην είσοδο ενός τούνελ που έχει μία κλειστή και δίτηλη μπροτίνη πόρτα. Στο βάθος του τούνελ βρίσκεται ένας εύρύχωρος άνελοσπάρης, του οποίου τα τοιχώματα εινε σκεπασμένα με χάλκινες πλάκες. Ο άνελοσπάρης αυτός άνεόσινε 150 περίπου μέτρα για να φάση στο κρησφύγετο του Χίτλερ.

Στα ύπνεγιά του Ούντερμπεργκ έχουν συγκεντρωθί τεράστιες ποσότητες από τρόφιμα, νερό, όπλα και πυρομαχικά. Τα ύπνεγιά αυτά, που εινε ήλεκτροφωτισμένα και που έχουν πάντα καθαρό άέρα, χωρίς σε είδικά μηχανήματα, περιλαμβόναν γραφεία και κοιτώνες για έξηνα πρόσωπα.

ΠΡΑΥΤΙΜΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καίμετά τα αὐτὰ τὸ ταχύτερο. Εἶνε σωτήριο.

Τότε ἡ Βιάρνα κατέβηκε, ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ πύργου καὶ μурμούρισε:

Πέρασε ένας χρόνος. Κά-
 κάποιο πρωί, ο Τεγκόχ είδ-
 στον δριζόντια τρία πλοία μ-
 άνοιγμένα τὰ πανιά τους, πα-

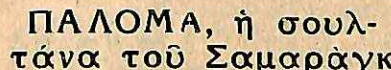
Αὐτὰ ἔλεγε ἕνα παλιὸ χι
ρόγραφο, τοῦ ἀνακάλυψαν
ἀρχαιολόγοι καὶ τοῦ διαφώτι
ἐπὶ τέλους ἕνα μυστήριον π
τοῦ ἀπασχολοῦντος τὸ

ANT: 131

Τὸ σημεῖωμα

Με μάτια γουρλωμένα αντίκρουσε
φωτογραφία του όφρου Ρότσερ, πην
ποία πλασίωνε ή είδοις ότι είχε συ

ταξε εξω απ' το ανοικτο παυσαυρο
κομματάκια εκείνα, εάν νά έδιωχνε μ
ζι μ' αυτά όλα τὰ τρελλά της όνειρα
ΤΖΑΙΗΜΣ' ΕΛΙΣΣ

τῶν Ὀλλανδικῶν Ἰνδιῶν. Ὅσοι τὸν
 γνῶρισαν λένε πῶς ἡ θεά του ἦταν
 ἀποκρουστική. Εἶχε μακρὰ μαλλιά
 ποὺ ἐπεφταν στοὺς ὕμους τοῦ κε-

νά χάνεται για λίγο καιρό. Ο Ρουγκέζ μαστίγωνε τις γυναίκες της φοβέριζε τον γέρο σουλτάνο και στο τέλος έφευγε τρίζοντας το

Ο κουρσάρος, ολόχαρος, άκο-
λούθησε την Παλόμα στο σουλτανά-

του 1861 στο μεσείο κατάρτι τα
πειρατικού καραβιού του.

Μία παληά υπέθεσις... 'Αθανασοπούλου

Οἱ δύο γυναῖκες κατέθεσαν ὅτι κοιμῶντόσαν στο
διπλὸν δωματίο ὅταν μιὰ σπαστική κραυγὴ τὴς
ἔκανε να τινάξουν ἀπ' τὰ κρεβάτια τους:
— Βοήθεια!... Πῆ/να, μὲ σκοτώνουν!...

σαν σὲ θάνατο, ἡ συζυγοκτόνος ἡ ἐποία διατηρεῖται
σε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆ ψυχραιμίας της.
ποθύμπος φωνάζοντας: «Τι μούκανες, μπέρτα!».

δικαστική απόφωσις:
 'Η Βασιλική καὶ ἡ Δέσποινα Δεσποτάκη ἦσαν
 πρῶτες γυναῖκες ποὺ καταδικάσθηκαν εἰς θάνατον
 σὲν 'Ελλάδι.

Στην κούνια

Σμυρνιές και παλαιοκρίσιες θα κάνουν σήμερα στο σπίτι της Έφταλίας την "Αι-Γιωργιτική κούνια".

— Φέτο, Κωστούλα μου, έπειδη ήπρεσε τ' "Αι Γιωργιού το Βαγιανοδόμαδο και δεν γιορτάστηκε, δε μπόρεσα να σας καλέσω, να κάνω τ' αντίτι, και τη σκάσι μου, έλεγε η Έφταλεια.

— Αχ! Έφταλεια μου, σε πιστεύω, γιατί ξέρω πως σ' άρεσουνε κάτι τέτοια, και δεν μπορείς αν δεν κάνεις το Σμυρνείο.

— Να σου πω ευαίμα τη συχωρεμένη τη μάνα μου που μου έλεγε: «Κόρη μου, χήσης χρονίσης πάντα τ' "Αι Γιωργιού πρώτη σου δουλειά νάνε να κάτσης σε κούνια! Εί-νε ένα κι' ένα, κάνει καλό για τη μέση». Γι' αυτό κι' ε-γώ σήμερα κάλεσα ούλες τσού μαγαλιώτισσες νάρθουν να θωπήσουν τα λεύτε-ρά τους, και όσες παλι πατήρουν να γη-τευτούνε.

Και πραγματικά σε λίγο μέσ' το μπαξέ της, κάτω από το μεγάλο πλατάνο, ποχέ περάσει ένα χοντρό παλαμάρι για την κούνια, μαζεύτεκανε η Ρίνα απ' το "Αργος, η Κατέρω απ' τον Άστακό, η κερά Δημή-τραϊνα απ' το Δακοφτό, η Τούλα απ' το Λιόπεσι, μια δασκάλα απ' το Δισβολίτσι.

Έξω από μέσα σ' έκλειν την κομοδόλασα, άφιδάρνε κι' οι Σμυρνιές, η Πασιθέα η "Αλτασσιανή, η Ροζονδέα η "Οδεμσιανή, η Χρυσάνθη η Κουκουτσάλα, η Μαρι-άνθη η Τρανταλά, η Στασάρα κι' η Κα-τινάρη του Ντουλγκέρη.

— Απόψε οι λωλο-Σμυρνιές φρενιάζανε, οι φρενιάζες και πάνε φιρί-φιρί για κουγιά, είπε η κερά Δημήτραϊνα.

Κι' εϋδύς χωριστήκανε σε δυο στρατό-πεδα.

Η Έφταλεια σέβεται κι' άβια πέρσσε τη μεγάλη πινακωτή τη μέσ' απ' τα σκαίνια και ξεφώνισε:

— Μικρό το σπίτι μά μεγάλη καρδιά, κο-ιάστε, καλέ μπουγιουρούμ! Ποιές θένε να κάτσουνε;

— Αμέσως οι Σμυρνιές που δεν είχανε ντε-ράνι, και νταγιαντιμό, καθήσανε, κι' η Πασιθέα με τη Ροζονδέα σαν πού νταβραν-τιομένης, είπανε το Χριστός "Ανέστη κι' έ-πειτα για να πικάρουνε τσού Παλαιοκρί-σιες σέρνουν τη φωνή τους λές και πη-γαίνουνε ρεϊκό λειψάνο, και τραγουδούν:

«Μήκηκαν μαρπ πηήκαν, τα γίδια στο μαν-τρί τα πρόστα στην στρουγγα Χρυσούλα μ'».

— Όλες απ' την άλλη παρτάει, όσο τσ' άκουνε να κογιονάρουν, φωτιές τρώνε και περμένουν άρδρα να τσ' έκδικηθούν.

Καλέ δε, δε κάτσουνε και μεϊς λιγάκι; Κι' έτσι λούτσο, λουτεμέσ' οι Σμυρνιές κα-τεθήκανε. Εϋδύς ποκορνα και παμπόνηρη η Έφταλεια έπειδη κάτι μισρήθηκε, τσ' έ-βαλε να καθήσουν άλλα, για καλό και για κακό, άφησε τσού δυο Σμυρνιές να λεί-πουν.

— Αμινεμένες κι' έτοιμες να τσού πλερώ-τισσες να τραγουδούν.

Βρέ Μαριάν, μένε να σου κερακλό-βαν κι' έμνε να σου κερακλό-βαν.

— Η Έφταλεια πικρή και ξεφώνισε: — Ηέοι, από πού κι' ως πού νέντε, νέν-τε τα δικά μας τραγουδιά; Πού τα μά-βατε;

Κι' η Ρίνα φασιακάρει τσ' απάντησε: — Είχαμε δοϋλες πρόσφυγες!

— Μωρή κουτοπολοφτηνόν, δε μωρή μο-δύτρα που θα μου πη πως είχαμε δοϋλες πρόσφυγες! Ξεφώνισε η Έφταλεια, και με τρόπο έβλεπε στην Πασιθέα και στη Ρο-ζονδέα που λείπαμε.

Κι' η Έφταλεια έβλεπε ευχαριστημένη τα χέρια τση.

— Αχ! φχαριστήθηκα. Έπεσε ξύλο που βάλανε και στά μανίκια τους!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΕΙΑ

Πολύ καιρό σκεδίαζε ο Πρόδρομος να ψωνίση παπούτσια. Κι' όσο ρωτούσε, τόσο νευρίαζε.

— Βαί, βαι γυναικα ακρίβεια μπέ. Χίτς μπέ ε-να ζιγδάρι παπούτσια ντέν ήμπορεϊ κανέναν να ήπειρνει. Είκοσι χιλιάδες λένε, είκοσι πέντε χι-λιάδες λένε, τριάντα χιλιάδες λένε, βαι, βαι, βαι κόσμος έτρελλάθηκε κουζούμ.

Καλύτερα ξυπόλητος παρά να πληρώση τόσα λεφτά. "Αλλά, τόν να γυνάε ξυπόλητος είνε μιά κουσάντα. Από δω τόν εξέταζε, από κεί τόν εξέ-ταζε, δεν τώρνε στόν λοναρισμό. Στο τέλος τόν ήπρε απόφασι να θυσίση τόν ποσό.

— Έτσι ένα απόγεμα ξεκίνησε για τόν παπου-ταϊόκο. Αν τόν έδωλες όμως τι ύψος είχε...

— Έτα, λίγο να τόν στρεσοκτυπίσεις θα σκόζε-ς. Η μουράκα κατεβαμένη, τα μάτια άγριεμένα, τα χείλια σουφρωμένα. Νόμιζες ότι ο παπουταϊός τού είχε σκοτώσει τόν πατέρα και τη μάνα του κι' έτρεφε εναντίον του μίος άγιάτρευτο.

Μπήκε λοιπόν.

— Σερόβλες, Προχώρησε. Κι' άπευθύνηκε στόν υπάλληλο.

— Τι τσάκι έχετε;

— Και βεβαίως έχομε, κύριε. Τι νούμερο φο-ράτε;

— Έγυρλά σε ο Πρόδρομος.

— Σαράντο, έφτά.

— Χουονέλασε ο υπάλληλος.

— Σαράντο, έφτά, είπατε;

— Ναί μπέ, Σαράντο έφτά. "Αυα τί νομίζεις γιαόκο; Κανέναν τζιφτιφίκοχος είμαι; Σαράντο έφτά κανονικός παδάρι έχω.

Τσακίχθηκε ο υπάλληλος με τήν προθυμία του να σκεπασή τήν ειρωνεία που είχε δείξει.

— Με συγχωρήτε, κύριε. Σαράντο έφτά είνε το κανονικό νούμερο που συνήθως φορά ένας άνδρος. Σέ, είπα τίποτε εγώ. Καθόστε μιά στιγ-μή να σας δοκιμάσω.

Κι' άρπενε να ψάχνει κουτιά επί κουτιών. "Αλλά έπειδη άργούσε, ο Πρόδρομος άρχισε να κάνη τήν ύπομνην του:

— Ταμπουκ μπέ.

— Παρντόν;

— Είπα ταμπουκ!

— Τι είνε (ταμπουκ), κύριε;

— Βαί, βαι, βαι άγρίεμα, άνδρωπος είσαι. Χίτς μπέ έλληνικά ντέν ήόρεζε; Ταμπουκ είνε μούτια παπούτσια, μπουτσια φιλιάν φιστικ;

Τσακίχθηκε πάλι ο υπάλληλος να κάνη γρη-γορά γιατί είδε πως ο πελάτης του ήτον πολύ ζόρικός και νευρικός. Στο διάστημα αυτό ο Πρό-δρομος ρώτησε:

— Πάρε ήσουν μπέ;

— Στο πόδι σας;

— Άμ τι μπέ; Στο π'άδι τόν ντικό σου; Και βε-βαια στο πόδι μου. "Αβανό έρίφ.

— Άλλά ο υπάλληλος έξήγησε:

— Με συγχωρήτε, κύριε, ήθελα να πω ότι στο δικό σας νούμερο είνε λιγάκι ακριβώτερα. Δη-λαδή είκοσι, όκτώ χιλιάδες δραχμές.

— Σεροκίτσατε ο Πρόδρομος.

— Τρελλάος είσαι μπέ;

— Γιατί κύριε;

— Είκοσι όκτώ χιλιάδες ένα ζιγδάρι παπούτσια. Τι σας έπιασε κιόπνολου κιόπνολέρ; Αυτό ντέν είνε αλός, όδρις. Αυτό είνε ληστεια κουζούμ. "Α-στυνονία να σας πιάνη όδους, φυλακή να σας κόρη έσόνλου έσεκλερ. Χιροίξ έρεφάρε. Ντινιλι-άβρασιλι! Μανιλι!

Αυτό που έλεγε ο Πρόδρομος έπρεπε να ήσαν βριοές, βέβαια, αλλά ευτυχώς ο υπάλληλος δεν καταλάβαινε κι' έτσι υπορούσε να βολή όσο ή-θελε ο Πρόδρομος. Κάποτε, τρελοσπόντην, ένν ο ζόρικός πελάτης έξασκολουόυσε να είνε κα-τακόκκινος απ' το κακό του και να τσίμπη ήπ' τήν ανανάκτη, ο υπάλληλος άνακάλησε κάτι καράβια και τάφερε στόν Πρόδρομο. Έβγαλε εκείνος τόν παπούτσι του και άπλωσε τόν πόδι του.

Ο υπάλληλος τρεσάχθηκε πίσω μπρος στήν άπαισία κείνη ποδός. Ο Πρόδρομος άγρίεψε.

Τόν ήπρε για προσβολή.

— Πόδι ντ'ό κο, μπέ συγχωρήσε:

— Και όδες γιατί ήταν τρεμρά φορικήμένος, όδες όλους τούς παπουταϊόδες, τούς καλφάδες και εϋνι ήπ' τη στάσι αυτή τού άνδρωπου που τήν τού ήννε μιά ότ' ό πρόσωπο που τόν ποδάρι και τού άρπα! Κιόπνολου κιόπνολ!

Είνε άπεριγράπτο τόν ήππκολούθησε. Έτρε-ληνι. Έτρεσαν οι άλλοι πελάτες τού μαγαζιού.

Κι' ο Πρόδρομος άνάμεσος σ' αυτό τόν κόσμο κουνούσε τα χέρια του κι' ώρνετο.

— Έν είκοσι όκτώ χιλιάδες ζήταει ο παλπο-ότου! "Ιπτινουνία έσέκ ιούτρα του ζυνίει.

— Άλλά ήλθε να σε πείνω.

Κι' ήθελε να βρωτήρη τόν Πρόδρομο. Είδε κι' έ-παθε να γλυτώση:

— Συπολάθηκε θή νυρίω μπέ. Χίτς κουζούμ πα-πούτσια ντέν ιδάζω στα πόδια μου. Γκισούρ όγλου γκισούρ!

— Συπολάθηκε θή νυρίω μπέ. Χίτς κουζούμ πα-πούτσια ντέν ιδάζω στα πόδια μου. Γκισούρ όγλου γκισούρ!

— Συπολάθηκε θή νυρίω μπέ. Χίτς κουζούμ πα-πούτσια ντέν ιδάζω στα πόδια μου. Γκισούρ όγλου γκισούρ!

— Συπολάθηκε θή νυρίω μπέ. Χίτς κουζούμ πα-πούτσια ντέν ιδάζω στα πόδια μου. Γκισούρ όγλου γκισούρ!

Οι ιδιοτροπίες του Πελουπιά

Απομνημόριο

Σας παρακαλώ να ησυχάσετε, γιατί θέ-λω να κοιμηθώ! Η ώρα ένε δυο μεσημε-ρι και ως τις πέντε άπαιτώ άπόλυτη ήσυχια. Τ' άκούτε; "Απόλυτη! Δεν θέλω ούτε κου-νοήπι να βουίξη. Εσύ κύριε ήπμεριδοπώ-λη να βγάλης τόν ακασμό και να μη δια-φωμίξης τόν παρατηρητή σου. Δεν μ' έ-διαφέρει ούτε τόν πολωνικό ζήτημα, ούτε ή διάσκεψις τού Αγίου Φραγκόκου. "Ας καί-γεται τόν σήμπα, εγώ θέλω να κοιμηθώ.

Εσύ κύριε πανγω-τσή ν' άρδέξης τόν παλκοκαρτόνι σου σε μιά γωνία και να μην ζαναπερ-σής από τόν όδρομο μου, γιατί θα σου άρπάξω τόν κεφάλι και θα σου τώ χώσω μέσος στο βρωμοπα-γυτό σου. Έσεϊς κύριε που καθόσα-στε αναδίδεσται ε-ξω από τόν άπέναντι καφενείο και βρον-τοχτυπάτε τόν τάβλι μεσημεριάτικα, να τόν κλείσετε, τόν καλό που σας θέλω, για να μην κατέσω και όδες τόν κοπανισό στην κεφαλή. Τί δίδωλό δεν πάτε να ξεπλώσετε και σεις; Κι' έσύ βρέ παλινόδραχε, που σε πιάνει κάθε μέρα νιά-λα μεσημέρι να παίρνεις τούς όδρομους και να φωνάζεις «έλατσίσιος». Ποιος δε ξυ-τνήση βρέ μπουρτιόδραχε, ν' άγοράση έ-λατσίσιος, στις τρεις ή ώρα τόν μεσημέρι; Κι' έσύ, δεσποινίς, που σε πιάνει ή όρεξι ν' άρχίσης τόν τραγουδι στις δυο ή ώρα, βούλωσε τόν, που να σε πάρη ο διάολος. Χα-θήκανε οι άλλες όρες να παραστήσης τήν πριμαντόνα; "Η τόν κανείς έπιτήδε, γιατί ξέρεις ότι ο Πελοπίδας πάει να κοιμηθί και είνε νευρικός και έπειδη είνε νευρικός δεν πρέπει να τόν έφύσσουμε να κοιμηθί; Μάλλον αυτό συμθαίνει και μου φαίνεται θάχουμε παπρατράγουδα...

Λοιπόν, έπαυσαμάνε για τελευταία φο-ρά: Σιωπή! Όδτε μινία να πετάξη! Και αν δεν συμμορφώητε, θα με άναγκάσετε να πάρω συμπλατρίσμα και ν' άποκλείσω τόν όδρομο. Και να διοχετώσω μαλίστα και ήλεκτροκό ρεύμα. Γιατί αυτό σας χρειά-ζεται. Πάρε είπατε; Να βάλλω μπαμπάκι σ' αυτή μινία; Ν' άγοράσω άτασιτίδες; "Οχι! Δεν θα βάλλω μπαμπάκι σ' αυτή μινία, ούτε θα μπά στο έξω για άτασιτίδες. Θα κάνω κάτι καλύτερο. Θ' άρπάξω μιά μαγκούρα και θα σας κυνηγήσω. Και άπευθύνομαι και σε σας, κύριε Διεν υντά της "Αστυνονίας.

Σας καθιστώ προσωπικός υπεύθυνος για πά-σαν διατάραξη τού μεσημερινού μου ύπνου. Και αν δεν έκτελέσετε τόν καθήκον σας, θα ζητήσω τήν άντικατάστασι σας. Είπα και έλάλησα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Σ' ένα χωριό της Μακεδονίας, ένας ξένος φτάνει σ' ένα άγροκτημα, όπου βλέπει τόν άγρότη ξεπλωμένο κάτω από ένα πλατάνο, και τη γυναίκα του να σκάβει.

Τόν πλησιάζει και τόν ρωτά:

— Δεν είνε βαρεία αυτή ή δουλειά για τη γυναίκα σου;

— Ναί, άπαντα εκείνος, αλλά εργαζόμα-στε... έναλλάξ.

— "Αι καταλαβαίνω, όταν κουράζεσαι έρ-χεται να ξεκουρασθί και σύ παίρνεις τη θέση τση.

— "Οχι, όταν κουράζεται στο κτήμα, πη-γαίνει και εργάζεται στο σπίτι. "Υάρχουν τόσες δουλειές να κάνη εκεί!

ΕΝΑ ΓΕΥΜΑ

Η κυρία που είχε παραθέσει τραπέζι σε εϋρύ κύκλο γνωστών της τήν προηγούμενη βραδυά, συναντά τόν έπομένο πρωί τόν για-τρό τση:

— Αυτοόμοι, γιατρέ, που δεν υπήρεσες νάρθη χθές βραδυά σπύι. Είμαι βεβαία ότι θα διασκεδάσεις, θα σούκανε καλό.

— Διαγαπήτη μου κυρία, άπαντα ο για-τρός. Μου έκαμε πολύ καλό γιατί, ως τώρα μ' ήχουν έπισκεφθί τρεις από τούς ροσκεκλημένους σας.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΙΣΤΡΟΓΚ

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Χαιρέτησαν τόν αρχιφύλακα και τούς νεκροθάφτες, τούς ούστησας, άπόλυτη μουσική και βγήκαν απ' τόν νεκρο-ταφείο. Δεν έκμαν ούτε δέκα βήματα κι' ο Καρτιέ ζαναγύ-ριος έξασφα πίσω και κάλεσε τόν αρχιφύλακα.

— Τι κάμστε τόν σκυλί που φόβος; τόν ρώτησε.

— Άνοιξτε ένα λάκκο έξω από τόν νεκροταφείο, στήριξη στόν τοίχο και τόν θάψαμε.

— Μου δείχνετε τόν μέρος αυτό;

— Εϋχαριστώ.

Έφτασαν πίσω από τόν νε-κροταφείο κι' ο αρχιφύλακας τού έδειξε ένα μικρό σωρό χώ-ματος κοντά στόν τοίχο.

— Εϋχαριστώ. Καληνύχτα, εί-πε ο Καρτιέ.

Άπομακρύνθηκαν χωρίς να μιλούν.

Ο Ζάν Καρτιέ ήταν βυθισμέ-νος σε σκέψεις.

Τέλος σκόωσε τόν κεφάλι του και ρώτησε τόν Ζάκ:

— Τι λές για όλ' αυτά, φίλε μου;

— Μα τήν πίστι μου, δεν τολ-μώ να βγάλλω κανένα συμπέ-ρασμα.

— Η αλήθεια είνε ωστόσο ό-τι ο Χάρτιν...

— Άνέστη εκ νεκρών.

— Άκρωδός. Πως λοιπόν τόν έ-ξηγείς αυτό;

— Πρέπει να παραδεχθώμε άναμφιδόλως ότι ο διαβολάν-θρωπος αυτός έπαίξε στις άρ-χές ένα πρώτης τάξεως παι-χνίδι. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έκλεψαν από τόν νεκροτα-φείο τόν πάτωμα τού. Για ποίό λόγο; Άρα...

— Άρα...

— Διάβολε! Καταλήγει κα-νείς, ύστερ' απ' όλα αυτά τόν συμπέρασμα ότι ο Χάρτιν δεν πέθανε.

— Θανατοίσι! Κατόπιν;

— Χμ... Έδώ άκρωδός είνε ο κόμπος. Τί συνέβη; Πως έγινε να εξασπληθούν τόσοι άνθρ-οποι και να τόν πάρουν για νε-κρό; Δεν μπορώ να πω τίποτε τή στιγμή αυτή. Σύ τί λές;

— Τίποτε περισσότερο άπ' ό-σα σκέπτεσαι και πιστεύεις, ά-γαπητέ μου Ζάκ. Βρισκόμαστε πρό ενός μυστηρίου και τόν μυσ-τήριο αυτό είμαστε υποχρεω-μένοι να τόν διαφωτίσουμε. Σου υπόσχομαι λοιπόν, ότι θα λύ-σουμε τόν σίγημα τού Χάρτιν, όσο κι' αν φαίνεται δύσκολο εκ πρώτης όψεως.

— Τι σκέπτεσαι να κάμης;

— Άδριο τόν πρωί θα πάμε να έπισκεφθώμε τόν καθηγητή Λεζιέ.

— Τόν διάσημο χημικό;

— Άκριβώς. Έλπίζω ότι αυτός θα μάς λύση τόν μυστήριο.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί ο Καρτιέ έπισκεφθηκε τόν νη-ροδό καθηγητή Λεζιέ, από τούς πειό σοφούς χημικούς τής Γαλ-λίας.

Ο Λεζιέ είχε πληροφορηθί τή δολοφονία τού καθηγητού Τεραμόν. Έπίστευε όμως, ό-πως όλος ο κόσμος, ότι ο Τε-ραμόν είχε δολοφονηθί από κακοποιούς οι όποιοι έγδυσαν τόν σπύι του.

Ο Καρτιέ τού εδύλωσε ποιός είνε και τού άποκάλυψε όλη τήν αλήθεια σχετικά με τή δολοφονία και τήν εξεφάνισι τού νεκρού τού Χάρτιν.

Ο Λεζιέ έμεινε κατάπλη-κτος.

— Και σε τί μπορώ να σας βοηθήσω εγώ, κ. Καρτιέ; ρώ-τησε.

— Μία μόνον έρώτη έχω να σας κάμω, κ. καθηγητά. Τι φρονείτε για τήν εξεφάνισι τού νεκρού τού Χάρτιν; Ένας νεκρός δεν σηκώνεται από τόν τάφο του. Ούτε και είχε κα-νείς σωματόν να κλέψη τόν πτώμα του. Είμαι βέβαιος ότι ο Γερμανός άρχικατάσκοπος δεν πέθανε πραγματικά. Έθλω συνεπώς να μού εξηγήσετε — σεις πρέπει να ξέρετε — με ποίό μέσον συνέβη αυτό;

Ο Λεζιέ δεν τού απάντησε. Βυθίστηκε σε σκέψεις. Σε λίγο τόν ρώτησε:

— Βασίζεσθε στην πρόχειρη εξέτασι και παραβολή τών δα-κτυλίων άποτυπωμάτων ή έ-κλυατε και δευτέρη στο γρα-φείο σας;

— Βεβαίως, κ. καθηγητά.

— Και δεν σας έμεινε καμιά άμφιβολία ότι πρόκειται για τόν Χάρτιν;

— Καμιά άπόλυτως.

— Τότε... μία μόνη εξήγησις ύπόσχει στήν περίπτωσι αυτή.

Ο Χάρτιν πρέπει να έκαμε χρήσι κάποιου φαρμάκου τόν ό-ποιο τόν βύθισε σε λήθαργο άποαλάχτω με τόν θάνατο.

— Κι' οι σύντροφοί του, βέ-θοιοι για τήν έπιτυχία τού κόλλου του, πήγαν νύχτα στο νεκροταφείο, μετά τόν έντα-φισμό τού, έκλεψαν τόν σώμα τήν παρουνή τής εκτελεστικής του και τόν έφεραν με διάφο-ρα άντιπρακτικά και πάλι στις σι-αθσεις του. Αυτό δεν πι-στεύετε;

— Άκριβώς.

— "Υπάρχει ένα τέτοιο φάρμα-κο, κ. καθηγητά;

— Ίσως όχι, ίσως και ναί. Οι Γερμανοί χημικοί είνε δ'ε-νο-νισμένοι. Έκτός αυτού όμως ύπόκειται κι' ένα μυστηριώδες φυτό όε κάποιο υνιό τού Ειόπ-νικού τόν όποιο όταν τόν ξηράνη κανείς και γι τήν σκάνη του φέρνει τή ίδια καταπληκτικά άποτελέσματα. Είνε τόν "Χαου-ρέν", όπως τόν λένε εκεί κάτω.

Έχουν γράφει γι' αυτό στα βιβλία τους διάφοροι περιηγη-ταί. Τόν φυτό αυτό τόν έζούν οι μάγοι μιάς φυλής ίθαγενών.

Άρκει μία μικρή δόσις για να ρέη και τόν περ ο έπικροτο έ-θωπος σε μιά κατάστασι που δεν διαφέρει καθόλου από τόν θάνατο. Γιατί να μη δεχθώμε ότι ο Γερμανός άρχικατάσκο-πος είχε κρυμμένη επάνω τού τήν άπαράτητη δόσι απ' τή σκάνη τού φυτού αυτού;

Ο Καρτιέ άκουγε τόν κ. Λε-ζιέ με προσοχή.

— Τί συμπέρασμα βγάξετε από όλα αυτά; ρώτησε τέλος ο καθηγητής.

— Είμαι βέβαιος, κ. καθηγη-τά, ότι ο Χάρτιν χρησιμο-ποίησε τόν φάρμακο αυτό κι' έ-ξαπάτησε τής άρχες. Οι ήμε-ρες εκείνες ήσαν για τή Γαλ-λία ήμέρες άναστατώσεως και παρατάλης. Έτσι οι άρχες, χω-ρίς να ύποψιστούν τίποτε έ-σπευσαν να τόν θάψουν όταν τόν βρήκαν νεκρό στο κελλί του. Αυτό φυσικά ήταν μία χονδροειδής γκάφα. Μα τώρα δεν πρόκειται να ζητήσουμε ευθύνες. Τώρα πρέπει να βρού-με τόν Χάρτιν και να τού πά-ρουμε πίσω τόν σκεδόν ποικί-λε από τόν καθηγητή Τεραμόν.

— Εισάστε καλός πατριώτης, κ. Καρτιέ, άλλα προέξτε. Οι Γερμανοί δεν άστεινούνται.

— Θα κάμω εκείνο που μου έπίδαλται τόν κεφάλο μου. Θα ήτον άσυγχώρητο λάθος ν' ά-φύσσουμε να περιέρθω στα έρ-ια τών έχθρών τής Γαλλίας ένα τρεμρό όπλο, ένα όπλο όλέθρου.

— Σας εύχομαι να έπιτύχετε, κ. Καρτιέ.

Ο Καρτιέ χαιρέτησε κι' έ-φυγε.

Χωρίς να χάση καιρό συνάν-τησε τόν Ζάκ ο' ένα λαϊκό κα-φενεδάκι στη Μονμάρτρη και τόν πήρε μεζιζι του.

— Τόν μυστήριό άρχίζει να διαφωτίζεται, τού είπε.

— Τι έννοεις, Ζάν;

— Άπ' όσα μου είπε ο καθη-γητής Λεζιέ βεβαιώθηκα ότι ο Χάρτιν βρίσκεται στή ζω-ή και είνε πολύ καλά στήν υ-γεία του.

— Τόν υποπτεύουν, διάβολε. Και τώρα που πηγαινόμε; — Θα κάμουμε μιά έπισκεψί ο' ένα στενό φίλο τού Τερα-μόν, τόν γρηαίό άπόστρωτο συνταγματάρχη Βελί. Έλπίζω να μάθουμε πολλά πράγματα.

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Σε λίγο βρισκόντουσαν στο σπίτι τού Βελί. Ο γέρο συν-ταγματάρχης ήταν εκεί. Τους δέχθηκε άνέμεος. Μόλις άρχι-σαν να τού μιλούν γι τή δολο-φονία τού Τεραμόν άναστή-νασε με λυπη και είπε:

— Με λυπησε υπερβολικά ο θάνατος τού σοφού φίλου μου. Τί κρίσιμ! Χάθηκε ένας άνδρω-πος που θα προσέφερε μεγά-λες υπηρεσίες στη Γαλλία. Η άστυνομία μας φαίνεται πως δεν άξίζει πλέον τίποτε. Ντρο-πή τούς! Άφσαν να σκοτώ-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένα... μικρό έλάττωμα

Τρεμρός άνδρωπος ο κ. Ζαχαρίας Παρλαπίπας, ο λόδο-ξος όσο παίρνει. Τώρα τελευταία άποφάσισε, κοντά σ' άλλα, και να πολιτευθί. Έχει τήν έλπίδα ότι θα πετύχη και σιγά σιγά μιά μέρα θα ύπουργοποιηθί.

Οι συμπολίτες του προσπαθούν να τόν συγκρατήσουν, να τόν κάνουν ν' αλλάξη γνώμη.

— Δεν κάθεται σ' αυτό σου, καύμενος Ζαχαρία. Η πολι-τική είνε μεγάλη μαρτυρία, έχει φασαρίες, τρεχάματα, έ-ξοδα, υποχρεώσεις, άπογοητεύσεις, πίκρες.

Μα ο Ζαχαρίας είνε άμεταπείστος.

— Καλέ, τί μου λές; Θέλετε να με κάμνε να χάσω μιά καλή ευκαιρία; Νοιώθω καλά τής δουλειάς μου.

— Μα χρειάζονται προσόντα, Ζαχαρία.

— Προσόντα; Άλλο τίποτε.

— Έχεις;

— Μάλιστα!

Οι συμπολίτες του τόν κυττάζουν ύπόπτως.

Ο Ζαχαρίας Παρλαπίπας άγριεύει και κοκκινίζει σαν ψη-μένη καράβια.

— Δεν με πιστεύετε;

— Αλλά... ναι... μάλλον ναι.

— Α, έτσι; Πολύ καλά. Άκούστε λοιπόν. Είμαι εξαιρετικός άνθρ. Πάντως τοποθετώ τα συμφέροντα τής Πατρίδος πάνω απ' τα δικά μου. Ποτέ δεν χωρτοπαίζω... Κι' όσα χρήματα μου περισσεύουν τα μοιράζω, ναι, τα μοιράζω, σε κείνους που έχουν ανάγκη. Δεν έχω προλήψεις, κύριοι... Κρίνω πάν-τοτε τα πράγματα αντικειμενικά. Δεν πίνω... Δεν καπνί-ζω... Δεν είμαι φαναός... Είμαι όληγάρκετατος... Συναπώνω έ-κείνους που πάσχουν... Είμαι σιθασίματος... άφ λοπερ-όης. Μονάχα ένα έλάττωμα έχω κι' εγώ, σαν άνδρωπος.

— Ποιό;

— Λέω ψέμματα!

Ο ΑΠΘΡΩΠΟΣ ΠΟΝΗΘΕΛΕ ΝΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΓΗΤΟ ΜΝΑΙΟ ΤΟΥ

14^η "Εκείνη γέλασε με την καρδιά της. Κι' έπειτα έδωσε μια απάντησι απροσδόκητη:

— Ο Γκρίγκς δεν είχε διόλου τρελός! δόξα! δόξα! Παίζεις κωμωδία... Έμαθε να προσομοιάζει τόσο καλά τον τρελό, από τον καιρό που εργαζόταν ακόμη στο φρενοκομείο. Ο Λόντ έμεινε καταπληκτικός για μερικές στιγμές. Έπειτα σκυθρώπωσε και μουρμούρισε:

— "Αν ήμουν βέβαιος γι' αυτό... Όσο κι' αν με λες άνοητη και τρελή, μπόρεσα εύκολα να καταλάβω ότι υποκρινέται. Παρακολούθησε τον και σύ, χωρίς να σε αντιληφθεί, και θα πείσωθες."

Μόλις γύρισε στην κουζίνα, ο Γκρίγκς άρχισε να γράφει ένα γράμμα.

— Η γυναίκα του παρουσιάστηκε στην πόρτα. — Τι καινούργια; τον ρώτησε.

— Ο Λόντ φαίνεται ευχαριστημένος απ' την κωμωδία που του παίζω. Η γυναίκα όμως με άνησχυε... Με κινεί διαρκώς με το αιτιολογικό χαμόγελό της. Και, κάποτε, γελά, σαν να καταλαβαίνει ότι προσποιούμαι...

Ο Γκρίγκς συνέχισε το γράμμα:

«Αξιότιμε κύριε. Είς απάντησιν της άγγελίας σου δημοσιεύσται στους «Τάιμς», σάς πληροφορώ ότι μπορώ να σάς δώσω όλα τα στοιχεία που θέλετε για τον Λόντ. Τον ξέρω πολύ καλά, γιατί υπήρξα νοσοκόμος του στο φρενοκομείο, και τώρα υπηρετώ στο σπίτι του μαζί με τη γυναίκα μου. Αν μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος...»

Ξαφνικά φάνηκε ότι η πένη ακίνητοσε στα δαχτυλά του. "Ενοίωσε να τον κυριεύει ένας μεγάλος τρόμος. Δεν είχε ακόμη κανένα ήμμα, κι' όμως ήταν βέβαιος, έ ν ο ι ω θ ε, ότι κάποιος βρισκόταν πίσω απ' την καρέκλα του!

Πριν προλάβει να γυρίση το κεφάλι του, άκουσθηκε ένα θόρυβος, ανεπαίσθητος και φάνηκε ένα ελαφρότατο συννεφάκι, σαν καπνός τσιγάρου.

— Τι άνοητος που είσθε, Γκρίγκς! πρόφερε ο Λόντ.

Ο καμαριέρης δεν είχε πιά τη δύναμη ν' απαντήσει. Ο Λόντ φώναζε τη γυναίκα του.

— Σεις κύριε Γκρίγκς, της είπε, δεν ξέρετε τίποτε γι' αυτό το γράμμα;

— Τίποτε απολύτως! βεβαίωσε εκείνη. Σας τ' άρκίζουν!

Ο Λόντ έσκισε το γράμμα σε χίλια κομμάτια. Έδειξε έπειτα τον Γκρίγκς, ακίνητο στο κάθισμά του, χλωμό, με τα μάτια γυρομμένα.

— Κι' αχ, τον είπε, και σκεφθήτε ότι μπορώ να κάω το ίδιο και σε σάς! "Αν προσπαθούσατε να ξεφύγετε, θα σάς εύρισκα όπου ήπote, ακόμη και στην άκρη του κόσμου!

Η γυναίκα βγήκε, φοβισμένη. Ο Λόντ χαμογέλασε, γύρισε στον Γκρίγκς και πρόσθεσε: — Μη φοβάσθε, δεν θα πεθάνετε... προσωρινώς τουλάχιστον!

— Δώστε μου κάτι... μουρμούρισε εκείνος.

— Κάνετε κωμωδία, γιατί πρέπει να γράμμε τώρα ένα γράμμα για λογαριασμό μου.

Ο Ντάνιελ Ρόκ έδωσε το γράμμα στην "Αννα."

— Τι γνώμη έχετε γι' αυτό; την ρώτησε.

— Εκείνη διάβασε με προσοχή:

«Αξιότιμε κύριε. Διάδασα την άγγελία σας στους «Τάιμς» και μπορώ να σάς υποδείξω με ακρίβεια πού βρίσκεται ο Γόζεφ Λόντ. Τον ξέρω πολύ καλά, γιατί υπήρξα φυλάκας στο φρενοκομείο όπου βρισκόταν. Τώρα είμαστε στην υπηρεσία του, η γυναίκα μου κι' εγώ. Θα μού δώσετε για αμοιβή 1.000 λίρες. Αν συμφωνήτε, περάστε αύριο το απόγευμα, κατά τις 4, μ' ένα αυτοκίνητο σιγά-σιγά από τον δρόμο Κομπόν- Ρίπλεϊ. Νά έχετε δεμένο ένα μαντήλι στη δεξιά πόρτα του αυτοκινήτου. Νά είσθε μόνος, αλλιώς δεν θα παρουσιασθώ.

«Τζών Γκρίγκς».

Τα μάτια της "Αννας έλαμπαν, τα χείλη της τρεμούλιασαν.

— "Έχετε κανένα λόγο να ύποπτεύεσθε ότι πρόκειται για παγίδα; ρώτησε με παροχή.

— Δεν πιστεύω, απάντησε ο Ρόκ. Είχα γνωρίσει άλλοτε λίγο αυτόν τόν Γκρίγκς, στο σπίτι του Λόντ, και μού είχε φανεί άνθρωπος ικανός να πουλήσει την ψυχή του για λίγες λίρες.

— Θα πάμε λοιπόν; — Μιλάτε στον πληθυντικό; είπε ο Ντάνιελ με άπορία.

— Μά βέβαια! Ξέρετε γιατί βρίσκομαι εδώ! Είχαμε συμφωνήσει ότι θα κυνηγούσαμε μαζί τον Λόντ.

— Αλήθεια... "Ως τώρα σάς πήρα πάντα μαζί μου. Σήμερα όμως αλλάζει το πράγμα. Μπορεί να διαβάσει κι' ο Λόντ την άγγελία των «Τάιμς», όπως τη διάβασε κι' ο Γκρίγκς... Δεν αποκλείεται εξ' άλλου να κρύβει κάποια παγίδα το γράμμα αυτό...

— Μά θα λάβετε, ασφαλώς, τα μέτρα σας. Έγώ θα ειδοποιήσω τον συνταγματάρχη Βόρτον. Ξαφνικά, βέβαια, κι' αυτός...

— Πιστεύω ότι θα φανώμιστε καμικοί, με το αυτοκίνητο που θα πηγαίνει σιγά-σιγά, έχοντας το μαντήλι δεμένο στην πόρτα του!

— Ο κόσμος θα σκεφθεί ίσως ότι είμαστε νεόνοφοι...

— "Αν ήμιατε πραγματικά, δεν θα μ' ένοιαζε καθόλου τι θα σκεπτόταν ο κόσμος, απάντησε ο Ρόκ. Όπωςδήποτε, δεν μπορώ να σάς πάρω μαζί μου.

— Καλά. Θάρω με το ποδήλατο! έπέμεινε η κοπέλλα.

— Μά πρέπει να μείνετε εδώ, για να φυλάτε το γραφείο.

— Το γραφείο μπορεί να μείνει κλειστό μισή ημέρα... Δεν είναι σωστό άλλωστε να κάθωμαι και να σάς περιμένω, ενώ εσείς θα κυνηγάτε τον Λόντ.

— Μά ο άνθρωπος αυτός μάς υπόσχεται μόνον να μάς δώσει μερικές πληροφορίες. Δεν πρόκειται ίσως να δράσουμε άμεσα.

— Πάντως, δεν θέλω να μείνω έξω, σ' αυτή την περίπτωση! δόλωσε η "Αννα, μ' ένα τόνο που δεν επέτρεπε αντίρρηση.

Πίσω απ' το αυτοκίνητο του Ρόκ, σε κάποια απόστασι, ακολουθούσε ένα άλλο, άστνομικό, με επιβάτες του τόν Βόρτον, τόν Βίντεργκατ κι' άλλους δυο άστνομικούς. Ο Ντάνιελ κρατούσε το πιστόλι του, έτοιμος να πυροβολήσει, στο παραμικρό σημείο προσδοσίας.

"Ενοίωσε μια εύχρηστη έξαψη, που την προκαλούσε ίσως η κοπέλλα που καθόταν κοντά του.

Τα μάτια της "Αννας έλαμπαν. Τα χείλη της ήταν σφιγμένα.

Ο Ντάνιελ ένοιωσε ξαφνικά, για πρώτη φορά, ότι η συνεργασία τους, οι κινήσεις που είχαν αντιμετωπίσει μαζί, η επιθυμία και τόν δυνάμει να πιάσουν τόν Λόντ, κι' ένας άμοιβαίος θαυμασμός, τούς είχαν ένωση χωρίς να το καταλάβουν...

Σ' ένα σημείο του δρόμου, στεκόταν ένα παλιό αυτοκίνητο. "Ενας άντρας φαινόταν ν' αναζητή την αιτία του σταματήματος του μοτέρ.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η "Αννα.

— Μήπως φοβάσθε; της μουρμούρισε ο Ντάνιελ.

— "Ενα μόνο πράγμα φοβόμυαι: μή τυχόν πεθάνει ο Λόντ, πριν πείση στα χέρια μας! "Η σκέψις ότι δεν θα μπορέσω ίσως να εκδικηθώ για τόν πατέρα μου, είναι χειρότερη από εφιάλτη...

— Είναι ο Γκρίγκς, ο άνθρωπος που βοήθησε τόν Λόντ να δραπέτεψη απ' το σπίτι του Σαλιςμπούρ, είπε ο Ρόκ.

Ο άντρας που στεκόταν δίπλα στο αυτοκίνητο, βρισκόταν σε άξιοθρήνητη κατάστασι. "Η...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Δυσπιστία

Ρε όροσω, είσαι άλεπού, μού ξελασκάρισε πού και πού και σκάρα μου έπνιέσαι, κι' άσε τα λόγια τα πολλά γιατί το έμαθα καλά πώς μ' άλλονε τραβιάσαι!

Από καιρό έχω πειστή ότι δε μούμεινες πιστή και ότι λάου-λάου μερούκι τοθαλεις κρυφά να καταντήσω κερα σαν είδος Μενελάου!

Τράβα να βρής άλλα τα φέμματα σου ν' άφωμί με όσας τας τιμάς άπιστος ένινα θωμάς και μπέσσα δεν σου δίνω!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τον χλωμός, τρέκλιζε, είχε στα μάτια του μια έκφρασι τρομαγμένης έκπληξως. Ο Ντάνιελ τόν πλησίασε.

— Φέρατε τα λεπτά, κύριε; ρώτησε ο Γκρίγκς.

— Τα έχω στην τσέπη μου. Θα είναι δικά σας, μόλις πιάσωμε τόν Λόντ.

— Πόσους ανθρώπους φέρατε μαζί σας; είπε ο καμαριέρης, κυττάζοντας γύρω.

— Άλλους τέσσερες.

Ο Λόντ είχε χειρότερος απ' τόν Σατανά! Δύσκολα θα τόν κάνατε καλά...

— Τό μόνο που σάς ζητούμε, είναι να μάς οδηγήσετε στο καταφύγιό του.

— Θα με παρακολουθήσετε. "Επειτα από ένα μίλι περίπου, θα στρίψω άριστερά, κι' έπειτα πάλι δεξιά. Στο βάθος ενός μονοταπιού, θα ιδήτε ένα σπίτι. "Εκεί μένει ο Λόντ.

» Σήμερα τόν πρσι, πρέπει να βρίσκεται στο σπίτι, γιατί κάνει κάποιο πείραμα...

Απ' το άλλο μέρος, υπάσχει εν' άλλο πορτάκι, που οδηγεί στα διαμερίσματα της υπηρεσίας. Μπορώ έτσι να φτάσω στην κουζίνα, χωρίς να με αντιληφθεί κανείς...

Η έξοδος από τα είναι άνοητη. Έχω κρύψει το κλειδί της, για να μη μπορέσει να τήν κλειδώσει.

Τα δυο αυτοκίνητα ακολουθήσαν από κάμψη απόστασι τόν παλιό άμαξι που οδηγούσε ο Γκρίγκς.

— Νά τόν σπίτι... είπε ο Ρόκ, δείχνοντας άναμεσα στα δέντρα.

Ο Γκρίγκς είχε κατεβή απ' το αυτοκίνητό του και προχωρούσε προς τήν πόρτα. Τα μάτια του ήταν γυρομμένα, τόν μώποπό του έβρωμένο. Φαινόταν κατατρομαγμένος...

— Δεν μπορώ, κύριε, δεν μπορώ να πάω κι' εγώ εκεί! τραύλισε. "Αφήστε εδω τόν αυτοκίνητο...

— Γιατί θέλετε να τ' αφήσωμε εδω, ενώ πρώτα μάς είπατε να πάμε μ' αυτά ως τόν σπίτι; ρώτησε ο Ντάνιελ.

— Μη μου κάνετε ερωτήσεις, σάς παρακαλώ! "Αφήστε τη δεσποινίδα εδω...

Κι' ο Γκρίγκς ξαναβέθηκε στο αυτοκίνητό του κι' έφυγε σαν τρελλός.

Οι άλλοι είχαν κατεβή όλοι και στεκόντουσαν στο δρόμο.

— Άς πάρωμε τόν μονοπάτι, είπε ο Ρόκ. Σεις, δεσποινίσι Λανγκάστερ, ακολουθήστε μας με τόν αυτοκίνητο. Δεν πιστεύω να χρειασθώ να περιμένετε πολύ...

Φοβόμυαι μήπως αυτός ο άνθρωπος μάς ξεφύγει και πάλι, παρατήρησε ο Βίντεργκατ. Θα ήταν προτιμώτερο να πάρωμε δυο διάφορους δρόμους για να τόν έμποδίσωμε...

Ο Ντάνιελ βρήκε ότι ο άστνομικός είχε δική: "Ηταν πιθανόν ότι ο Γκρίγκς, φοβισμένος τώρα, θα πήγαινε να ειδοποιήση τόν Λόντ, ο οποίος θα ζητούσε να δραπέτεψη.

Προχώρησαν στο μονοπάτι. Ο Ρόκ ένοιωσε μια άκαθόριστη διάσφιξη κάποιου κινδύνου που πλησίαζε...

Έξαφνα άκούσθηκε μια βροντή. "Η γή τραντάχθηκε, κι' ένα κύμα άέρος τούς πέταξε όλους κάτω. Φάνηκε μια άσπρη και δυνατή λαμψή. Τα δέντρα έσπασαν, γύρω απ' τόν σπίτι. Πέτρεις και γώματα τινάχθηκαν ψηλά.

Ο Ντάνιελ ξανασηκώθηκε άμέσως. Δεν είχε πάθει τίποτε άλλο από ένα μικρό ξέγδαρμα στο μέτωπο. Οι άλλοι, που βρισκόγονταν μακρότερα, έτρεξαν κοντά του. Δεν τολμούσε κανείς να μιλήσει.

— Μην αφήσετε νάρθη ή δεσποινίσι Λανγκάστερ, είπε πρώτος ο Ντάνιελ στο Βόρτον.

— Άλλά η "Αννα έφυγε απ' τόν συνταγματάρχη, που προσπαθούσε να τη συγκρατήσει. Είδαν όλοι ότι είχε σιμεί: Τό αυτοκίνητο δεν ήταν πιά, παρά ένας άμορφος σάρος από μεταλλικά συντρίμματα. Στο μέσον του δρόμου, έχασκε μια τεράστια τρύπα, που θα μπορούσε να χωρέσει δώδεκα ανθρώπους. Μέσα εκεί είχε κρύψει ο Λόντ κάποιο αστακό κρητικό μηχανισμό, για να εξοντώσει τούς έχθρους του!

Μια παράξενη έξαψη τούς κυριεύσε τώρα όλους, έπειτα απ' τόν θάνασιμό κινδύνο που είχαν διατρέξει. Ο Ντάνιελ προχώρησε πρώτος, με τόν πιστόλι στο χέρι, κι' οι άλλοι τόν ακολουθούσαν. "Εφτάσαν στην πόρτα. "Η άνοητη έξοδος οδηγούσε σε μια πλακόστρωτη αυλή.

Στη μέση της αυλής αυτής, ήταν πεσμένος άγνάσκελα ένας άνθρωπος, νεκρός, με μια σφαίρα στο κεφάλι. Ο Ντάνιελ σκέπασε μ' ένα μαντήλι τόν πρόσωπό του.

— Είναι ο Γκρίγκς, είπε. Θα τόν σκότωσε ο Λόντ. Πρέπει λοιπόν να ήταν εδω ακόμη, πρό όλίγων δευτερολέπτων!

Έμαξαν όλοκληρο τόν σπίτι, με μια σιωπηλή μακία. Εύρηκαν παντού σημάδια πρόσφατης άνωμωρήςσως. Στην κουζίνα ήταν ακόμη άναμμένη ή φωτιά. Σ' ένα διπλανό δωμάτιο, βρισκόγονταν ρούχα άδρικά και γυναικεία.

Δεν υπήρχε όμως πούθενά ψυχή ζωντανή. Ο Λόντ είχε ξεφύγει, για μια ακόμη φορά.

— Είναι νεκρός, καινούργιοθασμένος στο Μοντεκάρλο, μπήκε κατά τις 12 1/2 σ' ένα κομψό ρεστοράν. Κι' αχ, γύρω του, αναζητώντας ένα κατάλληλο τραπέζι...

— Για πέστε μου, ρώτησε ένα γκαρσόνι, πώς λέγονται εκείνος ο κύριος κι' η κυρία, που κάθονταν εκεί στη γωνία;

— Δεν ξέρω τά δνόματά τους, κύριε. Είναι, πάντως, καλοί πελάτες. Έρχονται κάθε μέρα ένωρίς, και διαλέγουν πάντα ακριβά φαγητά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Εξομνη Ιστοριουίλα Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΜΟΚΟ

"Η θρανσέτ ξύπνησε πολύ κακόκεφη εκείνο τόν πρσι και τόβαλε άμέσως με τόν πρσιόνο ρόφημα πού της σερβίρισε στο κρεβάτι ή πιστή καμαριέρα της, ή Λουκία.

— Μά πρς Θεού, είναι σοκολάτα αυτή; φώναζε. Σου είπα εκατό φορές πως θέλω τήν σοκολάτα μου πακέτα. Απ' τόν βούτρου; "Από πού τόν πήρες αυτό τόν σκουπίδι; Μόνον πού τόν μυρίζω, μού φέρνει έμετό. Μ' άκουσε;... "Α, έτσι μούρχεται να στά πετάσω όλα στά μούτρα, παλκοκόρτσι!

"Η Λουκία όμως δεν ήταν απ' τείκινες πού χαρίζουν κάστανα "Επάντως κι' αυτή στόν ίδιο τόνο και ή λογομαχία πήρε τέτοιες διαστάσεις, ώστε ο Μόκο τόν μικρό σκυλάκι της θανσέτ ξύπνησε κι' άρχισε να ουρλιάζει.

Συγχρόνως, ο σύζυγος της θανσέτ ο Λεόν πού έκανε πως κοιμόταν, για να μην άνακατωθή στόν κουβά πρόβαλε απ' τόν σεντόνι τόν ολοστρόγγυλο σαν πονάειλο κεφάλι του και ρώτησε δειλά:

— Τι συμβαίνει;

— Συμβαίνει... τού απάντησε ή Λουκία ότι βαρέθηκε πιά και φεύγω άμέσως. Σας παρακαλώ, κύριε, να μού εξοφλήσετε τόν λογαριασμό μου. "Εκτός αυτού όμως έχω να λάβω και χίλια φράγκα τά οποία εδώνεσα στήν κυρία. Πάω να ντυθώ και γυρίζω άμέσως.

"Υστερα από ένα τέταρτο ή Λουκία ξαναγύριζε μ' ένα κομψό ταγεράκι πού τήν έκανε να φαίνεται σαν δεσποινίδα καλού σπιτιού. Τάεπως τά χρήματα και δεν κατεδέχτηκε να κοιρητίση κανέναν άλλο έκτός απ' τόν Μόκο.

— Αντίο, Μόκο, τού είπε. Με σένα δεν έχω τίποτε. Έσύ δεν είσαι παρά ένα φτωχό ζώο. Αν ήθελες όμως να μιλήσεις θα άποκαλύπτεες πράγματα κάθε άλλο παρά ευχάριστα.

Ο Λεόν τινάχτηκε άπότομα απ' τόν κρεβάτι και πιάζοντας τήν Λουκία απ' τόν χέρι της είπε:

— Έσύ όμως μπορείς να μιλήσεις. Σε άκούω λοιπόν. Μίλησε και θα πάρω ένα νενάιο πουρμπουάρ.

— Μη νομίζετε ότι θα μ' κάμνετε να φλυαρώω με τόν πουρμπουάρ σας, απάντησε ή Λουκία. "Αν τόν κάμω αυτό και μισέψι, καμμία κυρία δεν θα θέληση να με πάρη στό σπίτι της. Πάντως ή αλήθεια είναι ότι άν ο Μόκο μπορούσε να μιλήσει, θα σάς έλεγε όχι και τόσο ευχάριστα πράγματα... Χα! Χα! Χα!

Κ' άρχισε άφηνοντας τόν κύριο της βουδώνενο σε δυσάρεστες σκέψεις. "Η γήλεια τού δάγκανε τήν καρδιά. "Αμέσως κάλεσε κοντά του τόν Μόκο, ο οποίος τόν κυττάζε με τόν έξυπνο βλέμμα του. "Η θρανσέτ είχε περάσει εν τώ μεταξύ στό μπουντουάρ της.

— Λοιπόν, Μόκο; τόν ρώτησε ο Λεόν. Δεν μιλάς, δε, λές τίποτε;

Ο Μόκο κουνύσε τήν ουρά του. Αυτή είναι ή γλώσσα τών σκύλων όταν θέλουν να έκφράσουν τά αισθήματά τους.

Έξαφνα όμως μια έμπνευσις πέ- ρσε απ' τόν μυαλό τού Λεόν. Ο Μόκο ήταν ο πιστός και άχώριστος σύντροφος της θρανσέτ. Τήν σέβον- δεσε παντού. Είχε μάθει με μεγάλη εύκολία τά όνόματά των άνθρώπων πών πού φαίνόντουσαν καλοί μαζί του. Μιμούμενος λοιπόν τήν φωνή της γυναίκας του, ο Λεόν πρόφερε πρώτα τόν δικό του όνομα με τόν παιγνιδιάρικο τρόπο με τόν όποιο θά τόν πρόφερε ή θρανσέτ.

— Λεόν!... Νά ο Λεόν!... Κάνε χαρές στό Λεόν, Μόκο.

Ο Μόκο κουνύσε άμέσως τήν ουρά του, έθναλε ένα γαύγισμα χά- ρας κι' έβαλε τά μπροστίνη πόδια του πάνω στό γόνάτο τού κυρίου του.

"Ικανοποιημένος ο Λεόν πήρε τόν ήμερολόγιο της τσέπης του και άρχίζοντας από τήν πρώτη "Ιανουαρίου πήρε στή σειρά τά όνόματα

τών άγιών κι' άρχισε να φωνάζει:

— Ο Ζάν!... Νά ο Ζάν!... Κάνε χαρές στό Ζάν, Μόκο.

Ο σκύλος όμως δεν κουνήθηκε καθόλου. "Υπομονετικά ο Λεόν έ- ξακολουθούσε, άποφασισμένος να βρσι τόν μοι- πού θά τού φανέρωνε τήν άτυχία του ως συζύγου.

— Ο Πάλ!... Κάνε χαρές στόν Πάλ, Μόκο.

Ο Πιέρ!... πίναινε να υποδε- χθής τόν Πιέρ, Μόκο... Νά ο Μι- σέλ!... Πες καλημέρα στόν κύριο! ο Χάρρυ!... ο Θεόφιλος!

Ο Μόκο όμως έμεινε βουδός, ά- τάραχος. Δεν έδεικνε εξαιρετική χάρη για κανένα. Πούος λοιπόν ήταν ό έραστής της γυναίκας του; Μά θά τόν εύρισκε. Τό είχε βάλει πείσμα και συνέχισε σε λίγο, όταν βγήκε έξω ή γυναίκα του, μιμού- μένος πάντα τή φωνή της:

— Εδω Μόκο! Νά ο "Ιάκωβος! Κα- λέ μου "Ιάκωβε!... Καλημέρα, ά- γαπημένο μου θωμά!

Μά ο Μόκο έμεινε άτάραχος. Ο Λεόν άρχισε να νουθήρη μια γλυκειά έλπιδα να πλημμυρίξη τήν καρδιά του. "Ιως δεν έπρεπε να δώρη καμμία σημασία τόν πρόστυχα λόγια της καμαριέρας. "Ωστόσο άποφάσισε να συνεχίση τόν πείραμα τού λίγο άκούσι.

Στις 8 "Απριλίου τόν ήμερολόγιο έγραφε: ("Μάρκου τού Ευαγγελισ- τού). Κι' ο Λεόν φώναζε:

— "Α, νά ο Μάρκος! "Αγαπημένο μου Μάρκο, μπουλούκο μου!

Μόλις άκούσε τόν όνομα αυτό ο Μόκο πήδησε επάνω κι' άρχισε να γαυγίζει πρόσκαρ και να κουνά τήν ουρά του.

— Μάρκο!... "Αγάπη μου!... συ- νέχισε ο Λεόν μιμούμενος πάντα τή φωνή της γυναίκας του.

Ο Μόκο είχε ξετρελλαθεί. "Εδει- χνε εξαιρετική χαρά.

— Μάρκος λέγονται! ξεφώνισε τα- φερσοκίμενος ο Λεόν, κι' αντί γ'ό ευχαριστία κατέφερε μια γερή κλωτσιά στό Μόκο.

★

"Όταν ή θρανσέτ ξαναγύρισε σε λίγο απ' έξω φερόντοσε όπως συνήθως μαζί της δυο πάστες. Τή μια νι' αυτόν, ο Λεόν της είπε ει- ρωνικά:

— Είναι πολύ περιεργό. "Υπάρχουν σκύλοι πού μιλάνε!

— Άστεινεσθι, Λεόν;

— Καθόλου. Νά ο Μόκο έπί παρα- δειγματί, μού μίλησε για κάποιο παλιόμωτρο, για κάποιον Μάρκο...

"Η ώραία θανσέτ άνοιξε τόν στόμα της για σπιδισή απ' τήν κατάπληξη και σιωπαστική σε μια πολυθρόνα λέγοντας:

— Αυτή ή άθλια ή Λουκία με πρό- δωσε!

Καθόλου. Μού τόν είπε ο Μόκο, ουλόιζε ο Λεόν. Είσαι μια άπισ- τη!... φέων... Γεια σου.

Κι' έτσι τήν ημέρα εκείνη ά- μειώθηκε στό σπίτι τους και δεύτε- ρη άναγνώριση: τού συζύγου, ο ό- ποιος ξαναγύρισε στό πατρικό τού σπιτι.

Τό βρήκε όμως πολύ πενθη- μο, κι' έτο άόστερα από μερικές έβδομάδες σταματήσε συγκαλυμέ- νος έξω απ' τόν σπίτι της θανσέτ. Σε λίγο τήν είδε να γυρίξη στό σπίτι κρατώντας δυο πάστες.

— Ρατέ, μέσο στό σπίτι τήν περι- μένει ο διάδοχος μου, φιδύρε ά- πελπισμένος. "Αντικαταστάθηκε.

Και πρόσθε πως ο Μόκο ακολου- θούσε πάντα τήν κυρία του, αλλά ήταν ανήλικος και μελαγχολικός. Τό κακότυχό σκυλί είχε τόν στόμα τόν έρμητικά κλεισμένο με ένα γε- ρό φιδύτρο!

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Οί γυναίκες τού μέλλοντος

"Όπως βεβαίωσε μια γνωστή ξένη έ- ατρός, μετά 100 χρόνια ή όγεία τών γυναικών θα είναι σχεδόν τέλεια. Θα έ- ρώστειες, όπως π. χ. οι ρεαλισμοί και όγνιενής, οι γυναίκες θα διατηρούνται λικία. Οι δουλειές τού σπιτιού θα έ- ζεται πιά να πλεονάζει, γιατί δεν θα χρειά- νται μαντράνια και να σιδερώωνται τά ρούχα: Θα είναι όλα χάρτινα, κι' έτσι θα τά πετούν άφου τά χρησιμοποιή- σουν μια φορά.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ Ιστορίες

Η

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΙΑΝ

Η παλαιά τροπική βλάστηση των νήσων Σάουρα του 'Ινδικού Ωκεανού κάνει τα νησιά αυτά να μοιάζουν με έναν ιδεώδη επίγειο παράδεισο.

Στα νησιά αυτά δεν υπάρχουν άγρια θηρία, υπάρχει όμως εκεί ένα έντομο, ένα παράσιτο πολύ επικίνδυνο που κάνει τους παραδείσιους αυτούς να μένουν έρημοι κι άκατοίχητοι.

Ο δόκτωρ Τζιμ Σθέντνεϊ, πλοσίος επιστήμονας της Βοτανικής, είχε ασχοληθεί πολλά χρόνια με το έντομο αυτό καθώς και με τον φοβερό πυρετό που προκαλούν το ταξιδιάρη του και καταστράφηκε να βρει έναν αποτελεσματικό θεραπευτικό όφρ. Για να τελειοποιήσει όμως την έρευσή του, έφυγε για τας νήσους Σάουρα με το σκοπό να μελετήσει κι από κοντά το επικίνδυνο παράσιτο.

Όταν απέβησθη σ' ένα έρημο νησί, φρόντισε να εγκατασταθεί στο ναυτικό λιμάνι, όπου κατέβηκε από το πλοίο με το οποίο ήλθε. Εκεί τον περίμενε ο δόκτωρ Τζιμ Σθέντνεϊ, πλοσίος επιστήμονας της Βοτανικής, είχε ασχοληθεί πολλά χρόνια με το έντομο αυτό καθώς και με τον φοβερό πυρετό που προκαλούν το ταξιδιάρη του και καταστράφηκε να βρει έναν αποτελεσματικό θεραπευτικό όφρ.

Για να τελειοποιήσει όμως την έρευσή του, έφυγε για τας νήσους Σάουρα με το σκοπό να μελετήσει κι από κοντά το επικίνδυνο παράσιτο. Όταν απέβησθη σ' ένα έρημο νησί, φρόντισε να εγκατασταθεί στο ναυτικό λιμάνι, όπου κατέβηκε από το πλοίο με το οποίο ήλθε. Εκεί τον περίμενε ο δόκτωρ Τζιμ Σθέντνεϊ, πλοσίος επιστήμονας της Βοτανικής, είχε ασχοληθεί πολλά χρόνια με το έντομο αυτό καθώς και με τον φοβερό πυρετό που προκαλούν το ταξιδιάρη του και καταστράφηκε να βρει έναν αποτελεσματικό θεραπευτικό όφρ.

Για να τελειοποιήσει όμως την έρευσή του, έφυγε για τας νήσους Σάουρα με το σκοπό να μελετήσει κι από κοντά το επικίνδυνο παράσιτο. Όταν απέβησθη σ' ένα έρημο νησί, φρόντισε να εγκατασταθεί στο ναυτικό λιμάνι, όπου κατέβηκε από το πλοίο με το οποίο ήλθε. Εκεί τον περίμενε ο δόκτωρ Τζιμ Σθέντνεϊ, πλοσίος επιστήμονας της Βοτανικής, είχε ασχοληθεί πολλά χρόνια με το έντομο αυτό καθώς και με τον φοβερό πυρετό που προκαλούν το ταξιδιάρη του και καταστράφηκε να βρει έναν αποτελεσματικό θεραπευτικό όφρ.

Για να τελειοποιήσει όμως την έρευσή του, έφυγε για τας νήσους Σάουρα με το σκοπό να μελετήσει κι από κοντά το επικίνδυνο παράσιτο. Όταν απέβησθη σ' ένα έρημο νησί, φρόντισε να εγκατασταθεί στο ναυτικό λιμάνι, όπου κατέβηκε από το πλοίο με το οποίο ήλθε. Εκεί τον περίμενε ο δόκτωρ Τζιμ Σθέντνεϊ, πλοσίος επιστήμονας της Βοτανικής, είχε ασχοληθεί πολλά χρόνια με το έντομο αυτό καθώς και με τον φοβερό πυρετό που προκαλούν το ταξιδιάρη του και καταστράφηκε να βρει έναν αποτελεσματικό θεραπευτικό όφρ.

Για να τελειοποιήσει όμως την έρευσή του, έφυγε για τας νήσους Σάουρα με το σκοπό να μελετήσει κι από κοντά το επικίνδυνο παράσιτο. Όταν απέβησθη σ' ένα έρημο νησί, φρόντισε να εγκατασταθεί στο ναυτικό λιμάνι, όπου κατέβηκε από το πλοίο με το οποίο ήλθε. Εκεί τον περίμενε ο δόκτωρ Τζιμ Σθέντνεϊ, πλοσίος επιστήμονας της Βοτανικής, είχε ασχοληθεί πολλά χρόνια με το έντομο αυτό καθώς και με τον φοβερό πυρετό που προκαλούν το ταξιδιάρη του και καταστράφηκε να βρει έναν αποτελεσματικό θεραπευτικό όφρ.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

Η πιο διαδεδομένη γλώσσα του κόσμου είναι η Κινέζικη, η οποία μιλούν 400 εκατομμύρια άνθρωποι, μέτρων την ώρα.

Απ' όλους τους μεγάλους στρατηγούς της Ιστορίας, τρεις πέθαναν χωρίς να ήττηθούν ποτέ σε μάχη. Ο Μέγας Αλέξανδρος, το 300 π.Χ., ο Ιούλιος Καίσαρ, το 44 π.Χ., και ο Σουλός Ουέλλινγκτον, το 1825.

Η παγκόσμιος παραγωγή κοινού υπολογίζεται σε 2.000.000 τόννους ετησίως.

Μόνο στην όδο Μπραντγουάι της Νέας Υόρκης λειτουργούν 22 κινηματογράφοι.

Ο πληθυσμός του πλανήτη μας ανέρχεται σε 1.750 εκατομμύρια κατοίκους.

Το πρώτο 'Ωδείο στην Ελλάδα ιδρύθηκε το 1871.

Η πυρπόληση της Ρώμης από τον Νέρωνα έγινε στα 64 μ.Χ.

Η κακοσμία του σκόρδου αποβάλλεται όταν μασησετε λίγο μαιντανό.

Το πιο μακρόβιο απ' όλα τα δέντρα είναι η φλαμουριά, που ζει περισσότερο από 1500 χρόνια.

Ένα από τα έμπορεύματα που έχουν μεγάλη εμπορευτική αξία στην Αμερική είναι τα... σαλιγκάρια, τα οποία υπεραιγαίνουν οι Αμερικανοί.

Η Τύνις εδώνει κάθε χρόνο στην Αμερική περισσότερα από μισό εκατομμύριο κιλά σαλιγκάρια.

Καίτη είχε γνωρίσει και αγαπήσει παράφορα έναν Αμερικανό, ο οποίος της ανταπέδωσε το αίσθημά της. Ύστερα από λίγο καρό όμως, ο αγαπημένος της της αποκάλυψε ότι τον καταζητούσε η αστυνομία γιατί πάνω σ' ένα γλέντι μέθυσε και σκότωσε τον ξάδελφό του.

Δεν αισθανόμενος, της είπε, τον έαυτο μου άσφαλη στη Βομβή. Πρέπει να φύγωμε να κρυφτούμε.

Θα σ' ακολουθήσω όπου κι' αν πάς, του δήλωσε η Καίτη.

Και πράγματι έφυγαν αμέσως για να εγκατασταθούν σ' ένα έρημο νησί του 'Ινδικού και να ζήσουν εκεί ολομόναχοι με τον έρωτά τους.

Ταξίδεψαν επί μέρες και τέλος αποβιβάστηκαν σε ένα βράδυ στο νησί αυτό όπου εξήσαν σαν Ροβινσώνας. Ύστερα από λίγο καιρό βρήκαν κι έναν απρόοπτο σύντροφο κι έμπιστο υπηρέτη: τον πιθήκο ο οποίος άπαθείσθη πολύτιμος.

Ζούσαν εύχρηστοι μακριά από τον πολιτισμένο κόσμο, όταν ξάφνη ο Τζιμ προσεγγίσθη από έναν δυνατό πυρετό και πέθανε μέσα σε μερικές μέρες. Η Καίτη, που τον παρακολούθησε τρελλή απ' τον πόνο της, την αγωνία του λατρευτού της, του ορκίστηκε, πριν ξεμυλήσει, πως δεν θα τον εγκατέλειπε ποτέ.

Τον έθαψε κατόπιν βοηθού-μενη απ' τον πιθήκο και έμεινε πλέον κοντά στον τάφο του βοηθού της για το χαμό του. Θα πέθανε ασφαλώς απ' την πείνα αν ο πιστός πιθήκος δεν φρόντιζε να της φέρνει φρούτα και να τρώφεται. Στο μεταξύ αυτό σάλεψε και το λογικό της.

Τώρα που έγινε καλά, τώρα που ένας άνθρωπος της πρότεινε μια ζωή αγάπης και χαρής ανάμεσα στην κοινωνία, η Καίτη δεν φαινόταν εύχρηστο. Μια βαριά μελαγχολία πείζε την καρδιά της. Τέλος όμως, έπειτα από τις τόσες παρακλήσεις του γιου, αποφάσισε να αρραβωνιάσει μαζί του και να φύγουν για την Βοστώνη.

Όταν το βράδυ το γιού σηκώσε άγκυρα και απομακρύνθηκε απ' το νησί, ο γιουράς κατέβηκε στην καμπίνα της Καίτης και χτύπησε την πόρτα. Μη παύοντας όμως καμμία απάντηση, μπήκε μέσα ανήσυχος. Βρήκε την καμπίνα άδεια. Πάνω στο τραπέζι όμως, μόνο ένα μπλιέτο με το πηγάρι ή 'Ελιν του Ζητοβό, όπου η Καίτη τον παρακαλούσε συγγνώμη και τον παρακαλούσε να μην αφήσει την Καίτη μόνη.

«Σαναυρίζω στο νησί — του έγραψε — κοντά στον ά-γαπημένο μου, για πάντα, όπως το είχα ορκιστή».

ΠΑΜΠΛΟ ΒΙΛΑΛΟΜΠΟΣ

Ο πονόδοντος του Ξύρου

Κατά την κατασκευή μιας σιδηροδρομικής γραμμής στο Ζουγκράσκου, ψηλά κορυφή των Ελβετικών Άλπεων, παρατηρήθη ένα παράδοξο φαινόμενο μεταξύ του προσωπικού που εργαζόταν εκεί: «Επειτα από 8 — 10 ημέρες παραμονής σε ύψος 2.000 μέτρων, εργάτες και μηχανικοί πάθαιναν δυ-κατό πονόδοντο και φλόγισ-των οδών. Οι πόνοι μεγάλωναν επί τρεις ημέρες. Επειτα λιγόστευαν κι έπαυαν εντελώς σε έξη ημέρες.

ΚΑΝΕΙ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ

Το τηλέφωνο του γιουράς χτυπά με μεγάλη επιμονή. Ο γιουράς σηκώνεται απ' το κρεβάτι.

— Έμπροσ, ρωτά.

— Ο γιουράς, απαντά μια λυπημένη φωνή. Κάτι σοβαρό φαίνεται ότι συνέβη στη γυναίκα μου. Το στόμα της μένει κλειστό, και δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη.

— Φαίνεται πως θα έχω οπασμούς της σιαγόνης, απαντά ο γιουράς.

— Λες γιουρά; Αν είναι έτσι, σε παρακαλώ, θυμήσου να περάσεις σε κανένα μίνα να την δεις.

Εκδοτικό ΧΙΟΝΙΣΜΟΣ

Η άπειλη του ντερβίση

Μια φορά ένας ντερβίσης έφτασε καβάλλα στο γαϊδάρη του, σε κάποιο χωριό, την ώρα που άρχισε να νυχτώνει. Έδεσε το ζώο σ' ένα δέντρο, κατέβασε το σαμάρι, τόνανε για προσέ-φαιλο κι έπεσε σε ύπνο βαθύ. Όταν όμως ξύπνησε κατά τα χαράματα δεν βρήκε το γαϊδάρη του στη θέση που τον είχε από βράδυ δεμένο. Ο γαϊδάρος του είχε γίνει άφαντος... Ποιος του τον είχε κλέψει άραγε; Τον γύρισε παντού, έψαξε σ' όλα τα περικό-μια, αλλά δεν τον βρήκε πουθενά. Κα-νένας μέσα στο χωριό δεν μπορούσε να τον πληροφορήσει. Μερικοί μάλιστα έφτασαν να του πουν πως δεν ήξερε τι έλεγε, πως θα τόξε ιδιόμορφο σ' ό-νειρο του ότι έφτασε στο χωριό κα-βάλλα σε γαϊδάρη και υποστήριξαν ότι τον είχαν δει, οι ίδιοι, με τα μάτια τους, ναρκηται με τα πόδια στο χωριό.

Μωρε σε ωσότιο τόσο έπεσα! έλεγε με το νου του ο ντερβίσης.

Σαφηνικά, μια φωτεινή ιδέα πέρασε στο μυαλό του, φώναζε το δημόσιο κή-ρυκα, τον «τελάλη» και του είπε: — Να βγεις στο χωριό και να δα-λίσσης στην πλατεία, πως αν εκείνος που μούκλεψε το γαϊδάρη δεν μου τον φέρη πίσω, άμέσως μάλιστα, γιου-είμαι βιαστικός, κι' ως το βράδυ πρό-κειμαι να φύγω, τότε κι' εγώ θα κάνω ό,τι έκανε ο πατέρας μου εδώ και δε-κα χρόνια.

Όταν ο «τελάλης» βγήκε στην πλα-τεία του χωριού και τα έλεγε όλα αυτά, οι χωριάτες τα χρειάστηκαν. Ντερβί-σης ήταν αυτός, άγιος άνθρωπος, πολ-λά περνούσαν απ' το χέρι του — ποιος ξέρει — κι' έπειτα που μπορούσαν να μάθουν τι είχε κάνει εδώ και δεκα χρόνια ο πατέρας του ώστε να μπο-ρουν να λάβουν τα μέτρα τους και ν' αποφυγούν τον κίνδυνο.

Αρχισαν όλοι τότε να ψάχνουν για να βρουν τον κλέφτη. Και το αποτέλε-σμα ήταν να ξαναβρεθί ο γαϊδάρος και να επιστρέψω στο ντερβίση. Πολλοί χωριάτες, τότε είχαν την πε-ριέργεια να μάθουν τι είχε κάνει ο πατέρας του ντερβίση, εδώ και δεκα χρόνια.

Ηθελαν, άνοι και καλά, να μάθουν αυτή την παράξενη ιστορία που τόσο τους τρόμαξε.

Έτρεξαν λοιπόν στο γέρο ντερβίση και του είπαν: — Τώρα που βρέθηκε το ζωντανό σου, άνιε ντερβίση, γ' α πές μας τι έ-κανε ο πατέρας σου εδώ και δεκα χρό-νια όταν έχασε, καλή ώρα σαν και σε-να, το γαϊδάρη του.

— Θέλετε να το μάθετε; — Κάμε μας πι χάρη να μάθουμε τι θά-κανες αν δεν βρισκόταν ο γαϊδάρος. — Τι θάκανα λέει; Άκούστε λοιπόν. — Κι' ο ντερβίσης άρχισε να διηγείται: — Το πράγμα είναι πολύ απλό. Ο πατέρας μου είχε χάσει κι' εκείνος το γαϊδάρη του σ' ένα χωριό και έ-θγαγε κι' εκείνος τον τελάλη να δια-λαλήσει την κλεψία... Κι' όταν κατά-λαβε πια πως άδικα πάσχιζε να βρη-τό ζωντανό του, φορτώθηκε στην πλά-τη το σαμάρι κι' έφυγε με τα δυο, έ-κει που είχε έρθει με τα τέσσερα!...

— Κρίμα να μίν το ξέρουμε πρωτ-τερα! έλεγε τότε, ένας απ' τους χω-ριάτες. — Έου είσαι ο κλέφτης! του λέει ο ντερβίσης.

Και φώναζε άμέσως τους τσαρού-δες, (χωροφύλακες) και παρέδωσε τον κλέφτη, που μόνος του προδότη-κε μ' αυτό που είχε πρ...

ΚΑΝΕΙ ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ

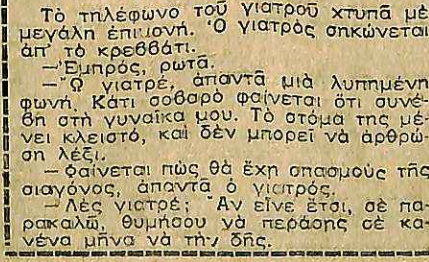
Το τηλέφωνο του γιουράς χτυπά με μεγάλη επιμονή. Ο γιουράς σηκώνεται απ' το κρεβάτι.

— Έμπροσ, ρωτά.

— Ο γιουράς, απαντά μια λυπημένη φωνή. Κάτι σοβαρό φαίνεται ότι συνέβη στη γυναίκα μου. Το στόμα της μένει κλειστό, και δεν μπορεί να αρθρώσει λέξη.

— Φαίνεται πως θα έχω οπασμούς της σιαγόνης, απαντά ο γιουράς.

— Λες γιουρά; Αν είναι έτσι, σε παρακαλώ, θυμήσου να περάσεις σε κανένα μίνα να την δεις.

ΔΕΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Ένας δειλός

Μόλις η Πέρλα και ο Τζέο συναντή-θηκαν, ο τελευταίος κατάλαβε πως η φίλη του είχε διαβάσει τις απογευματι-νές εφημερίδες.

Άλθαινα, πόσο τον είχαν γελοιοποιή-σει οι δημοσιογράφοι! Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, τέσσερες δημοσιογράφοι μπήκαν στο έμπορικό του πατέρας του και το λεηλάτησαν.

Ο Τζέο Κόρτερ, έγραφαν οι εφημε-ρίδες, φάνηκε τόσο δειλός, ώστε τους άφησε να κατακλέψουν το ταμείο χωρίς την παραμικρή αντίσταση. Με μερικές κλωτσιές οι γκαγκστερ τον ανάγκασ-σαν να τους φανερώσει ακόμη και τον μουσικό αριθμό του χρηματοκιβωτίου.

— Φοβήθηκε, λοιπόν, τόσο πολύ; τον ρώπησε ειρωνικά η Πέρλα.

Ο Τζέο κατάλαβε πως το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να μη μιλήσει. Άλλα η Πέρλα συνέχισε:

— Μόλις είδες το πιστόλι τά έχασες απ' το πόδο σου.

— Δεν φοβήθηκα για τον έαυτό μου, διαμαρτυρήθηκε ο Τζέο. Στο λογιστή-ριο υπήρχαν τέσσερα κορίτσια και φο-βήθηκα για τη ζωή τους, άλλωστε...

Λέγοντας αυτά ο Τζέο έβγαλε μπρός το αυτοκίνητο και ξεκίνησε άποτομα, περνώντας το σταυροδρόμι, χωρίς να προσέξη πως ήταν αναμμένο το κόκκινο φώς. Όταν άκουσε το σφύριγμα του πόλσιμου, κατάλαβε το λάθος του, αλ-λά από πείσμα τότε, αντί να σταθή, άρχισε να τρέχει πιο γρήγορα.

Ο πόλιςμαν άρχισε να τους κυνηγά με τη μοτοσυκλέτα του, το αυτο-κίνητο όμως του Τζέο έτρεχε πολύ πιο γρήγορα, και καταβρόσσε να ξεφύγη. Με το τρελό άκνητο τρέξιμο, ο Τζέο και η Πέρλα βρέθηκαν στην έξοχη. Έξα-φνα το αυτοκίνητο σταμάτησε. Είχε σπ-ή η βελτίνη.

Βραία τα κατάφερες! φώναζε ά-γριμενέ η Πέρλα. Τι θα κάνουμε τώρα; Ο Τζέο άναψε με άπάθεια ένα σιγα-ρέττο. Έξαφνα πρόσεξε ότι πιο πέρα, στην άκρη του δρόμου, ήταν ένα παλιό σπίτι.

— Σε νόμιζα για πιο θαρραλέα! έλεπε ειρωνικά τη μνηστή του.

Η Πέρλα έβριζε τότε κατακόκκινη από άγανάκτηση. Έβγαλε με ευρηκτικές κινήσεις το δοχτυλίδι του άρραβώνος και το πέταξε έξω απ' το αυτοκίνητο, ενώ ο Τζέο σηκώσε άδιάφορα τους ώμους του.

— Πάω να δω αν υπάρχει τηλέφωνο σ' αυτό το σπίτι! της έλεπε.

— Τώρα βλέπω πόσο δίκιο είχε η μη-τέρα μου άποδοκιμάζοντας τους άρρα-βώνες σου! έλεπε η Πέρλα έτοιμη να κλάψει.

Ο Τζέο προχώρησε και χάθηκε σε λίγο μέσα στο παλιό και έρημο κέινο σπίτι. Ήταν μια βίλλα που φαίνονταν άκατοίκητη. Σ' ένα έρημο δωμάτιο ύ-πρχαν κοντά στο τζάκι άφθονα έξλα. Ο Τζέο έτρεξε τότε να πάρη τη μνη-στή του για να ζεσταθώε λιγάκι έ-κει. Έπειδή όμως εκείνη δεν έννοσσε να έγκαταλείψη το αυτοκίνητο, ο Τζέο την άπαξε στην άγκαλιά του και την μετέφερε έτσι στο γυμνό κέινο δωμά-τιο.

Εκεί, την άφησε για ν' ανάψη τη φωτιά και πέρασε στη κουζίνα. Μόλις όμως άναψε το ήλεκτρικό, πάγωσε από φόβη. Ένας άνθρωπος καθόταν άκίνη-τος σε μια γωνία και τον κύτταζε με κυορλωμένα μάτια. Το πρόσωπό του, έ-κατινο, ήταν παραμορφωμένο από έ-ναν άπεριγρυστο τρόμο. Σασιτισμένος ό- Τζέο την πλησίασε και τον χτύπησε στόν ώμο. Ο άγνωστος σωσίστηκε τότε κα-ταγής. Ήταν νεκρός!

Ο Τζέο θέλησε να τρέξη στη Πέρλα και να την πάρη μακριά απ' τον κατα-ρμένο κέινο τόπο, την ίδια όμως στι-γή άκουσε φωνές από επάνω πατώμα. — Θα σε ξεπατώσω κι' έσένα όπας έκανα με τον Μπίλ... ούρλιαζε κά-ποιος.

Η Πέρλα που άκουσε τις φωνές έ-τρεξε κοντά στον Τζέο, κέινο όμως πρόφτασε έγκαίρας και της έφραζε το

στόμα. Την άρπαξε πάλι στην άγκαλιά του και την ξανάφερε στο αυτοκίνητο.

Έπρωξε κατόπιν το αυτοκίνητο πίσω από μερικούς θάμνους και σκεπάζοντας την Πέρλα με μια κουβέρτα, της έλεπε: — Μείνε εδώ έσύ. Έγώ πηγαίνω να δω τί τρέχει.

Φίλησε την Πέρλα και παίρνοντας το γεμάτο πιστόλι του χάθηκε ύστερα από λίγο μέσα στην έρημη βίλλα. Η νέα με μια άπεριγρυστή άγωνία περίμενε λίγο. Βλέποντας όμως ότι ο Τζέο άρ-γούσε να ξαναγυρίση βγήκε απ' το α-υτοκίνητο κι' έτρεξε προς το σπίτι. Ή πόρτα ήταν τώρα κλειστή. Πλησίασε τότε το παράθυρο και κύτταξε μέσα. Μά πάγωσε απ' τον τρόμο της.

Ο νεκρός βρισκόταν τώρα καθισμέ-νος κοντά στο τζάκι. Σχεδόν συγχύ-ως, στην πόρτα της κουζίνας, έκαναν την εμφάνισή τους δυο άγνωστοι με τα πιστόλια στο χέρι. Το θέαμα όμως του νεκρού μπροστά στο τζάκι τους τρομο-κράτησε φαίνεται τόσο ώστε άδειασαν άμέσως τα πιστόλια τους πάνω του. Έ-κείνος μετακινήθηκε κατά μυστηριώδη τρόπο. Τι συνέβαινε λοιπόν;

Έξαφνα η Πέρλα είδε τον Τζέο να ξεπροβάλλη πίσω από μια πολυθρόνα και να όρμη επάνω στους δολοφόνους προτού αυτοί προφθάσουν να ξαναγυμ-νούν τα όπλα τους. Με μερικές γερές γροθιές τους έσπάλωσε χάρω τον ένα μετά τον άλλο έξαλμμένους για καλά.

Την ίδια στιγμή, ο νεκρός έπεσε απ' την καρέκλα του και το πιστόλι που του είχε βάσει στο χέρι ο Τζέο, ο ά-ποιος τον είχε μεταποστεί για να τρα-μάξη τους κακοποιούς, κύλησε κοντά στον ένα κακοποιό ο οποίος άρχισε να σπέρνεται. Η Πέρλα κατάλαβε τότε πως ο άγαπημένος της κινδύνευε. Μ' ένα πηδημα βρόθηκε μέσα στο δωμάτιο και έδωσε μια δυνατή κλωτσιά στο πι-στόλι, πριν προφτάση να το άρπάξη ο κακοήγρος.

Ο Τζέο έδεσε άμέσως τους δυο δολοφόνους με τα χοντρά κορδόνια μιας κουρτίνας, όταν ώρμησαν μέσα στο δω-μάτιο ένα σωρό άστοιμοί.

— Καλώς ώρπισατε! τους έλεπε ο Τζέο. Ήρθατε πάνω στην ώρα.

— Μπάρ! έκανε ο ένας απ' αυτούς. Είσαι ο Τζέο Κόρτερ που έπασαν στο έξλο οι γκαγκστερ σήμερα το μεση-μέρι. Μά τί θέλεις λοιπόν εδώ πέρα;

— Ανακαλύψα ταχία τους γκαγκ-στερ που έλθαιναν το κατάρχημά μας. Άπ' τα ρούχα άναγνώρισα πως ο νε-κρός που βρισκόταν στην κουζίνα ήταν ένας από τους γκαγκστερ. Λέπει όμως ένας άκόμης.

— Αυτός βρίσκεται κίόλας στη φυλα-κή. Αυτός μας έστειλε εδώ για να βρού-με και τους άλλους!

— Να σάς παρουσιάσω τη μνηστή μου, τη μίς Πέρλα Γουάινερ! έλεπε ο Τζέο στους άστοιμους. Θα ήθελα να μου δώσετε άγνη βελτίνη απ' το αυτοκί-νητό σας για να μπορέσω να την πάω στο σπίτι της.

Ο άρχιφυλάκας διάταξε ένα πόλι-σμαν να τους συνοδεύει ως το αυτο-κίνητο και να τους δώση ένα γαλιόνη βελτίνη. Όταν ο άστυφύλακας έαναγύ-ρισε, ο άρχιφυλάκας τον ρώπησε: — Έφυγαν;

— Όχι... ψάχνουν να βρουν κάτι, έ-να δοχτυλίδι νομίζω! του άπάντησε ο άστυφύλακας, κι' έσκασε στα γέλια.

ΡΟΥΑΓΙΑΛ ΜΠΡΑΟΥΝ

Οι έλαστικές σόλες

Στα 1897, ο 'Ιρλανδός Χούμφρεύ Ο' Σούλλιβαν είχε πιάσει δουλειά σε κάποιο μεγάλο τυπογραφείο του Λόουελ της Μασσαχουσέτης. Τον έ-ξεγεύριζε λοιπόν το τρεμύλασμα που προκαλούσε σ' όλόκληρο το κτί-στριο. Μετεβίδετο απ' το πάτω-μα στα πόδια του και του προκαλού-σε πονοκεφάλους. Γινόταν κακόκε-τους συνάδελφους του. Επί τέλους, απ' τα πείσ'α του, τη/ ώρα της δου-λειάς, ένα φύλλο καουτσούκ χον-πνιγε τους παλμούς, το οποίο έ-ρασαν οι πονοκέφαλοι. Έτσι, του πέ-νάδελφου του, που τον είχαν συ-πείσει εν τώ μεταξύ κι' ήθελαν να θαν σε κάθε ευκαιρία να φύγη, του έκλε-φύλλο. Τότε ο Σούλλιβαν σκέφθη-κε να έορμισόη το καουτσούκ σέ-τω απ' τα παπούτσια του, ώστε να το έχη διαρκώς μαζί του, ώστε να Κι' έτσι γεννήθηκαν οι καουτσού-κένιες σόλες των παπουτσιών.

ΛΟΥΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Από την στήλη αυτή εδώσαμε τόσες συμβουλές πρακτικές και χρήσιμες, ώστε θα έθεωρείτο σημα-νική παραλείψης, αν δεν εγράφαμε και μερικά εκ-λαϊκευτικά άρθρα όσον άφορά γενικά την λου-τροθεραπεία. Άλλωστε το θέμα αυτό είναι πολύ έπικαιο γιατί πλησιάζει η εποχή των λουτρών και ενδιαφέρει τόσο τις άναγνώστριές μας όσο και τους άναγνώστες μας.

Πριν προχωρήσω στας ένδείξεις και την περιγρα-φή κάθε ιαματικής πηγής των κυριότερων λουτρο-πόλεων μας, θα σας δώσω μερικές γενικές κι' άπα-ραιτήτες πληροφορίες για την λουτροθεραπεία. Καί εν πρώτοις πως έπενεργεί κάθε ιαματικό λου-τρό, καλλυπιστικό ή έστω και το απλό θαλάσσιο λουτρό;

Το λουτρό έπενεργεί ως φορέας της ένεργείας την όποια περιέχει (θεάρι, ράδιο, άλάτι, σίδηρο, μεταλλικά ύδατα) επί του ά-θρωπίου σώματος. Σπουδαίοτατη όμως, σημασία έχει και η θερμο-κρασία κάθε λουτρού, ή όποια έχει άνάλογη επί-δραση επί της κυκλοφοριακής λειτουργίας του όργα-νισμού. Για τούτο, αν υπάρχει πάθηση έκτους ά-πόλυτη άνάγκη λουτροθεραπείας χρειάζεται άπα-ραιτήτως η συμβουλή και ο καθορισμός υπό του τ-κτικού κορυάντη ιατρού της θερμοκρασίας του ια-ματικού λουτρού άναλόγως και των τυχόν κυκλο-φοριακών διαταραχών του ατόμου. Πολλά δυστυχί-ματα κατ' έτος σημειώνονται, όφειλόμ'ενα στην παρα-λείψη αυ-τή, που προέρχεται από την άγνοια των στοιχειωδεστέρων όρων της έπενεργείας των λου-τρών.

Την σοβαρότητα του ζητήματος τούτου θα την άντιληφθήτε σαφώς από τα άμέσως παρακάτω. Άναλόγως της θερμοκρασίας του κάθε λουτρού χωρακτιρίζεται ως έξης:

15° — 22° δροσερό
22° — 27° ελαφρώς χλιαρό
27° — 32° χλιαρό
32° — 34° ούδέτερο
34° — 37° θερμό
37° — 42° υπέρθερμο.

Όταν η θερμοκρασία του λουτρού είναι κάτω των 32° τότε το σώμα παραχωρεί μέρος της θερμότητάς του στο νερό του λουτρού. Άρα χάνει θερμοκρα-σία. Τον κίνδυνο όταν η θερμοκρασία του λουτρού είναι άνω των 34° τότε το σώμα θερμαίνεται, παίρ-νοντας θερμότητα από το νερό του λουτρού. Στη θερμοκρασία δε των 32° — 34° τότε το λουτρό είναι ούδέτερο, καθ' όσον σ' αυτή τη θερμοκρασία ούτε χάνει, ούτε προσλαμβάνει θερμότητα το ανθρώπινο σώμα. Η ούδέτερα θερμοκρασία είναι ακριβώς η φυ-σιολογική θερμοκρασία του δέρματος υπό τα ένδι-μια.

Έκ των άνωτέρω σαφώς άποδεικνύεται ότι το θερ-μόλουτρο (34° και άνω) άνυψεί τη θερμοκρασία του σώματος, έπιταχύνει την λειτουργία της καρδιάς και της κυκλοφορίας και αυξάνει τις άναπνευστικές κινή-σεις. Συνεπώς όλοι οι πάσχοντες από ταχυκαρδίες, συνεπώς της καρδιάς, των πνευμόνων, της άορ-τής, από σπασμική ή από υπέρταση πρέπει ν' απο-φύγουν άποσπασμένη τα γενικά θερμά λουτρά και φεύγουν άποσπασμένη συμβουλής του γι-ατρού των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των.

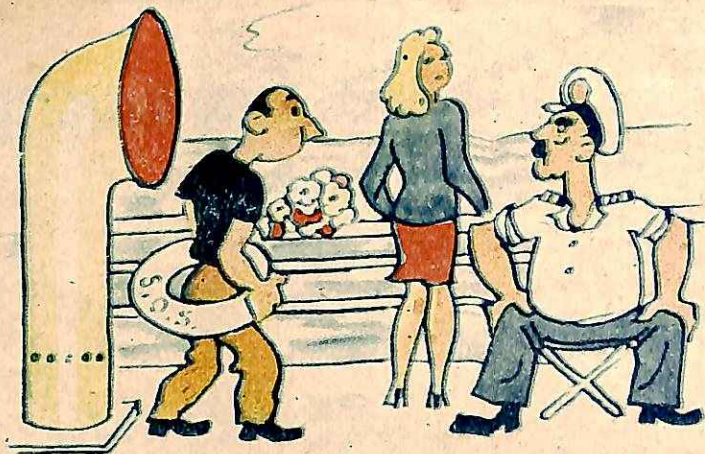
Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των.

Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των.

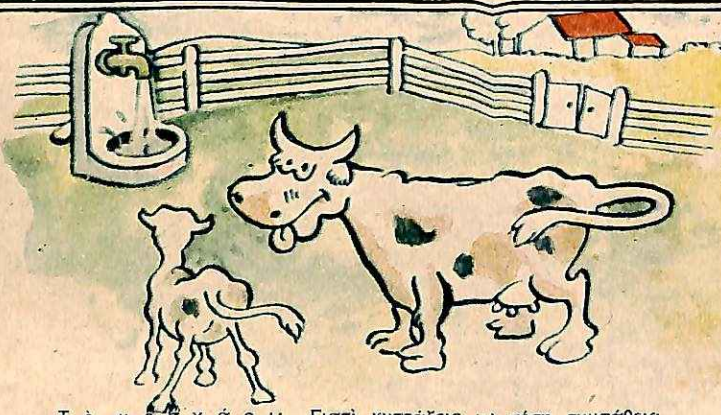
Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των.

Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως έξ-τρω των. Τα παρατεταμένα θερμά λουτρά ως

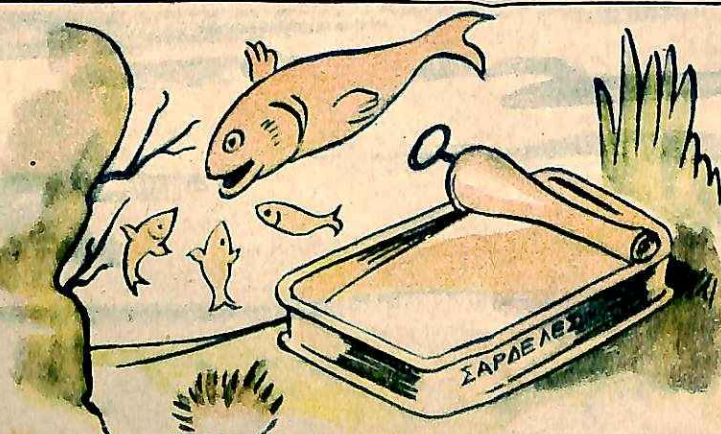

Ο άπαισιόδοχος έρωτευμένος έτοιμάζεται νά ζητήση τó χέρι τής έκλεκτής του.

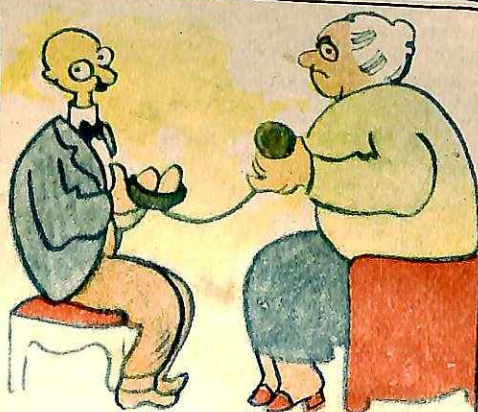

Τό μόνό χάρι: Γιατί κυττάξεις μέ τόση συμπάθεια τή βρούσι, μητέρα!...
Η άγέλα άδά: Συνεργαζόμαστε τόσα χρόνια οι δύο μας, παιδιά μου.

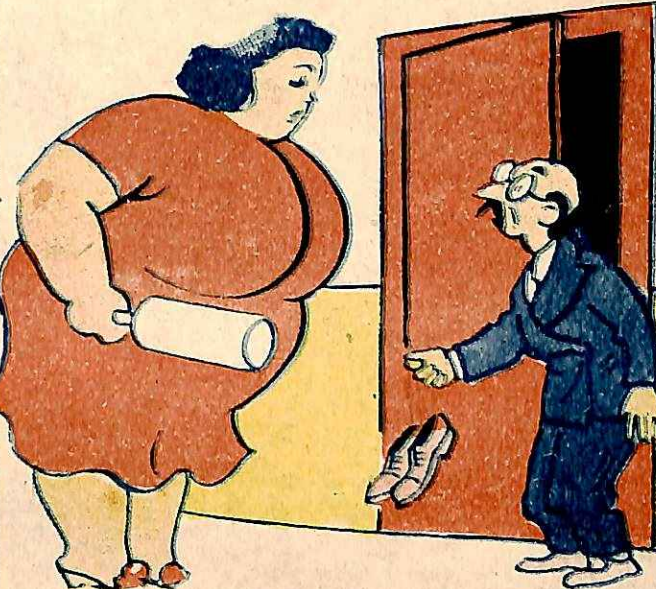
Η ΣΑΡΔΕΛΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

— Μην ξεχνάτε, παιδιά μου, νάρχεστε κάπου - κάπου νά έπίσκεπτεσθε τόν τάφο των προγόνων σας.

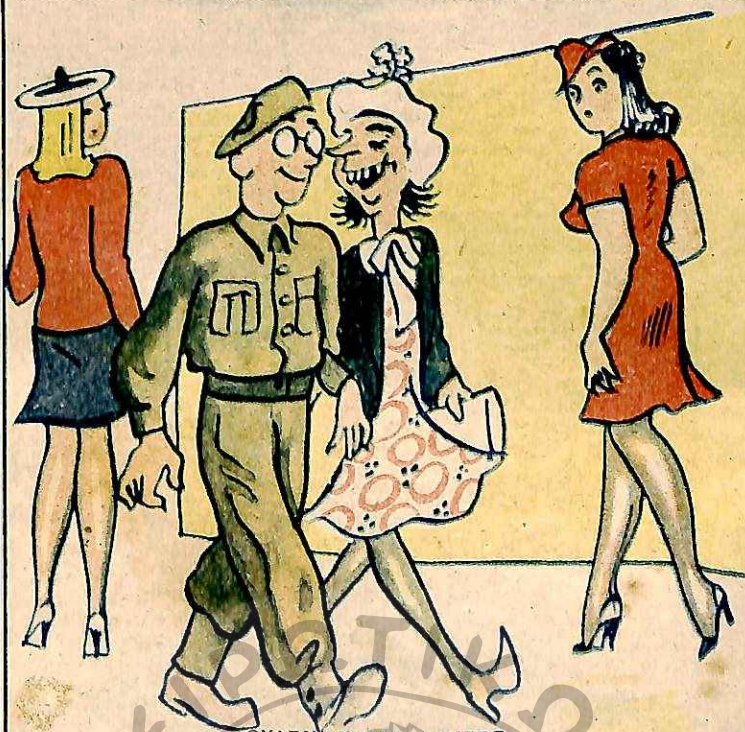
ΠΑΡΗΓΟΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο σύζυγος: "Αχ! οι καυμένοι οι Σουλτάνοι, πώς τά βγάδουν πέρα μέ τίς τόσες γυναίκες του χαρεμιού τους;

ΩΡΑ 5 ΠΡΩΪΝΗ

— Τέτοια ώρα γυρίζεις στό σπίτι;
— Καί σý τέτοια ώρα δέν έχεις κοιμηθῆ ακόμα;
— Μά είνε τέσσερες ώρες πού σέ περιμένω!
— Κι' έγώ περίμενα τέσσερες ώρες στό καφενείο για νά κοιμηθῆς!

ΟΥΔΕΝ' ΚΑΚΟΝ ΑΜΙΓΕΣ...

— Μή γίνεσαι κουτός, Τζών. Σέ βεβαιώνω πώς δέν μέ πειράζει κα-
θόλου πού είσαι μύωψ!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ